

(อม.๒๗)
ความเห็นในการวินิจฉัยคดี
ชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑ /๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนท์ อะกรี เทรดดิง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เชน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ /๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑	
	บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
	บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
	บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
	นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๒๔ เดือน	กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน	ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองรวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ และนโยบาย รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ และเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๖ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การบริหารงาน การจัดทำโครงการของการเคหะแห่งชาติให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตลอดจนเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงได้ รวมทั้งทำกิจการอื่นตามที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมอบหมาย จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ กรรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ ในฐานะส่วนตัวและฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาลีนนท์ อดีต รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคล โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาว่าจ้างร่วมกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน อยุธยา อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ กับที่ ๑๓ ต่อมาจำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด สืบเนื่องจากรัฐบาลกำหนด

โครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อสร้างบ้านราคาประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินโครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ มีเป้าหมาย ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย กำหนดวงเงินลงทุนหน่วยละไม่เกิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท แบ่งเป็นค่าบ้านและที่ดินไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท และค่าบริหารจัดการทั้งปวงที่เหมาะสมให้การเคหะแห่งชาติอีก ๕๐,๐๐๐ บาท โดยการเคหะแห่งชาติกู้เงินจากธนาคาร มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกัน การจัดซื้อจัดจ้างกับผู้ประกอบการมี ๒ ลักษณะ คือ ๑. จ้างก่อสร้างบนที่ดินของการเคหะแห่งชาติ ๒. จ้างเหมาเบ็ดเสร็จให้ผู้ประกอบการหาทั้งที่ดิน ออกแบบคำนวณราคาและก่อสร้าง แล้วนำมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติทั้งโครงการ ซึ่งขณะนั้นการเคหะแห่งชาติเน้นการจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะที่ ๒ โดยมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติงาน เมื่อมีการขายบ้านให้ลูกค้ารายใดแล้ว การเคหะแห่งชาติจะนำสิทธิตามสัญญาที่มีต่อผู้ซื้อไปขายให้ธนาคาร แล้วให้ผู้ซื้อผ่อนชำระค่าบ้านกับธนาคารต่อไป ส่วนการเคหะแห่งชาติจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ให้ธนาคาร เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสิบสี่ร่วมกันกระทำความผิดและสนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีเข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติโดยร่วมมือกับจำเลยที่ ๒ กรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติกำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยเจตนาเพื่อกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘

การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิม ตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยหลักเกณฑ์ใหม่มีสาระสำคัญกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการได้ กำหนดราคารับซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ และทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า และจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน ผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอโครงการตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิก ข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ แล้วกำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นเสนอโครงการทุกรายจะต้องแนบ

หลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย โดย
จำเลยที่ ๑ ให้นำบันทึกดังกล่าวเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติด้วย ต่อมาวันที่
๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียด
ในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ฉบับลง
วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ ผล
ของการยกเลิกหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นการลดภาระ ลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการ อันเป็นการเอื้อ
ประโยชน์และจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือยืนยันเสนอโครงการ กับส่งผลให้ผู้ประกอบการที่
ยื่นข้อเสนอและการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท
โดยมีเงื่อนไขให้จัดทำ การจองสิทธิล่วงหน้าก่อน สามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะ
แห่งชาติได้ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติ
ได้รับความเสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้นจากเดิมที่เคยตกลงราคากันไว้
แล้ว ซึ่งเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้เกิดความเสียหาย
แก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชน ผู้หนึ่งผู้ใด
หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และจำเลยที่ ๑ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ
โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ
ติดต่อในลักษณะข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร
ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘
และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะชาติอนุมัติให้
เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้

อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมีขอบและโดยทุจริต ช่มชื่นใจหรือจงใจ ผู้ประกอบการ ให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ ยังรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณาถ้อยคำฟ้องโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งเป็นพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ ดังกล่าวร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์ อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของ มูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ด้วย แล้ว จะได้รับอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึง ที่ ๑๔ และผู้ประกอบการหลายรายตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกช่มชื่นใจหรือจงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ และผู้ประกอบการตามฟ้องข้อ ๒.๒, ๒.๓, ๒.๔, ๒.๕, ๒.๖, ๒.๘, ๒.๙ และ ๒.๑๐ ที่จ่ายเงินให้นั้น ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาถ้อยคำฟ้องโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำความผิดต่างกรรมกัน กล่าวคือ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตาม จำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๑๑ จนจำเลยที่ ๑๑ ได้เข้าทำสัญญาตาม โครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และบริษัท ดังกล่าว จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อ

ระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากบริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซี จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าระหว่างจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนกับจำเลยที่ ๑๒ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการดังกล่าวกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท

ธนายง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า ชินเทค-ไมวาน ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ และเมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนจำเลยที่ ๑๓ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ เงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวก กับบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่

อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ริบเงินจำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และจำเลยที่ ๑๐ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และจำเลยที่ ๑๐ กับพวก ร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ ระบุว่า เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยดังกล่าวไม่มาศาลและศาลออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยนั้นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เมื่อจำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมา ศาลจึงไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐

มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของ
 จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด
 ไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระทงละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระทง
 เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวล
 กฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก
 ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก ๒๐ ปี ลงโทษ
 จำเลยที่ ๖ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗ จำคุกกระทง
 ละ ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระทงละ ๒๕,๐๐๐ บาท รวม ๑๑
 กระทง เป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจาก
 โทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗
 และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดง
 ที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
 การเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/
 ๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษ
 จำคุกจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาล
 จังหวัดพิจิตร ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำ
 ที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญานั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามี
 คำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับให้จัดการ

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ รับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่มีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่รับเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

พิเคราะห์อุทธรณ์โจทก์ อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ คำแก้อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ส่วนการได้สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) พยานหลักฐานที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้สวนกับคำแถลงการณ์ด้วยปากของจำเลยที่ ๑ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า การเคหะแห่งชาติมีฐานะเป็นนิติบุคคลและหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีหน้าที่รับผิดชอบ ควบคุม

กำกับดูแล และบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ กรรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรีกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการ ประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนธ์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคล โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓ รัฐบาลกำหนดโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อจัดสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในรูปแบบของอาคารชุดและอาคารพักอาศัย ทั้งในเขต

กรุงเทพมหานครและเขตภูมิภาค โดยมอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และการเคหะแห่งชาติรับผิดชอบดำเนินโครงการดังกล่าว กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ แบ่งเป็น ๕ ระยะ มีเป้าหมายก่อสร้างที่อยู่อาศัยจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย ขณะจำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โครงการบ้านเอื้ออาทรดำเนินการระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย การยื่นข้อเสนอและรับซื้อโครงการถือปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน ไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท ทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ และวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะส่วนของงานก่อสร้างนั้น ผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่าที่ดินแบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติและอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมงานเอง เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งนายประสาน ต้นประเสริฐ จำเลยที่ ๒ และบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นประธานกรรมการและกรรมการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการ มีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของโครงการบ้าน

เอื้ออาทรก่อนเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติและมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือที่โออาร์ใหม่ ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกสั่งการ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร สำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้ยกเลิกและถือว่าเป็นผู้ไม่มาทำสัญญา สำหรับโครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่ ส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว ไม่อนุญาตให้เปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ประกอบการ แต่ให้สิทธิผู้ประกอบการรายใหม่นำโครงการเดิมนั้นเสนอใหม่ได้ โดยต้องวางหลักประกันร้อยละ ๕ การเคหะแห่งชาติจึงนำแนวทางดังกล่าวเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการดังกล่าวมีมติเห็นชอบในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ครั้นวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ และเรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ มีสาระสำคัญว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้า

ร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติซึ่งมีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภทแล้วผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้กำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ การเคหะแห่งชาติจึงออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยกำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบ

หลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย ต่อมาจำเลย ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่าสเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ ซึ่งได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง และเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติกับได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติแล้ว

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า คตส. แต่งตั้งนายแก้วสรร อดิโพธิ เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนโครงการ บ้านเอื้ออาทรเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรรไต่สวนพยานบางปากโดยผลการ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๓ ถึง ๕ การไต่สวนของ นายแก้วสรรตั้งแต่แรกกระทำโดยไม่มีอำนาจ การไต่สวนของ คตส. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น ประมุข ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๒๙ ถึง ๓๒ ซึ่งประกาศใช้ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ ของ คตส. และคณะอนุกรรมการไว้และแต่งตั้งให้นายแก้วสรรเป็นคณะกรรมการ คตส. ซึ่งข้อ ๑๐ ของประกาศดังกล่าวกำหนดว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประกาศฉบับนี้ให้ คตส. มีอำนาจตั้ง คณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่มอบหมายได้ นายแก้วสรรให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวน ตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้ม ๑ หน้า ๑ ถึง ๒๘ และเบิกความเป็นพยานได้ความว่า พยานได้รับการ แต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการตามประกาศฉบับดังกล่าว เหตุที่ คตส. ตรวจสอบ

กรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร เนื่องจากพยานในฐานะเลขานุการ คตส. ได้รับหนังสือฉบับลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ จากผู้ที่ใช้ชื่อว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติ ให้รายละเอียดเรื่องจำเลยที่ ๑ กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่กรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร พยานจึงนำข้อเท็จจริงที่ได้จากหนังสือร้องเรียนฉบับดังกล่าวเสนอต่อ คตส. เพื่อพิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ วาระที่ ๔ ข้อ ๔.๓.๑ คตส. มีมติให้รับเรื่องไว้ตรวจสอบ ต่อมาวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๙ วาระที่ ๔ ข้อ ๔.๒.๙ คตส. มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง และรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นไปโดยมิชอบ จนก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง โดยมีพยานเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบ ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เมื่อผลการตรวจสอบมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่ามีกระบวนการทุจริต อนุกรรมการตรวจสอบจึงรายงานต่อ คตส. จากนั้น คตส. มีมติเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๐ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน คตส. และมีคำสั่งที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๑๓ คน ซึ่งคำให้การและคำเบิกความดังกล่าวสอดคล้องกับคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบที่ ๗/๒๕๔๙ เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ ฉบับลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๔๓ ที่ระบุว่า นายนาม ยิ้มแย้ม ประธานกรรมการตรวจสอบอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗ และข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบว่าด้วยการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยความเห็นชอบของ

คณะกรรมการตรวจสอบ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ โดยมีนายแก้วสรร เป็นประธาน
อนุกรรมการตรวจสอบ เพื่อทำหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตามที่ปรากฏใน
รายงานการสอบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินและเอกสารคำกล่าวโทษว่า การจัดซื้อจัด
จ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ ๔ มูลค่าโครงการหนึ่งแสนหกหมื่น
ล้านบาทเป็นไปโดยมิชอบ ได้สัญญาและคู่สัญญาที่น่าเชื่อถือ มุ่งขายที่ดินราคาแพงให้แก่รัฐ จน
ก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง เพื่อเสนอคณะกรรมการตรวจสอบ
วินิจฉัยว่ามีมูลคดีที่น่าเชื่อถือหรือไม่ และมีข้อกล่าวหาบุคคลใดบ้าง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายแก้วสรร
ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบโครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ ๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๕
ตุลาคม ๒๕๔๙ แล้ว นายแก้วสรรจึงมีอำนาจรวบรวมพยานหลักฐานตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป ซึ่ง
รวมถึงอำนาจในการสอบปากคำพยานบางปากในวันที่ ๑๕, ๑๖ และวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่
๒๓ และวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ด้วย
การไต่สวนพยานของนายแก้วสรรจึงเป็นการไต่สวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่คณะกรรมการ
ตรวจสอบมีคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบ ที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวก ร่วมกันกระทำความผิด
เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติโครงการบ้านเอื้ออาทร (กรณีบริษัทพาสทิญา
ไทย จำกัด) ฐานเป็นพนักงานหรือเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามเอกสาร
หมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๓๓ ถึง ๓๖ นั้น เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนภายหลังจากที่
นายแก้วสรรได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบแล้ว การไต่สวนของคณะกรรมการ

ป.ป.ช. จึงขอด้วยกฎหมายแล้ว และที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้และตั้งคณะทำงาน ตามสำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ เอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการประชุมหาข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวก่อนฟ้อง ทั้งชั้นพิจารณาโจทก์ก็ไม่นำสืบให้เห็นว่ามีการประชุมหารือตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวนั้น เห็นว่า ทางไต่สวนปรากฏข้อเท็จจริงว่า ก่อนมีการฟ้องคดีคณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดได้แต่งตั้งผู้แทนเป็นคณะทำงานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ เพื่อพิจารณาข้อไม่สมบูรณ์โดยมีการประชุมเพื่อพิจารณาร่วมกันเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ตามรายงานการประชุม เอกสารหมายเลข จ.๓๕๔ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๙๓๒ ถึง ๙๔๘ ซึ่งการประชุมครั้งสุดท้ายคณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. และคณะผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดพิจารณาพยานหลักฐานที่ไม่สมบูรณ์จนไม่มีข้อโต้แย้งกันและได้ข้อยุติทุกข้อแล้ว ก่อนมีการส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดฟ้องเป็นคดีนี้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการ แต่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ กคช. คดีนี้ไม่มีบุคคลให้ถือเป็นพนักงานจึงเป็นกรณีที่ไม่มีกระทำความผิดตามฟ้องและไม่มีตัวการกระทำความผิด ศาลจึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนพนักงานกระทำความผิดได้เพราะเกินจากฟ้อง

ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ การอนุมัติหน่วยก่อสร้างหรือการอนุมัติให้ผู้ประกอบการได้เข้าเป็นคู่สัญญาขายโครงการให้แก่การเคหะแห่งชาติ เป็นกรณีปฏิบัติงานให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เอกสารหมาย จ.๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๔ ถึง ๑๐ เป็นเรื่องการซื้อ หรือจัดหา อันเป็นอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙(๑) แห่งพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นอำนาจโดยเฉพาะของคณะกรรมการ กคช. ตามมาตรา ๑๖(๑) ประกอบมาตรา ๙(๑) และมาตรา ๖ มิใช่การกำกับดูแลโดยทั่วไป แม้จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงาน แต่จำเลยที่ ๑ มิได้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องโจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) หากมีความผิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่คณะกรรมการ ผู้ว่าการ และพนักงานของ กคช. เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยไม่อาจนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับนั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจงใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ดังนี้ การที่จะเป็นความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าวในส่วนของการกระทำจะต้องเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ.

๒๕๓๗ มาตรา ๕ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๒๘ ยังบัญญัติด้วยว่า ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับ โดยทั่วไป ซึ่งกิจการของ กคช. เพื่อการนี้อาจสั่งให้ กคช. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำ รายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมี อำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวน ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินการของ กคช. ได้ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่ กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เช่นนี้ เมื่อโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นนโยบายของ รัฐบาล จำเลยที่ ๑ ย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการออกนโยบาย กำหนดแนวทางในการจัดซื้อจัดจ้าง หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรของผู้ประกอบการ การแก้ไขปัญหาค่าเช่าที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินการโครงการ รวมทั้งการกำหนดแนวทางใน การยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติฉบับเดิม และออกประกาศการเคหะแห่งชาติฉบับใหม่ หรือสั่ง ให้การเคหะแห่งชาติปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ทั้งนี้ เพื่อให้โครงการดังกล่าวบรรลุผลตามนโยบายรัฐบาล หากข้อเท็จจริงทางไต่สวนฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งดังกล่าวข้างต้นโดยมิชอบ ข่มขืน ใจหรือจงใจเพื่อให้ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าร่วมดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่จำเลยที่ ๑ หรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ย่อม ครอบคลุมประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว กรณีไม่จำต้อง วินิจฉัยอุทธรณ์ประเด็นอื่นในข้อนี้อีก เพราะไม่ทำให้ผลของคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลง อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า พยานโจทก์ปากนายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย นายเสวก ศรีสุชาติ กรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล กรรมการบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ พนักงานบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ กรรมการบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด เกิดจากการจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น อันเป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้รับฟัง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ วรรคสอง โดยนายแก้วสรร ประธานอนุกรรมการไต่สวนใช้วิธีจู่ใจ ให้คำมั่นสัญญา รวมทั้งข่มขู่พยานให้ให้ความร่วมมือกับตน โดยหากผู้ประกอบการรายใดให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน แต่หากไม่ให้ความร่วมมือจะดำเนินคดีฐานเป็นผู้สนับสนุนการให้สินบนเจ้าพนักงาน ทั้งการกันเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนดตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองฯ ฉบับที่ ๓๐ เรื่องการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่องหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ การกันบุคคลไว้เป็นพยานต้องมีได้เกิดจากการชูเชิญ หลอกหลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่นใด และบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหา นั้น

จะต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยาน แต่นายแก้วสรรปฏิบัติต่อพยานกลับจงใจ ให้คำมั่นสัญญา และผู้ที่ถูกกล่าวหาได้เป็นผู้ขอให้กันตนไว้เป็นพยานนั้น เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๕ วรรคสอง (๒) กำหนดให้ คตส. มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้ คตส.ใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งขณะที่มีการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ เมื่อปี ๒๕๕๐ ถึงปี ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่มีบทบัญญัติการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี ประกอบกับทางไต่สวนนายแก้วสรร เบิกความว่า เมื่อพยานตรวจสอบพบว่าการจ่ายเงินล่วงหน้าเลยสงสัยว่าเงินดังกล่าวไปที่ไหน พยานจึงตรวจสอบเฉพาะรายใหญ่พบว่าเงินจากรายใหญ่ไหลเข้าไปที่จำเลยที่ ๔ ซึ่งพยานเชื่อว่าเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ พยานจึงเรียกผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายมาให้การถึงเหตุที่จ่ายเงินไป ก่อนที่จะเรียกผู้ประกอบการมาให้การ พยานได้ขออำนาจและปรึกษา คตส. ว่า ถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือ โดยให้ความจริงก็จะกันไว้เป็นพยาน นายกล้านรงค์ จันทิก บอกว่าทำได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ให้สินบนชัတ်ทอดไปถึงผู้เรียกสินบนและมีเหตุผลที่จะกันไว้เป็นพยานได้ พยานจึงนำติดังกล่าวมาแจ้งให้ผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายทราบว่า ถ้าให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน ซึ่งมีผู้ประกอบการ ๘ ราย ให้การว่าได้รับติดต่อกับตัวแทนของจำเลยที่ ๑ จึงยอมจ่ายเงิน พยานจึงแจ้งข้อกล่าวหาเฉพาะ ๓ รายที่ไม่ยอมให้ความร่วมมือ และเบิกความตอบจำเลยที่ ๑ ว่า พยานขออำนาจปรึกษา คตส. ว่า ถ้าผู้ใดให้ความร่วมมือโดยการตามความจริงจะกันไว้เป็นพยาน คตส. ว่าสามารถทำได้ เมื่อ

ข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการไต่สวนที่นายแก้วสรรเป็นประธานสอบถ้อยคำนางชดช้อย นายพิบูลย์ นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร และนายนิมิตร เป็นพยาน แล้วส่งสำนวนการไต่สวนไปยัง คตส. ต่อมาวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ ในการประชุมพิเศษของ คตส. ครั้งที่ ๗/๒๕๕๑ คตส. ได้วินิจฉัยชี้มูลความผิดจำเลยที่ ๑ กับพวก โดยมีได้แจ้งให้ดำเนินคดีแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่กันไว้เป็นพยานแต่อย่างใด ตามรายงานการตรวจสอบเอกสารหมาย จ.๓๕๑ แฟ้มที่ ๓๖ และที่ ๓๗ ถือได้ว่าเป็นกรณีที่ คตส. เห็นชอบให้กันบุคคลดังกล่าวเป็นพยานเพราะคำให้การเป็นประโยชน์ต่อการไต่สวน ทั้งการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีเป็นเพียงวิธีการของเจ้าพนักงานในการแสวงหาให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน เมื่อมิได้มีการจงใจให้พยานต้องให้การผิดไปจากมูลความจริงและไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการไต่สวนได้กำหนดเนื้อหาที่พยานต้องให้การไว้เป็นการล่วงหน้า หรือมีการชี้นำพยานว่าต้องให้การยืนยันไปในทางใด โดยพยานมีอิสระที่จะให้การไปตามความรู้เห็นของตน จึงมิได้เป็นพยานชนิดที่เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ และรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความจริงได้ แม้ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเรื่องการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๐๓/๖ ที่กำหนดว่า การกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีให้เป็นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกาศกำหนด และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ แต่การให้ถ้อยคำเป็นพยานและถูกกันไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีในกรณีนี้ ได้ดำเนินการก่อนพระราชบัญญัติและ

ประกาศดังกล่าวใช้บังคับ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามขั้นตอนในพระราชบัญญัติและประกาศนั้น
 ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา การที่จำเลยที่ ๔ เรียกรับ
 เงินจากผู้ประกอบการโดยมิชอบเป็นการกระทำของจำเลยที่ ๔ เอง โดยลำพังนั้น ทางไต่สวน นาย
 ประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๒
 แฟ้มที่ ๑ หน้า ๖๑ ถึง ๙๓ และเบิกความได้ว่า จำเลยที่ ๔ มาพบพยานแล้วแนะนำตัวว่าเป็นที่
 ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พร้อมแนะนำด้วยว่าจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการส่วนตัว นายสรวิทย์ ตั้งกาพล
 รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตาม
 บันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓๕๙ ถึง ๔๑๔ และเบิกความได้ว่า พยาน
 ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาที่ไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากมีการส่งเอกสาร
 ประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ รวม ๗
 ครั้ง ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๖ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ โดยระบุว่า เรียน ที่ปรึกษา
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) มี
 พยานลงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เหตุที่พยานลงนามในหนังสือนำเสนอ
 เนื่องจากนายสุพจน์ มัชฌิมวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุมการเคหะแห่งชาติ แจ้งว่าจำเลยที่ ๔ เป็น
 ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปในทางปฏิบัติว่า เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติ
 จะต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้ที่ปรึกษาและเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและ
 ความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งได้ปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด เอกสารที่จัดส่งไปนั้นเป็นหนังสือนำส่ง มี
 การออกเลขที่ราชการ ลงวันที่ มีข้อความว่า ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ กำหนดให้มีการ
 ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ... จึงขอส่งเอกสารประกอบการประชุมดังกล่าวมาพร้อมนี้

นายสุพจน์ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๔๔ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๒๐๑ ถึง ๒๗๒ และเบิกความได้ว่า กองการประชุมเคยจัดส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ที่ปรึกษาของรัฐมนตรี ขณะจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ คือ นายสรุฒิเป็นผู้ส่งและลงนามในหนังสือนำส่ง และที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ คือ จำเลยที่ ๔ เห็นว่า แม้นายสุพจน์และนายสรุฒิเบิกความแตกต่างกันถึงผู้สั่งให้จัดทำหนังสือเอกสาร หมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ ก็ตาม แต่นางดาริยา สมภู ร่องผู้อำนวยการ กองการประชุมและเลขานุการการเคหะแห่งชาติให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๕๒ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑ ถึง ๕๐ ว่า หนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติระบุเรื่อง ขอเชิญประชุมพร้อมทั้งเรียนแจ้งท้ายเพื่อให้นายสรุฒิลงนาม ซึ่งแจ้งท้ายจะระบุรายชื่อผู้ที่เข้าร่วมประชุมด้านหลังของหนังสือเชิญประชุม โดยมีรายชื่อของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติทั้งหมด พยานได้รับคำสั่งจากนายสรุฒิให้จัดทำหนังสือพร้อมเอกสารประกอบการประชุมของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ ด้วย และนางอรพินทร์ ศักดิ์วีระกุล พนักงานบริหารงานทั่วไป ๙ มีหน้าที่กำกับดูแลงานของกองการประชุมและเลขานุการ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๔๕ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๒๗๓ ถึง ๒๙๘ ว่า กองการประชุมเคยส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในสมัยจำเลยที่ ๑ โดยมี นายสรุฒิเป็นผู้ส่งและลงนามในหนังสือนำส่ง ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ คือ จำเลยที่ ๔ คำให้การดังกล่าวจึงสนับสนุนคำเบิกความของนายสุพจน์ให้มีน้ำหนักรับฟัง ประกอบกับนายสรุฒิซึ่งดำรง

ตำแหน่งรองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติลงนามในหนังสือขอส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติตามอำนาจหน้าที่ เชื่อว่า นายสรุทธิเป็นผู้สั่งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจัดทำหนังสือดังกล่าวส่งให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ แม้จำเลยที่ ๔ ไม่เคยเข้าร่วมประชุม แต่นายธนัตถ์ สุขมาศ ผู้อำนวยการกลางการเคหะแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับงานธุรการ งานสารบรรณทั่วไปของการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อคตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๐๑ ถึง ๑๑๘ และเบิกความได้ว่า เมื่อตรวจดูทะเบียนคุมที่หนังสือแล้ว พบว่าหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่ลงนามโดยนายสรุทธิรวม ๗ ฉบับ ตามหนังสือ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๐๕๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๑๓๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๓๕๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๗๐๖ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๘๐๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๙๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ และที่ พม ๕๑๒๑/๕๐๖๖ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ เป็นเรื่องการเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่ลงนามโดยนายสรุทธิ และเมื่อตรวจสอบเลขที่หนังสือตามเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ และเอกสารหมาย จ.๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๐๕ ถึง ๑๑๑ พบว่าเลขที่เอกสารตรงกัน แสดงให้เห็นว่า เอกสารหมาย จ.๕๔ เป็นเรื่องการเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เมื่อจำเลยที่ ๔ มิได้เป็นกรรมการในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จึงไม่ปรากฏชื่อจำเลยที่ ๔ ในเอกสารแจ้งท้ายฉบับดังกล่าว เชื่อว่าหนังสือเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ไม่ได้จัดทำขึ้นหลังเพื่อปรักปรำจำเลยที่ ๑ ส่วนเลขที่ออกของหนังสือที่ส่งให้จำเลยที่ ๔ ไม่เรียงเป็นลำดับนั้น เมื่อตรวจสอบลำดับการออกหนังสือแล้ว พบว่าเป็นเพียงกรณีเขียน

หมายเลขสลับที่จาก ๓๑๔๘ เป็น ๑๓๔๘ ซึ่งอาจเป็นความบกพร่องของผู้ออกเลขที่หนังสือไม่ถึงกับเป็นพิรุณแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าการจัดทำหนังสือตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ถึง จำเลยที่ ๕ ในฐานะที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ประกอบกับได้รับความจากนางมุกดา เตชะเกษม หัวหน้าส่วนบริการการค้าระหว่างประเทศ ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ให้การต่อ คตส.ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๒๑ แฟ้มที่ ๒๑ หน้า ๓๙ ถึง ๔๔ ว่า วันที่ ๒๒ ต.ค. ๒๕๔๘ นางพัชรา เจียรวานนท์ เมืองสุข สั่งให้โอนเงินจากธนาคารวาร์โคเวียร์ นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เข้าบัญชีของ จำเลยที่ ๘ ที่เปิดไว้กับธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ๒ ครั้ง ครั้งละ ๙๙,๙๘๙ ดอลลาร์สหรัฐ ธนาคารจึงแจ้งให้จำเลยที่ ๘ ทราบ และวันที่ ๒๕ ต.ค. ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๘ แจ้งให้ธนาคารนำเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ คิดเป็นเงินบาท จำนวน ๒ ฉบับ ฉบับละ ๔,๑๑๒,๐๖๙.๓๙ บาท โดยนางพัชรา เป็นภรรยาของจำเลยที่ ๑ การโอนเงินจำนวนมากดังกล่าวเชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องร่วมรู้เห็นด้วยอันแสดงถึงความสัมพันธ์ของจำเลยที่ ๑ ที่ ๕ และที่ ๘ นอกจากนี้นางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๘ ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ทีมเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๑ ถึง ๒๙ และเบิกความได้ว่า เมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ ติดต่อทางโทรศัพท์ขอเอกสารโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ รูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี โดยแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานแจ้งนางชวนพิศทราบ นางชวนพิศสั่งให้นางอาภรณ์สอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เกี่ยวกับเรื่องนี้ จำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๕ ที่เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานจึง

จัดส่งเอกสารไปให้จำเลยที่ ๕ หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ เดือน พยานติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องนายประสาน พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้อง นายประสานแนะนำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ แม้เอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นเอกสารที่ประชาชนทั่วไปอาจขอรับจากหน่วยงานได้ แต่ตามหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอขายโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติ มีข้อความระบุว่า ผู้สนใจและผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอ สามารถซื้อแผ่นบันทึกข้อมูลซึ่งประกอบด้วยแบบก่อสร้าง ลักษณะองค์ประกอบของชุมชน มาตรฐานสาธารณูปโภค และรูปแบบอาคารในราคาชุดละ ๕,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๙ ดังนี้ เอกสารดังกล่าวจึงมิใช่เอกสารที่มีไว้เพื่อแจกให้แก่ประชาชนเป็นการทั่วไปโดยไม่มีค่าใช้จ่าย กรณีจึงต้องอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวที่จะขอเอกสารดังกล่าวจากนางอาภรณ์โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เมื่อจำเลยที่ ๕ อ้างว่าจำเลยที่ ๔ เป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๓ แจ้งนางอาภรณ์ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ย่อมทำให้นางอาภรณ์เข้าใจว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า หมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ แตกต่างจากหมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์แจ้งต่อจำเลยที่ ๓ และ คตส. ทั้งปรากฏว่าหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนายอัคคี ฉัตรตระกูล นั้น เห็นว่า นางอาภรณ์จะใช้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จดทะเบียนในนามของผู้ใดติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ มิใช่สาระสำคัญ แต่สาระสำคัญอยู่ที่ว่านางอาภรณ์ได้ใช้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ หรือไม่ เมื่อจำเลยที่ ๓ เบิกความรับว่า จำเลยที่ ๓ มีการติดต่อทางโทรศัพท์กับนางอาภรณ์จริง และเอกสารที่ขอให้นางอาภรณ์ส่งให้จำเลยที่ ๕ เป็นเอกสารของโครงการบ้านเอื้ออาทรจึงจะสอดคล้องกับคำเบิกความของนางอาภรณ์ นางอาภรณ์ปฏิบัติงานในที่เลขานุการผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติย่อมต้อง

ติดต่อประสานงานทางโทรศัพท์กับเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นประจำ นางอาภรณ์เบิกความว่า โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๓ ซึ่งปฏิบัติงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ จึงเป็นการติดต่องานราชการ ประกอบกับนางอาภรณ์เบิกความอีกว่า พยานได้รับการติดต่อจากพนักงานบริษัทปักจิน อุบัน คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และนางอาภรณ์แจ้งพนักงานดังกล่าวว่า หน่วยก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรเต็มแล้ว แต่พนักงานขอเข้าพบนางชวนพิศ นางชวนพิศบอกให้พยานอำนวยความสะดวกให้พนักงานประมาณ ๕ คน พยานจึงติดต่อจำเลยที่ ๕ เนื่องจากทราบว่าเป็นทีมงานที่ปรึกษารัฐมนตรี และขออนุญาตให้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๕ ซึ่งจำเลยที่ ๕ อนุญาต ต่อมาพยานให้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๕ ไป ภายหลังทราบว่าบริษัทดังกล่าวได้รับอนุมัติ ๑๒,๔๒๐ หน่วย บ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ จริง เมื่อนางอาภรณ์เป็นพนักงานของการเคหะแห่งชาติ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ มาก่อน ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่ต้องให้การและเบิกความเพื่อปกป้องปราจจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ เชื่อว่านางอาภรณ์ให้การและเบิกความไปตามความเป็นจริง พฤติการณ์ต่าง ๆ ดังวินิจฉัยข้างต้นทำให้เชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ อย่างไม่เป็นทางการ เมื่อขณะจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ประชุมมอบนโยบายให้ผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ ต่อมาจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรสำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังมีได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หลังจากนั้นการเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ มีสาระสำคัญว่า

ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท มิใช่เป็นการประกวดราคาหรือแข่งขันราคา การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญารอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่างานตามสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการทั้งหมด โดยต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และให้ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติจัดประชุมกับผู้ประกอบการ ซึ่งนายนิมิตรให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๘๔ แฟ้มที่ ๑๕ หน้า ๒๒๔ ถึง ๔๔๙ และเอกสารหมาย จ.๓๑๐ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๒๙๗ ถึง ๓๓๐ กับเบิกความได้ว่า พยานเป็นเจ้าของบริษัทสยาม ซอยล์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (เอส เอส อี) ขณะเกิดเหตุ บริษัทสยามฯ กับบริษัท พีเจดีซี จำกัด เข้าร่วมดำเนินการก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยใช้ชื่อ กิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ก่อนยื่นเรื่องขอเข้าร่วมโครงการกับการเคหะแห่งชาติ พยานเคยเข้าร่วมประชุมร่วมกับผู้ประกอบการรายอื่นๆ เพื่อทราบนโยบายเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่สำนักงานการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ในวันดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ชี้แจงนโยบายต่างๆ ของรัฐบาลที่ต้องการเร่งดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้เสร็จภายในกรอบเวลา ๕ ปี มีผู้ประกอบการแนะนำ

พยานว่า หากอยากได้งานในโครงการ ผู้ประกอบการจะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของ
ผู้มีอำนาจคนหนึ่ง พยานเข้าใจว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานเคยพบจำเลยที่ ๔ ซึ่งแจ้งพยาน
ว่าให้จ่ายเงินค่าดำเนินการเพื่อใช้ในการอนุมัติหน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร ตลอดจนการ
เบิกเงินล่วงหน้าและความสะดวกอื่นๆ โดยคิดจากยอดจำนวนหน่วยที่จะจัดทำโครงการ หน่วยละ
๑๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ติดต่อพยาน แจ้งว่าเป็น
เลขานุการของจำเลยที่ ๔ พยานเจรจาต่อรองราคาผ่านจำเลยที่ ๕ จนได้ข้อยุติว่ากิจการร่วมค้า ฯ
ยินยอมจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการให้หน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท พยานเสนอขอหน่วยก่อสร้าง ๔,๐๐๐
หน่วย คิดเป็นเงินที่ต้องจ่ายเป็นค่าดำเนินการ ๓๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติ
นายเสวกและนายสุรเชษฐ ประธานกรรมการและรองประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ฯ ให้การ
ต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ. ๖๕ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๑๔ ถึง ๑๒๑ และเอกสาร
หมายเลข จ. ๖๖ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๒๒ ถึง ๑๓๑ ได้ความว่า บริษัทเพาเวอร์ไลน์ฯ เคยยื่นเสนอขอร่วม
ดำเนินการกับการเคหะแห่งชาติหลายโครงการ แต่ไม่ได้รับการอนุมัติ จนกระทั่งทราบจาก
ผู้ประกอบการโครงการบ้านเอื้ออาทรหลายรายว่า หากต้องการให้ได้รับอนุมัติโครงการ จะต้องติดต่อกับ
จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ และยังได้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๔ มาด้วย
นายสุรเชษฐได้โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๔ โดยแจ้งให้ทราบถึงปัญหาข้อขัดข้องในการเสนอโครงการ
บ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๔ รับว่าจะเป็นผู้ดำเนินการให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง
๔๐,๐๐๐ หน่วย แต่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน นายสุวิเชียร ที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟงฯ ให้
การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ. ๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๘๐ ถึง ๔๐๗ และเบิก
ความได้ว่า พยานได้ยินผู้ประกอบการรายอื่นพูดว่า หากต้องการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติ

จะต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ พยานจึงไปพบจำเลยที่ ๔ ขอให้ช่วยให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้าน
เอื้ออาทร สมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำเลยที่ ๔ ขอค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท
และนายจิรวุฒิ ศิริวรรณ กรรมการผู้มีอำนาจบริษัทเดวาท ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การ
เอกสารหมายเลข จ.๖๙ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๒๗๐ ถึง ๒๙๘ และเบิกความได้ว่า เมื่อปี ๒๕๔๗ บริษัท
เดวาท ยื่นเสนอต่อการเคหะแห่งชาติขอเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรและได้อนุมัติรับหน่วยก่อสร้าง
๖๐,๐๐๐ หน่วย แต่ยังมีได้ทำสัญญาเสนอจัดทำโครงการ ต่อมาได้ยื่นเสนอขอจัดทำโครงการแต่
ไม่ได้รับอนุมัติ ทราบจากผู้ประกอบการต่างชาติว่า หากจะทำโครงการต้องติดต่อผ่านจำเลยที่ ๔ ซึ่งมี
ความสัมพันธ์กับจำเลยที่ ๑ พยานพบจำเลยที่ ๔ เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๔ บอกว่าจะให้
จำเลยที่ ๖ ติดต่อกลับไป ต่อมาจำเลยที่ ๖ มาพบพยานที่บริษัทด้วย และแจ้งว่าบริษัทเดวาท อยู่นอก
หลักเกณฑ์ตามประกาศฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ จึงแจ้งให้บริษัทเดวาท ยื่นเสนอโครงการเข้า
ไปใหม่ เพื่อให้ได้รับการอนุมัติทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ โดยต้องจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ หน่วย
ละ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่มีการต่อรองเหลือหน่วยละ ๕,๘๐๐ บาท นอกจากนี้นายพิบูลย์ ประธาน
บริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซีฯ ให้การต่อ คตส. เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามบันทึกคำให้การ
เอกสารหมายเลข จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๐๑ ถึง ๑๐๒ ว่า ก่อนที่บริษัทกิจการร่วมค้าฯ จะได้รับอนุมัติ
โครงการ เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ให้
มาประชุมที่อาคารชั้นทาวเวอร์ ระหว่างประชุมจำเลยที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่าโครงการ
บ้านเอื้ออาทร บริษัทจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท หากบริษัทใด
พร้อมที่จะรับซื้อเสนอ จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้หน่วยก่อสร้างกับบริษัทผู้ประกอบการ โดยมีจำเลย
ที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสานกับผู้ประกอบการเป็นราย ๆ ไป แม้ต่อมาเมื่อ

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะกรรมการร่วมผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้แทนอัยการสูงสุด ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๖ และ ๓๖๗ ว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และพยานไม่เคยจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและเป็นนายหน้าจัดหาและซื้อขายที่ดินเพื่อเป็นค่าที่ดินจำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ประสานกับผู้ประกอบการเพื่อรับทราบข้อมูลและปัญหาในการดำเนินงาน จำเลยที่ ๓ ไม่เคยโทรศัพท์สอบถามพยานเกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท พยานไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ ทราบจากผู้ประกอบการว่าจำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าค้าที่ดิน พยานทราบจากพนักงานการเคหะแห่งชาติว่าบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้วโดยมิได้ทราบเรื่องจากจำเลยที่ ๕ เหตุที่ให้ถ้อยคำตามที่ปรากฏในบันทึกคำให้การดังกล่าว เนื่องจากการให้ถ้อยคำตามคำชี้แนะของผู้สอบสวน แต่ก็ยังคงยืนยันว่ามีการกล่าวถึงค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการบ้านเอื้ออาทร และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวน ตามบันทึกปากคำ เอกสารหมายเลข จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๑ ถึง ๓๖๒ ว่า การประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์จำได้ว่าภายหลังจากที่จำเลยที่ ๑ พุดระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้ว ได้ออกจากห้องประชุมดังกล่าว หลังจากนั้นผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งมีผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ได้พูดคุยกัน จำได้ว่ามีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องคนหนึ่งบอกว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินเป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และให้จ่ายล่วงหน้า พยานเสนอความเห็นว่าการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการที่จะได้รับอนุมัติให้เข้าทำสัญญา ก่อน พยานก็สามารถจะจ่ายเงินตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่คนดังกล่าวแจ้งได้ และ

บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ มีความสามารถที่จะก่อสร้างได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ หน่วย ผลจากการประชุมดังกล่าวทำให้บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติทั้งสิ้น ๑๔,๕๓๗ หน่วย แม้พยานดำเนินการจัดหาที่ดินเองก็ยังคงต้องจ่ายเงิน ๑๑,๐๐๐ บาท ตามที่ได้ตกลงในการประชุม แม้นายพิบูลย์ให้การเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ แตกต่างจากคำให้การ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ก็ตาม แต่คำให้การดังกล่าวมีสาระสำคัญสอดคล้องตรงกันว่ามี การเรียกประชุมผู้ประกอบการเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร และมีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท บ่งชี้ว่ามีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรจริง ที่นายพิบูลย์ระบุในหนังสือขอความเป็นธรรมและแจ้งความให้เจ้าพนักงานตำรวจลงบันทึกประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๕๑ ถึง ๗๕๓ ว่า นายพิบูลย์ให้การต่อคตส. ว่าให้การไปด้วยความสับสน และมีความกดดันเนื่องจากถูกสอบสวนเป็นเวลานานกว่า ๔ ชั่วโมง ประกอบกับมีความเกรงกลัวว่าจะถูกดำเนินคดีเป็นการกล่าวอ้างที่เลื่อนลอย เชื่อว่ามีเจตนาบ่ายเบี่ยงเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ เมื่อนำคำให้การของนายพิบูลย์รับฟังประกอบคำให้การและคำเบิกความของนายนิมิตร นายเสวก นายสุวิเชียร และนายจิรวุฒิแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๔ อาศัยช่องทางจากการปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์ตามประกาศฉบับใหม่เรียกรับเงินจากผู้ประกอบการจริง เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่วินิจฉัยข้างต้นซึ่งเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ แล้ว ประกอบกับนางชดช้อย ประธานกรรมการบริษัทพีบี พงศ์บุญ อินเตอร์เทรด จำกัด และบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด เบิกความว่า เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาพบพยานที่บริษัทไมवानฯ แจ้งว่ามีที่ดิน

แปลงสมุทรปราการ (บางนา) เนื้อที่ ๑๐๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา เสนอให้บริษัทไมวนาฯ ซื้อในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีคำดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทร เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท พยานปฏิเสธเนื่องจากบริษัทไมวนาฯ อยู่ระหว่างการฟื้นฟูสถานะทางการเงิน จำเลยที่ ๑๐ บอกว่าจะไปคุยกับเจ้าของที่ดินเพื่อขอให้จ่ายเงินคำดำเนินการแทนบริษัทไมวนาฯ ต่อมาพยานพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดิน จึงทราบว่าที่ดินแปลงดังกล่าวติดภาระหนี้กับสถาบันการเงิน นางสาวรุ่งทิพย์ยินยอมจะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ บอกพยานว่าจะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทไมวนาฯ จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้ พยานทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๑ เนื่องจากหลังจากที่การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการจากบริษัทไมวนาฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมวนาฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงินค่าตอบแทนที่ให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการหลายครั้ง จึงทราบว่าเงินดังกล่าวจะต้องนำไปจ่ายให้จำเลยที่ ๑ โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน และทราบจากจำเลยที่ ๑๐ ว่า เงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑๐ ส่วนเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ หลังจากบริษัทไมวนาฯ ได้รับเงินค่าที่ดินจากการเคหะแห่งชาติแปลงสมุทรปราการ (บางนา) แล้ว วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐ ติดต่อทางโทรศัพท์แจ้งให้ส่งจ่ายเช็คระบุชื่อ นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์เรืองรอง เป็นเงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท และส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พยานแจ้งจำเลยที่ ๑ ว่าเงินเรียบร้อยแล้ว ให้มารับได้เลย จำเลยที่ ๑ บอกว่า

จะให้คนมารับเช็คที่บริษัทไมवानฯ ซึ่งได้กำหนดนัดหมายวันเวลาที่มารับเช็ค เมื่อถึงวันกำหนดนัด
จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์แจ้งว่า จะให้ผู้หญิงคนหนึ่งมารับเช็ค ต่อมาผู้หญิงคนหนึ่งมาแสดงตัว
ให้ทราบว่าตนได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค พร้อมทั้งได้ยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้พยาน
พุดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย เมื่อพยานพุดกับจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ยืนยันกับพยาน พยานจึงมอบ
เช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หญิงคนดังกล่าวไป โดยพยานไม่ทราบชื่อและชื่อสกุลของ
ผู้หญิงคนนั้น เห็นว่า นางชดช้อยเบิกความถึงความเป็นมาในการซื้อที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บาง
นา) โดยมีจำเลยที่ ๑๐ เป็นผู้แนะนำจนมีการนำที่ดินแปลงดังกล่าวไปเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อ
การเคหะแห่งชาติและได้รับอนุมัติโครงการ ซึ่งต่อมาเมื่อได้รับเงินค่าที่ดิน จึงส่งจ่ายเช็คให้นายทรง
ศักดิ์และนายจุลเกียรติ กับส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และมอบให้ผู้หญิงคนหนึ่งตามที่
จำเลยที่ ๑ แจ้งไว้ ซึ่งคำเบิกความของนางชดช้อยเป็นไปตามลำดับขั้นตอน แม้นางชดช้อยไม่ได้พบ
จำเลยที่ ๑ โดยตรงก็ตาม แต่ผู้หญิงที่มารับเช็คจากนางชดช้อยได้โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๑ ซึ่งหาก
บุคคลที่นางชดช้อยติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ยืนยันว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นางชดช้อยจะ
มอบเช็คเงินสดจำนวนสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้บุคคลซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนรับไป และ
นางสาวรุ่งทิพย์เจ้าของที่ดินให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๓ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๘๕ ถึง
๘๘ และเบิกความได้ความว่า พยานขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงินให้ผู้ใหญ่เป็นค่า
ดำเนินการให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ
ค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ ต่อมาพยานทราบว่านางชดช้อยชำระเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
ให้ผู้ใหญ่และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑๐ แล้ว คำให้การและคำเบิกความดังกล่าวสอดคล้องกับคำเบิก
ความของนางชดช้อย เชื่อว่ามีการเรียกรับเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร

จากนางชดช้อย ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า เชื่อกันตามเอกสารหมาย จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ระบุว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ ซึ่งหมายถึง นางรุ่งทิพย์ ทำนองว่าเป็นการจ่ายค่านายหน้าที่ดินซึ่งเป็นสิทธิของจำเลยที่ ๑๐ นั้น หากเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่านายหน้าจริง ก็ไม่จำเป็นต้องแยกส่งจ่ายเช็คเป็นสองฉบับต่างหากจากเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ทั้งนางอมลวรรณ สนธิสมบัติ รองผู้จัดการบริการลูกค้า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาประตูน้ำ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๑๑๑ แฟ้มที่ ๑๘ หน้า ๒๙๒ ถึง ๓๒๖ ว่า เช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๖ รับมอบอำนาจทำรายการโอนเงินจากบัญชีดังกล่าวไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ จำนวน ๓๙,๙๙๙,๘๕๐ บาท และนางชดช้อยเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๔ และที่ ๑๔ ว่า การจ่ายเงินตามเช็คได้บันทึกเข้าบัญชีบริษัททั้งหมด มีการตรวจสอบจากผู้สอบบัญชีรับอนุญาต แล้วนำส่งต่อทางราชการ บริษัทไม่ถูกตรวจสอบหรือดำเนินคดีจากการจ่ายเงินเหล่านี้ จึงเป็นเหตุผลที่มีการระบุไว้ในเอกสารหมาย จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ เพราะหากระบุว่าเป็นค่าสินบน ย่อมไม่อาจนำไปแสดงเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเพื่อยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีได้ แม้นางชดช้อยได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่นางชดช้อยให้การว่า กิจกรรมร่วมค้าฯ เคยยื่นเสนอโครงการสมุทรปราการ (บางนา) และโครงการลาดกระบัง ๒ (ประชาพัฒนา) แต่เมื่อมีการเปลี่ยนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นจำเลยที่ ๑ กิจกรรมร่วมค้าฯ จึงได้รับเล่มโครงการทั้งสองกลับมา ต่อมา กิจกรรมร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการและได้รับการอนุมัติโครงการในขณะที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๒๒ คำเบิกความของ

นางชดช้อยจึงมีน้ำหนักรับฟัง นอกจากนี้นางปิยะศิริ นาโคศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและ
พัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๖๒ แฟ้มที่
๒ หน้า ๔๒๐ ว่า นายชาฮันน บินยาคอบ ผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์ติดต่อพยานได้ความว่า เรื่อง
ของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเข้ามีการเคลียร์กับจำเลยที่ ๑ แล้ว ขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑
จะประสานมายังจำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรอง ต่อมาจำเลยที่ ๒ สั่งการด้วย
วาจาให้นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการกลับกรอง ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย ซึ่ง
นายชาฮันนให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๖๑ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑ ถึง ๗ สอดคล้องกับ
คำให้การของนางปิยะศิริว่า การประสานงานกับการเคหะแห่งชาติ ติดต่อด้านนโยบายกับนางปิยะศิริ
และการประสานงานกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบจำเลยที่ ๑ กับ
จำเลยที่ ๓ และนางปรารธนา พรประภา ซึ่งทำงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ ทำให้คำให้การของ
นางปิยะศิริที่ได้รับการบอกเล่าจากนายชาฮันนรับฟังได้ อันเป็นการบ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้อง
กับการอนุมัติให้ผู้ประกอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร นอกจากนี้ทางไต่สวนยังได้ความ
จากนายเสวก ประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุรเชษฐ รอง
ประธานกรรมการฝ่ายการจัดซื้อจัดหาบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุวิเชียร
พนักงานบริษัท ไซน่าหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายนิมิตร กรรมการกิจการร่วมค้าเอส
เอสอี-พีเจดีซี และนายจิรวัดน์ ศิริวรรณ กรรมการบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ว่า
การอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินเป็นค่าใช้จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔
กับพวก แม้ผู้ประกอบการบางราย ยกเว้นบริษัทธนาฯ จำกัด (มหาชน) ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างไป
แล้วตั้งแต่วันที่ ๑๗ และ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ กับวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ก็ตาม แต่เมื่อ

จำเลยที่ ๑ เปลี่ยนหลักเกณฑ์โครงการบ้านเอื้ออาทร โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันมูลค่า ร้อยละ ๕ และได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติแล้ว จึงต้องวางหลักประกันก่อนจึงจะได้รับเงินล่วงหน้า ทั้งนางอาภรณ์ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสาร หมายเลข จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๑ ถึง ๒๙ ว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ส่งโทรสาร เอกสารเกี่ยวกับผู้ประกอบการที่มีจำนวนหน่วย มูลค่างาน เงินเบิก เงินล่วงหน้า จำนวนหน่วยที่ผูกพันตามสัญญาโครงการบ้านเอื้ออาทรรวมกันประมาณ ๘๕ รายให้พยาน เมื่อพยานได้รับโทรสารแล้วได้นำเรียนนางชวนพิศ นางชวนพิศสั่งให้พยานจัดพิมพ์ตารางระบุรายละเอียดการเบิกเงินล่วงหน้า จำนวนหน่วย จำนวนเงิน เสนอลงนาม เหตุที่พยานพิมพ์ตารางสรุปรายละเอียดรายชื่อผู้ประกอบการในเอกสารดังกล่าว ๔๒ ราย เนื่องจากโทรสารที่สั่งการมานั้น ปรากฏหมายเหตุว่า บริษัทที่เหลือนั้นยังขาดหลักประกันกลุ่ม ผู้ประกอบการที่จะลงนามในสัญญารอบที่สอง พยานจึงได้พิมพ์ไปเพียง ๔๒ ราย ตามบันทึกสั่ง พยานส่งเอกสารที่ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติลงนามแล้วทางโทรสารไปยังสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพทติดต่อพยานแจ้งให้แก้ไขตัวเลขเงินเบิกล่วงหน้าในลำดับที่ ๒๑ ชื่อจำเลยที่ ๑๓ (บริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด) จาก ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และลำดับที่ ๔๒ ชื่อบริษัทเดวาท จาก ๔๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นพยานได้รายงานให้นางชวนพิศทราบ ซึ่งตามตารางการเบิกเงินล่วงหน้ามีชื่อบริษัทจำเลยที่ ๑๑ (บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด) และที่ ๑๓ (บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์)

จำกัด กิจการร่วมค้าชินเท็ค-ไมวาน และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ด้วย เมื่อจำเลยที่ ๓ เป็นเพียงหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ ย่อมเป็นเหตุให้เชื่อได้ว่า จำเลยที่ ๑ ต้องเป็นผู้สั่งการเกี่ยวกับการจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการ เมื่อจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๔ แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ประกอบกับการเรียกเงินจำนวนมากจากผู้ประกอบการหลายรายเกี่ยวข้องกับโครงการบ้านเอื้ออาทรที่อยู่ในการกำกับดูแลของจำเลยที่ ๑ แล้ว ลำพังจำเลยที่ ๔ ย่อมไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้เอง การกระทำของจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๗ จึงมีลักษณะเป็นขบวนการ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องรู้เห็นถึงการกระทำของจำเลยที่ ๔ ด้วย พยานหลักฐานตามทางไต่สวนฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอบให้เพื่อตอบแทนที่การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาตามฟ้อง การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ประเด็นอื่นในข้อนี้อีกเพราะไม่ทำให้ผลของคำวินิจฉัยนี้เปลี่ยนแปลงไป อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อสุดท้ายมีว่า ศาลมีอำนาจริบเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และ ๔๔ หรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ เป็นเวลาภายหลังการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิด ส่วนถ้อยคำที่ใช้ในมาตรา ๔๒ และ ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ คือ การริบทรัพย์สิน ซึ่งเป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ไม่ใช่การ

ขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินที่เป็นมาตรการทางแพ่ง จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ที่ไม่มีบทบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน ศาลจึงไม่มีอำนาจสั่งให้ริบเงินหรือสั่งให้จำเลยที่ ๑ ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าสิ่งที่ศาลสั่งรับได้นั้น เห็นว่า เมื่อเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ ซึ่งขณะนั้นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒ และ ๔๓ ยังไม่มีผลใช้บังคับ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน จึงต้องนำประมวลกฎหมายอาญาใช้บังคับแทน แม้โจทก์ไม่ได้อ้างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) แต่เมื่อโจทก์มีคำขอให้ริบเงินแล้วศาลจึงมีอำนาจริบเงินได้ ทั้งต้องปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องและเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี อันมีผลถึงจำเลยอื่นที่ไม่ได้อุทธรณ์ด้วย ส่วนกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้จำเลยที่ ๑ ผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับพร้อมดอกเบี้ยตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นมาตรการเพื่อบังคับให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งรับ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับวิธีสบัญญัติ ซึ่งบัญญัติเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะและมีผลใช้บังคับในขณะที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ เป็นคดีนี้ จึงนำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับให้จำเลยที่ ๑ ส่งเงินที่รับโดยชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับพร้อมดอกเบี้ยได้

ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลย
ที่ ๑ ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า เงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท
ที่บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึง
ริบ และให้ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าสิ่งที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และ ๔๔ หรือไม่
โดยโจทก์อุทธรณ์ว่า บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ มีโครงการอื่นที่หาสัญญาเกี่ยวกับการเคหะแห่งชาติอีกหลาย
โครงการ เช่น โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) และโครงการก่อสร้างที่โอนมาจาก
บริษัทเอส. เอ็ม.เอ. ดีเวลลอปเม้นท์ กรุ๊ป จำกัด ซึ่งเคยได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากการเคหะ
แห่งชาติ จำนวน ๔๐,๐๐๐ หน่วย นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ กับบริษัท
ไชน่า หัวฟง ฯ มีความเกี่ยวพันกันจนต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนมากถึง ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ และ
ที่อ้างว่า เงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการร่วมกันทำธุรกิจนำเข้ารถเมล์ เอ็น จี วี นั้น
ทางได้สวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงถึงการนำเข้าและมีการดำเนินการถึงขั้นตอนใด จึงเป็นพิรุธ ประกอบ
กับการกั๊ยมเงินก็ไม่มีหลักประกัน เชื่อว่าเงินดังกล่าวสัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวก
สะดวกให้กับโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ นั้น เห็นว่า นายหยาง จิน เหลียง
กรรมการบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า
๓๕๑ ถึง ๓๗๕ ว่า บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ และบริษัทอื่นร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ๖
โครงการ ซึ่งได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติแล้ว บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ กับพวกยื่นเรื่องขอ
เบิกเงินค่าที่ดินงวดที่ ๒ เมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๕ โครงการ คือ โครงการบ้าน

เอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) จำนวน ๑๔,๖๔๒,๔๘๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ จำนวน ๒๗,๕๐๙,๕๘๐ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ จำนวน ๔๐,๑๙๙,๗๓๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำนวน ๑๙,๒๑๔,๗๔๑ บาท และโครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ตันธงชัย) จำนวน ๑๕,๑๖๗,๒๔๒ บาท การเคหะแห่งชาติอนุมัติและบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ กับพวกได้รับเงินค่าที่ดินครบถ้วนแล้ว ยกเว้นโครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ตันธงชัย) เพียงโครงการเดียวที่ยังไม่ได้รับเงินจากการเคหะแห่งชาติ โดยได้รับเงินจากการเคหะแห่งชาติเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๙ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ทำโครงการบ้านเอื้ออาทรยื่นต่อการเคหะแห่งชาติหลายโครงการและได้รับเงินค่าที่ดินบางส่วนโครงการดังกล่าวจากการเคหะแห่งชาติแล้ว ประกอบกับนายอเนก พัฒนสฤกษ์ ซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ เบิกความว่า พยานไม่เคยกู้ยืมเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ พยานไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๗ ซึ่งแตกต่างจากคำให้การของนายหยาง ดังกล่าวข้างต้นว่า พยานมอบเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางจาก สั่งจ่ายเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายหวางจำชื่อนามสกุลไม่ได้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ และกู้ยืมเงินจากพยาน สัญญากู้ยืมทำระหว่างพยานกับเลขานุการของนายหวาง เมื่อพิจารณาสัญญากู้ยืมเงินท้ายบันทึกคำให้การของนายหยาง เอกสารหมายเลข ๑๔ หน้า ๓๖๓ แล้ว ปรากฏว่าจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ หากนายอเนกหรือหวางเป็นผู้กู้ยืมเงินจากนายหยางแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ ๗ ต้องเป็นผู้กู้แทนนายอเนก ทั้งการกู้ยืมเงินดังกล่าวไม่มีหลักประกันซึ่งเป็นการผิดปกตวิสัยของการให้กู้ยืมเงินจำนวนมาก ไม่เชื่อว่านายหยาง และจำเลยที่ ๗ กู้ยืมเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวจริง แต่เชื่อว่าเป็นการจ่ายเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยที่ ๗ เพื่อตอบแทนข้อตกลงในการผลักดันโครงการบ้านเอื้อ

อาหารของบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ โครงการอื่นนอกจากโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาฬสวัสดิ์) เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเงินที่สัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้กับโครงการบ้านเอื้ออาทรอื่นของบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ เงินดังกล่าวจึงเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดที่ศาลมีอำนาจจับได้ และเมื่อทางไต่สวนเชื่อว่าโดยสภาพของเงินที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าการติดตามเอาคืนกระทำได้ยากเกินสมควร จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ จึงต้องร่วมชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบอุทธรณ์โจทก์ฟ่งขึ้น

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ยยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันขัดแย้ง ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี และในกรณีนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผัดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘
วรรคสาม

วินิจฉัยแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี
พิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ให้ปรับบทตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) ริมเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ด้วย โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่
ต้องส่งเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด
๓๐ วัน นับแต่วันอ่านคำพิพากษานี้ หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระเงินภายใน
ระยะเวลาดำหนด ต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่
๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่
วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน
๒๕๖๔ หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ให้ปรับเปลี่ยนอัตรา
ดอกเบี้ยไปตามนั้น ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ โดยให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๔
ถึงที่ ๘ ร่วมกันชำระเงินแทนตามมูลค่าเพิ่มขึ้นอีกคนละ ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากคำพิพากษาศาล
ฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองกำหนดไว้ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม
คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง.

นายกิกก้อง สมเกียรติเจริญ

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี
ชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนซ์ อะกรี เทรดติ้ง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เนน หนู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม...../๒๕๖๕

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑	
		บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
		บริษัทนามแพพท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
		บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
		นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทรทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษาศาลฎีกา

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองลงวันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับวันที่ ๒๗ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งให้
รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ใน
สำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐
ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า

ข้อ ๑ การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคม
และความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและ
ความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงาน
ตามประมวลกฎหมายอาญา เจ้าหน้าที่ของรัฐและเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และ
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
พ.ศ. ๒๕๖๐ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและ
ความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบาย รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่
กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เพื่อการนี้อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจง
ข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือ
มติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของ

คณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติการเคหะ
แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ เป็น
พนักงานในองค์การหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของ
พนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มี
อำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งออกข้อบังคับ
ต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗
มาตรา ๑๖ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร มี
อำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การบริหารงาน การจัดทำโครงการของการเคหะแห่งชาติให้เป็นไป
ตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของ
โครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อ
ทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตลอดจน
เชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงได้ รวมทั้งทำกิจการอื่นตามที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ
มอบหมาย จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการ
ที่สำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ ในฐานะ
ส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย
จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา
มาลีนนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึง
ที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ

“กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เนน หยู อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และ บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับ ดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจ กระทำการแทนจำเลยที่ ๙ กับที่ ๑๓ ต่อมาจำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทซิลเวอร์ อินเทอร์เน็ต กรุ๊ป จำกัด

ข้อ ๒ คดีนี้ สืบเนื่องมาจากรัฐบาลกำหนดโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อสร้างบ้านราคา ประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนิน โครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ มีเป้าหมาย ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย กำหนดวงเงินลงทุนหน่วยละไม่ เกิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท แบ่งเป็นค่าบ้านและที่ดินไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท และค่าบริหารจัดการทั้งปวง ที่เหมาะให้การเคหะแห่งชาติอีก ๕๐,๐๐๐ บาท โดยการเคหะแห่งชาติกู้เงินจากธนาคาร มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกัน การจัดซื้อจัดจ้างกับผู้ประกอบการมี ๒ ลักษณะ คือ ๑. จ้าง ก่อสร้างบนที่ดินของการเคหะแห่งชาติ ๒. จ้างเหมาเบ็ดเสร็จให้ผู้ประกอบการหาทั้งที่ดิน ออกแบบ คำนวณราคาและก่อสร้าง แล้วนำมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติทั้งโครงการ ซึ่งขณะนั้นการเคหะ แห่งชาติเน้นการจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะที่ ๒ โดยมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอ เพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็น หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติงาน เมื่อมีการขายบ้านให้ลูกค้ารายใดแล้ว การเคหะแห่งชาติจะนำสิทธิ ตามสัญญาที่มีต่อผู้ซื้อไปขายให้ธนาคาร แล้วให้ผู้ซื้อผ่อนชำระค่าบ้านกับธนาคารต่อไป ส่วนการเคหะ แห่งชาติจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ให้ธนาคารจนหมดสิ้น

เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวัน และกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิด สนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรี เข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ โดยร่วมมือกับจำเลยที่ ๒ ในฐานะเป็นกรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการกลั่นกรอง โครงการบ้านเอื้ออาทร กำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่ จำเลยที่ ๑ ต้องการ ทั้งนี้โดยมีเจตนาเพื่อกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวล กฎหมายอาญา ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้าน เอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะ แห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิมตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยหลักเกณฑ์ใหม่มี สาระสำคัญกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ ดำเนินการของโครงการได้ กำหนดราคารับซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ประกอบการต้องวาง หลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ และทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญา ต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับ

จำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า และการจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอโครงการได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้กำหนดใหม่เป็นว่า “ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นเสนอโครงการทุกรายจะต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย” โดยจำเลยที่ ๑ สั่งการให้นำบันทึกนี้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติด้วย ต่อมาวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ ผลของการยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วกำหนดใหม่ดังกล่าวเป็นการลดภาระ ลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการ อันเป็นการเอื้อประโยชน์และจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือยืนยันเสนอโครงการ และส่งผลให้ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอและการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยมีเงื่อนไขให้จัดทำ การจองสิทธิล่วงหน้าก่อน สามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติได้ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติได้รับความเสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้นจากเดิมที่เคยตกลง

ราคากันไว้แล้ว การแก้ไขยกเลิกข้อ ๓ เดิมและใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการดังกล่าว ส่วนนี้เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ อีกส่วนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต จำเลยที่ ๑ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบติดต่อในลักษณะข่มขืนใจ หรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะชาติดอนุมัติให้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบและโดยทุจริต ข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ ยังรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ในฐานะประธานคณะกรรมการพิจารณากันกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งเป็นพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวในฟ้องข้อ ๑ ร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไปเรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ อีกทางหนึ่ง แล้วจะได้รับอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการอีกหลายราย ตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกข่มขืนใจหรือจูงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ กับผู้ประกอบการรายอื่นตามฟ้องข้อ ๒.๒, ๒.๓, ๒.๔, ๒.๕, ๒.๖,

๒.๗, ๒.๘, ๒.๙ และ ๒.๑๐ ที่จ่ายเงินให้นั้น ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

การกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นความผิดฐานเป็นพนักงานเรียก รับ ทรัพย์สินจากจำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ ที่ ๑๓ และที่ ๑๔ และผู้ประกอบกรอื่นตามฟ้อง เพื่อกะทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ และฐานเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นการสนับสนุนจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นอีกฐานหนึ่ง

การกระทำของจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และฐานเป็นเจ้าพนักงาน

ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชน ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ เป็นพนักงานเรียก รับ ทรัพย์สิน เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่

การกระทำของจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการที่ได้รับผลประโยชน์มากขึ้นตามที่การเคหะแห่งชาติกำหนดเงื่อนไขใหม่ การร่วมมือกันเอาเงินที่เบิกล่วงหน้า ร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการจากการเคหะแห่งชาติไปจ่ายให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ โดยทราบดีว่าเงินที่จ่ายไปนั้นย่อมไปถึงจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจรับผิดชอบควบคุมและกำกับดูแลโครงการบ้านเอื้ออาทรที่จะใช้อำนาจผ่านการเคหะแห่งชาติ อนุมัติให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ เข้าเป็นคู่สัญญาจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ ถือเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจ หรือจงใจผู้อื่นให้มอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ในการกระทำความผิดฐานเป็นพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับ ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อให้กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ โดยจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำการดังกล่าวเป็นความผิดต่างกรรม ต่างวาระกัน ดังนี้

ข้อ ๒.๑ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน

เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๑๑ จนจำเลยที่ ๑๑ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๒ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และบริษัทดังกล่าว จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๓ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากบริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๔ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๕ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๖ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๗ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน และจำเลยที่ ๑๒ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการดังกล่าวกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๘ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทธนาียง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๙ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าชินเท็ค -ไมวาน ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๑๐ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้

ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

และ ข้อ ๒.๑๑ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนจำเลยที่ ๑๓ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้แก่จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ เป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวก กับบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และส่งสำนวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงจำเลยบางส่วน คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสิบสี่แล้ว คณะกรรมการ คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยทั้งสิบสี่และพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง มีมูลเป็นความผิดทางอาญาตามข้อกล่าวหา จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญา

หมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และนับโทษต่อจากโทษจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา กับขอให้รับเงินจำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูกลัก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้ เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวกร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวด้วย

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่ไม่มาศาลและออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยดังกล่าวตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมาศาล จึงให้ไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของ

จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความ
ความผิดไป ตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระทงละ ๙ ปี รวม
๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง
เป็นจำคุก ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก
๒๐ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๖ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗
จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระทงละ ๒๕,๐๐๐
บาท รวม ๑๑ กระทง รวมเป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี ให้นับโทษ
จำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/
๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำคุก
จำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนก
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑
ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญา
หมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพัทธยา ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้ให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อ
จากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีอาญาหมายเลขแดงที่
อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญา นั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจนับโทษต่อ
ได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙

กับให้รับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงิน แทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระ ภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวน ดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่า จำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่รับเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และตามฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ส่วนข้อหาและ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

องค์คณะพิจารณาชั้นอุทธรณ์ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงซึ่งคู่ความ มิได้โต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติว่า การเคหะแห่งชาติมีฐานะเป็นนิติบุคคล เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์อยู่ในกำกับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ดังกล่าว การบริหารงานของการเคหะแห่งชาติ มีคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดย คณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางแผนนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มีอำนาจแต่งตั้งผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและมีอำนาจทำนิติกรรม ในฐานะเป็นผู้แทนการเคหะแห่งชาติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติโดยมีอำนาจสั่งให้ การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อ

นโยบายของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่ที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการในกรณีที่มีการเคหะแห่งชาติจะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรีให้การเคหะแห่งชาตินำเรื่องเสนอรัฐมนตรีเพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรีด้วย ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติพ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ คณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงโครงการ แต่งตั้งโดยคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติซึ่งอาศัยอำนาจตามความในข้อบังคับของการเคหะแห่งชาติฉบับที่ ๗๙ ว่าด้วยการประชุมและการดำเนินกิจการของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติประกอบมติที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๘ ซึ่งมีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และมีกรรมการอีก ๓ คน ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๒ แฟ้มที่ ๒๒

จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติและดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงโครงการบ้านเอื้ออาทร พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ไปช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการ ประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ก่อนหน้าที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็น

นิติบุคคลตามกฎหมาย สำหรับจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ “กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัท นามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และ ที่ ๑๓

โครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นโครงการตามนโยบายของรัฐบาล เพื่อจัดสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในรูปแบบของอาคารชุดและอาคารพักอาศัย ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและเขตภูมิภาค โดยมอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และการเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินโครงการ กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ แบ่งเป็น ๕ ระยะ มีเป้าหมายก่อสร้างที่อยู่อาศัยจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย ขณะที่จำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรี โครงการบ้านเอื้ออาทรดำเนินการอยู่ในระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย โดยการยื่นข้อเสนอและรับซื้อโครงการถือปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน โดยไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ต่อรองราคาได้) การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะในส่วนของการก่อสร้างโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่า

ที่ดินแบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติและอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมงานเอง

ในระหว่างที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติโดยแต่งตั้งนายประสาน ต้นประเสริฐ เป็นประธานกรรมการ จำเลยที่ ๒ และบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นกรรมการ แทนประธานกรรมการและกรรมการเดิมที่ลาออกจากตำแหน่ง ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๘ เอกสารหมายเลข จ.๑๓๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒ ต่อมาวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมีคำสั่งที่ ๐๐๗/๒๕๔๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ มีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของโครงการบ้านเอื้ออาทรก่อนเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๒ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติและมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือทีโออาร์ที่ใช้บังคับในปัจจุบันใหม่

ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกสั่งการ ที่ พม. ๐๑๐๑/๓๙๖๖ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทรสำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้ยกเลิกและถือว่าเป็น

ผู้ไม่มาทำสัญญา สำหรับโครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่
ในส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้วให้ยกเลิกโครงการโดยให้สิทธิผู้ประกอบการนำโครงการเดิมนั้น
เสนอใหม่ได้โดยต้องวางหลักประกันร้อยละ ๕ ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๖ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๓ การ
เคหะแห่งชาติจึงได้นำแนวทางตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการ
กลั่นกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติแล้ว มีมติเห็นชอบในวันที่
๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ครั้นวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติได้ออกประกาศการเคหะ
แห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ
และเรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ
มีสาระสำคัญเปลี่ยนแปลงจากที่ไอราร์เดิม สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วย
ก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับ
ข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท
(ไม่มีการต่อรองราคา) การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบ
หน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติ
จัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วย
ก่อสร้างโดยต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐
เมื่อผู้ประกอบการได้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติมีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการ
การรับซื้ออาคาร แต่ละประเภท และให้ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การ
เคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติโดยผู้ประกอบการสามารถยื่น

ข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่องการปิดรับข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้กำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๗ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๔ การเคหะแห่งชาติจึงออกประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ยกเลิกข้อ ๓ เดิมซึ่งกำหนดว่า “ผู้ประกอบการที่ได้ยื่นข้อเสนอโครงการไว้ และอยู่ระหว่างการพิจารณาของการเคหะแห่งชาติหากโครงการที่เสนอได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้ทำการเปิดให้ประชาชนจองสิทธิโครงการ (Pre-sale) ผู้ประกอบการต้องจัดให้มีการเปิดให้ประชาชนจองสิทธิโครงการล่วงหน้า (Pre-sale) ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และหากได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้รับซื้อโครงการแล้ว ผู้ประกอบการต้องทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติภายในกำหนด ๑๕ วันทำการ นับแต่วันที่การเคหะแห่งชาติแจ้งผลการอนุมัติรับซื้อ

โครงการให้ทราบ” โดยกำหนดใหม่ว่า “ข้อ ๓ ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย” ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๒

มีผู้ประกอบการหลายรายยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติในจำนวนดังกล่าวเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ ๑๑ ราย ได้แก่ จำเลยที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่าสเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด บริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) กิจการร่วมค้าชินเทค-ไมวาน และ บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างแล้วเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติและได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ยกเว้นบริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) และ กิจการร่วมค้าชินเทค-ไมวาน เนื่องจากไม่ได้ขอเบิก เกี่ยวกับการรับเงินจากผู้ประกอบการ จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ได้รับเงินจากผู้ประกอบการ ๑๑ ราย ตามฟ้องเป็นเงิน ๙๘๑,๖๗๖,๐๐๐ บาท

วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ได้รับหนังสือร้องเรียนว่า จำเลยที่ ๑ กับพวก กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ เรียกรับสินบนค่าอนุมัติจำนวนหน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร จึงแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการตรวจสอบดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว และต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช.

แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง โดยมีการแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลย ทั้งสิบสี่แล้ว คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า การกระทำของจำเลยทั้งสิบสี่ มีมูลเป็น ความผิดตามข้อกล่าวหา แล้วส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นมายังโจทก์พิจารณา โจทก์พิจารณา แล้วยื่นฟ้องจำเลยทั้งสิบสี่เป็นคดีทั้งสองสำนวนนี้ จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/ ๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ จำเลยที่ ๔ กับที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ และที่ ๑๑ ตามลำดับในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนก คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และจำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ใน คดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพัทธยา

คดีมีปัญหาในชั้นนี้ตามอุทธรณ์ในส่วนของโจทก์ว่า เงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาทที่ บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น จำกัดออกเช็คสั่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการ กระทำความผิดอันพึงรับหรือไม่ และตามอุทธรณ์ในส่วนของจำเลยที่ ๑ ว่า

๑.โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่

๒.จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งที่สามารถใช้อำนาจตามฟ้องหรือไม่

๓.จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจ หรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเอง หรือผู้อื่น

๔.ศาลมีอำนาจริบเงินที่ได้จากการกระทำความผิด และให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๔๒ ถึงมาตรา ๔๔ หรือไม่

โดยเห็นควรวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ก่อน

ปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า หลังจากมีการรัฐประหาร คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (คปค.) ได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) เพื่อตรวจสอบการดำเนินงานหรือโครงการที่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีก่อนการยึดอำนาจ คตส. เพิ่งแต่งตั้งนายแก้วสรร อดีโพิธิ เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทรเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรรไต่สวนพยานบางปากโดยพลการตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๓ ถึงหมายเลข ๕ การไต่สวนของนายแก้วสรรตั้งแต่แรกจึงกระทำโดยไม่มีอำนาจ เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ซึ่งประกาศใช้ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑ หน้า ๒๙ ถึง ๓๒ แต่งตั้งให้นายแก้วสรรเป็นกรรมการและเลขานุการตั้งแต่วันดังกล่าว ซึ่งข้อ ๑๐ ของประกาศกำหนดว่า คตส. มีอำนาจตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่มอบหมายได้ และได้ความตามที่นายแก้วสรรให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนตามเอกสารหมายเลข จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๑ ถึงหน้า ๒๘ ว่า เหตุที่ได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการตามประกาศฉบับดังกล่าว เนื่องจากนายแก้วสรรในฐานะเลขานุการ คตส. ได้รับหนังสือ

ฉบับลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ จากผู้ที่ใช้ชื่อว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติ แจ้งว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่โดยมีการเรียกรับสินบนค่าอนุมัติหน่วยก่อสร้าง (โควตา) นายแก้วสรรจึงนำข้อเท็จจริงที่ได้จากหนังสือร้องเรียนฉบับดังกล่าวเสนอต่อ คตส. เพื่อพิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ โดย คตส. มีมติให้รับเรื่องไว้ตรวจสอบ ต่อมาในการประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ คตส. มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ และพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง และรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร ว่าเป็นไปโดยมิชอบ จนก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง โดยมีนายแก้วสรรเป็นประธาน คณะกรรมการตรวจสอบ มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เอกสารหมาย จ. ๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๑/๔๓ ดังนั้น นายแก้วสรรจึงมีอำนาจตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ซึ่งรวมถึงอำนาจในการสอบปากคำพยานบางปากในวันที่ ๑๕, ๑๖ และ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่ ๒๓ และ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ด้วยการไต่สวนดังกล่าวจึงเป็นการไต่สวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ คตส.มีคำสั่ง คณะกรรมการตรวจสอบ ที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวกร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างโครงการบ้านเอื้ออาทร (กรณีบริษัทพาสทิพย์ไทย จำกัด) ฐานเป็นพนักงานหรือเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความ

เสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามเอกสารหมาย จ. ๑
 แฟ้มที่ ๑ หน้า ๓๓ ถึง ๓๖ ก็เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพิ่มเติมเฉพาะรายกรณี
 บริษัทพาสทิญาไทย จำกัดเท่านั้น หาใช่เพ่งแต่งตั้งนายแก้วสรรเป็นประธาน คตส.ตามที่
 จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์แต่ประการใดไม่ ดังนั้น การไต่สวนของ คตส.จึงชอบด้วยกฎหมายและที่
 จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่
 เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้และตั้งคณะทำงาน ตาม
 สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐
 เอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการประชุมหาข้อยุติร่วมกันตาม
 ข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวก่อนฟ้อง เห็นว่า บันทึกการประชุมคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและ
 ผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
 ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๗ วรรคสอง ครั้งที่
 ๑ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐ ครั้งที่ ๒ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐
 ครั้งที่ ๓ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และครั้งที่ ๔ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๕
 มกราคม ๒๕๖๑ เอกสารหมาย จ.๓๕๔แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๙๓๒ ถึง ๙๔๘ ระบุว่า ภายหลังจาก
 อัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้และตั้งคณะทำงาน ตามสำเนาหนังสือ
 สำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ เอกสารท้าย
 อุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แล้ว ได้มีการตั้งคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและผู้แทนคณะกรรมการ
 ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาประเด็นการตั้งข้อไม่สมบูรณ์ของอัยการสูงสุดรวม ๘ ข้อดังกล่าวในการ

ประชุมครั้งที่ ๓ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ คณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความเห็นไม่ขัดแย้งกับคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดในประเด็นข้อไม่สมบูรณ์ ข้อที่ ๕ เรื่องอายุความ จนกระทั่งในการประชุมครั้งที่ ๔ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ คณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเห็นชอบด้วยความเห็นของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดในประเด็นข้อที่ ๑ ถึงข้อที่ ๓ เรื่องฐานความผิดของจำเลยที่ ๑ กับพวก ส่วนประเด็นข้อไม่สมบูรณ์ส่วนที่เหลือในข้อที่ ๔ ข้อที่ ๖ ถึงข้อที่ ๘ เป็นเพียงข้อเสนอแนะและข้อสังเกตของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุด ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถใช้ดุลพินิจในการตั้งเรื่อง ไต่สวนหรือกันบุคคลไว้เป็นพยานได้ และเป็นเรื่องการจัดทำเอกสารก่อนส่งอัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องคดีเท่านั้น กรณีจึงถือว่า คณะทำงานของผู้แทนอัยการสูงสุดกับผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ประชุมร่วมกันจนไม่มีข้อโต้แย้งและได้ข้อยุติแล้ว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ประการนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ประการต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งที่สามารถใช้อำนาจตามฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ในส่วนที่เกี่ยวกับการเคหะแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ คือ กำกับดูแลทั่วไป ไม่มี

อำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างและการอนุมัติให้ผู้ประกอบการได้เข้าเป็นคู่สัญญาขายโครงการให้กับการเคหะแห่งชาติ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่องการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เอกสารหมายเลข ๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๔ ถึง ๑๐ เป็นเรื่องการ ชื้อ หรือ จัดหา อันเป็นอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นอำนาจของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มิใช่การกำกับดูแลโดยทั่วไป จำเลยที่ ๑ จึงขาดคุณสมบัติเฉพาะตัว และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ บัญญัติให้ผู้ที่เข้าทำงานอยู่แล้วตามกฎหมาย ไม่อาจเป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา จำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจเป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการกระทำความผิดตามฟ้องได้ จึงเป็นกรณีที่ไม่มีการกระทำความผิดตามฟ้องและไม่มีตัวการกระทำความผิด ศาลจึงไม่อาจหลบเลี่ยงไปลงโทษจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนพนักงานกระทำความผิดได้ โดยเฉพาะไม่สามารถลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๒ เพราะจะเป็นการพิพากษาเกินคำฟ้อง เนื่องจากโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ เป็นพนักงานในฐานะเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑ ที่เป็นตัวการเท่านั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดเหตุ มีองค์ประกอบความผิดภายนอกของความผิดฐานนี้คือ การที่เจ้าพนักงาน “ใช้อำนาจในตำแหน่ง” โดยมีขอบ ผู้กระทำความผิดในฐานนี้ คือ เจ้าพนักงาน และต้องเป็น

การใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบนั้นข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลมอบให้ หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) เพียงแต่ปรากฏว่ามีการ “ใช้อำนาจในตำแหน่ง” โดยมิชอบ ไม่ว่าผู้ถูกข่มขืนใจหรือจูงใจจะไม่ยอมให้ ไม่มีจะให้ หรือยอมให้ หรือยังไม่ทันจะให้ ก็เป็นความผิดสำเร็จแล้ว หากต้องตีความเฉพาะเป็นการปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติ “หน้าที่” โดยมิชอบแต่อย่างใดไม่มิต้องตีความแล้วบุคคลที่มีตำแหน่งในระดับบริหารสูงสุดขององค์กร ซึ่งมีได้เป็นผู้ปฏิบัติในระดับรองลงไป จะมิต้องมีความรับผิดชอบใดๆเลย ย่อมเป็นช่องให้บุคคลระดับสูงสุดใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบได้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า จำเลยที่ ๑ ซึ่งขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และตามมาตรา ๒๘ ยังกำหนดอำนาจหน้าที่สำหรับรัฐมนตรีไว้ด้วยว่า “กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติเพื่อการนี้อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของการเคหะแห่งชาติได้” จำเลยที่ ๑ เป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ และเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และมาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว ฐานะของจำเลยที่ ๑ จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ เพราะเป็นบทบัญญัติที่ใช้กับคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ หรือพนักงานของการเคหะแห่งชาติ

ซึ่งเป็นพนักงานในองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐโดยเฉพาะ ทั้งโจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำของบุคคลดังกล่าว แต่ฟ้องฐานเป็นตัวการในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘(เดิม) และฟ้องบุคคลดังกล่าวตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ บทหนึ่ง และเป็นผู้สนับสนุนการกระทำ ความผิดของจำเลยที่ ๑ เพราะบุคคลดังกล่าวเป็นเพียงพนักงานในองค์การของรัฐ ไม่ได้เป็น เจ้าพนักงาน ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) อีกบทหนึ่ง แม้ศาลฎีกาแผนก คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นพนักงานใน องค์การของรัฐ ก็ไม่กระทบถึงการพิจารณาวินิจฉัยการกระทำของจำเลยที่ ๑ แต่อย่างใด นอกจากนี้ การที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การอนุมัติหน่วยก่อสร้าง หรือการอนุมัติให้ผู้ประกอบการได้เข้าเป็น คู่สัญญากับการเคหะแห่งชาติ ไม่ใช่หน้าที่ของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ เพียงแต่มีอำนาจกำกับดูแลนั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความ มั่นคงของมนุษย์เป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งดังกล่าวโดยมิชอบตามองค์ประกอบความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ย่อมหมายความว่าจำเลยที่ ๑ ในฐานะรัฐมนตรี เป็น เจ้าพนักงานใช้อำนาจกำกับดูแลหรือสั่งการการเคหะแห่งชาติโดยมิชอบ โดยการที่จำเลยที่ ๑ ได้เข้า ร่วมในการประชุมของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติหลายครั้ง การเข้าไปแก้ไขปัญหาค่าเช่า ของโครงการ การกำหนดนโยบาย การติดตามผลการจ่ายเงินล่วงหน้า การให้คำปรึกษา ร่วมประชุม เสนอแนะความคิดเห็น จึงเป็นการกระทำที่อยู่ในนัยแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว โดยโจทก์มิได้ฟ้องเพียงแต่จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่ในการอนุมัติหน่วย

ก่อสร้างและรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือเป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐตามที่
 จำเลยที่ ๑ เข้าใจแต่อย่างใด อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ขอนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ประการต่อไปมีว่าจำเลยที่ ๑ กระทำ
 ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบ
 ให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์
 ประการแรกว่าพยานโจทก์ปากนายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ นายนิมิตร
 กิตติชัยวงศ์ นายหลิน ชิง ฉาง นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ และนายจิรวุฒิ ศิริวรรณ เกิดจากการ
 จูงใจของนายแก้วสรร ศาลรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง
 หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น ซึ่งเกิดจากการกระทำของนายแก้วสรร ในฐานะประธานอนุกรรมการ
 ได้สวนของ คตส. ซึ่งแจ้งพยานเหล่านั้นว่า หากผู้ประกอบการรายใดให้ความร่วมมือจะกันเป็นพยาน
 แต่หากไม่ร่วมมือ จะดำเนินคดีฐานเป็นผู้สนับสนุนให้สินบนเจ้าพนักงาน ต้องห้ามมิให้รับฟังตาม
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ โดยผู้ประกอบการตามฟ้องข้อ ๒.๒ ถึง ๒.๖
 และ ๒.๘ ถึง ๒.๑๐ ไม่ได้ถูกฟ้อง คำให้การจึงเกิดจากการจูงใจ ส่วนผู้ประกอบการตามฟ้อง ข้อ ๒.๑
 ข้อ ๒.๗ และข้อ ๒.๑๑ ถูกฟ้อง ศาลจึงต้องเชื่อมากกว่าผู้ที่ไม่ถูกฟ้อง เนื่องจากการจูงใจและไม่มี
 การช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ การกันบุคคลเป็นพยานไม่ชอบด้วยระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น
 เห็นว่า ที่นายแก้วสรรยอมรับข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษรว่า ก่อนสอบปากคำกลุ่ม
 ผู้ประกอบการ นายแก้วสรรจะเริ่มต้นด้วยการชี้แจงแนวทางของ คตส. ให้ผู้ประกอบการมีความมั่นใจ
 เสียก่อนว่าหากผู้ประกอบการรายใดให้ความร่วมมือให้ปากคำตามความเป็นจริง คตส. ก็มีแนวทางว่า
 จะไม่กล่าวหาผู้ประกอบการนั้นให้สินบน นั้น ย่อมหมายความว่าบุคคลที่จะไม่ถูกดำเนินคดีและถูกกัน

เป็นพยานจะต้องให้ปากคำตาม “ความเป็นจริง” เป็นเงื่อนไขเบื้องต้น ซึ่งการชี้แจงเกี่ยวกับการกันบุคคลเป็นพยานของนายแก้วสรรดังกล่าวเป็นการชี้แจงแนวทางทั่วไป ทั้งการไต่สวนพยาน ดำเนินการในรูปแบบคณะบุคคลทำการไต่สวน มิใช่ นายแก้วสรรทำการไต่สวนเพียงลำพัง ในชั้นไต่สวนของศาลพยานโจทก์นางชดช้อย นายนิมิตร นายหลิน นายสุวิเชียร และนายจิรวุฒิ ต่างเบิกความยืนยันข้อเท็จจริงในสาระสำคัญตามคำให้การในชั้นไต่สวนของ คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. และไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลดังกล่าวเบิกความว่าให้การเพราะถูกจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น การกันบุคคลเป็นพยานนั้น คตส. มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๕ วรรคสอง (๒) ในขณะที่ คตส. ทำการไต่สวนในปี ๒๕๕๐ - ๒๕๕๑ ยังไม่มีบทบัญญัติเรื่องการกันบุคคลเป็นพยานในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงเป็นดุลพินิจของ คตส. รวมทั้งคณะอนุกรรมการ ไต่สวนที่จะพิจารณากันบุคคลเป็นพยานได้เมื่อเห็นว่าคำให้การของบุคคลดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อการไต่สวนและสามารถที่จะดำเนินคดีแก่ผู้ถูกกล่าวหาหายสำคัญได้ ต่อมา มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเรื่องการกันบุคคลเป็นพยานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๐๓/๖ และมีการประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ ซึ่งในการกันบุคคลเป็นพยานตามประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าว ตาม

ข้อ ๗ เป็นเรื่องบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่มีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยาน และตามข้อ ๘ เป็นเรื่องพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานไต่สวนหรือ คณะอนุกรรมการไต่สวนสอบปากคำบุคคลไว้และทำความเข้าใจว่าสมควรกันบุคคลนั้นเป็นพยาน หรือไม่ เพื่อเสนอคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาวินิจฉัย ดังนั้น แม้ว่าบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มี คำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยาน ตามที่ จำเลยที่ ๑ อ้างในอุทธรณ์ก็ตาม แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานไต่สวนหรือคณะอนุกรรมการไต่สวน สอบปากคำบุคคลไว้และทำความเข้าใจว่าสมควรกันบุคคลนั้นเป็นพยาน เพื่อเสนอคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาวินิจฉัยตามข้อ ๘ ก็ได้ การกันบุคคลเป็นพยานจึงชอบแล้ว พยานโจทก์ปาก นายพิบูลย์ นางชดช้อย นายนิมิตร นายหลิน นายสุวิเชียร และนายจิรวัดน์ จึงไม่ใช่พยานที่ ต้องห้ามมิให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ส่วนศาลจะเชื่อ คำพยานดังกล่าวหรือไม่เพียงใดนั้นเป็นดุลพินิจในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของศาล อุทธรณ์ของ จำเลยที่ ๑ ประการนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ติดต่อบุคคลในลักษณะข่มขืนใจ หรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าดำเนินการโครงการบ้าน เอื้ออาทร ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้ามามอบให้อันเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘(เดิม) ตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่เห็นว่า ก่อนที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรนั้น ผู้ประกอบการต้อง ยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน โดยไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับ

ข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ต่อรองรับราคาได้)การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะในส่วนของงานก่อสร้าง โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า สำหรับการจ่ายค่าที่ดิน แบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติ และอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมงานเอง หลังจากจำเลยที่ ๑ เข้าดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๑ เข้าประชุมผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติ มอบ นโยบายให้การเคหะแห่งชาติ ปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ การเคหะชาตินำแนวทางตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แล้วมีมติเห็นชอบ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ตามเอกสารหมายเลข ๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๔ ถึง ๑๐ มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้าง ไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอน ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ไม่มีการต่อรองรับราคา) มิใช่เป็นการประกวดราคา หรือแข่งขันราคา การเคหะชาติมีสิทธิพิจารณาข้อเสนอของผู้ประกอบการรายใดก็ได้ การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลาย

โครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่างานตามสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการทั้งหมดโดยต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และให้ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ การดำเนินการของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กำกับดูแลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ และผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติที่มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๑๖,๒๑ และ ๒๒ ตามลำดับ ภายหลังจากที่การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ แล้ว การเคหะแห่งชาติได้จัดประชุมผู้ประกอบการเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๘ และวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ รวม ๓ ครั้ง โดยจำเลยที่ ๑ เข้าร่วมชี้แจงในที่ประชุมด้วย ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ นอกจากชี้แจงถึงความเป็นมาในการปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรแล้ว จำเลยที่ ๑ ยังแจ้งต่อที่ประชุมทราบว่าหากมีข้อสงสัยอื่นๆหากต้องการสอบถามเพิ่มเติมสามารถติดต่อทางโทรศัพท์หมายเลข ๐๘๑-๘๙๙-๘๘๘๘ ซึ่งเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กำกับดูแลการปฏิบัติงานของพนักงานการเคหะแห่งชาติในการติดต่อกับผู้ประกอบการด้วย ในการประชุมทั้งสามครั้งดังกล่าวได้ความจากนายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ซึ่งให้ถ้อยคำในชั้นไต่สวนของ คตส.เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม

๒๕๕๐ ตามบันทึกคำให้การพยานเอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ ให้ถ้อยคำในชั้นไต่สวนต่อ
คณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและคณะทำงานผู้แทนคณะทำงาน ป.ป.ช.เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม
๒๕๕๑ ตามเอกสารหมาย จ.๓๕๓ แผ่นที่ ๗๒๙ ถึง ๗๓๓ แฟ้มที่ ๓๘ และให้ถ้อยคำต่อ
คณะอนุกรรมการไต่สวนของ ป.ป.ช.เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เอกสารหมาย จ.๓๑๔ แฟ้มที่
๓๔ การให้ถ้อยคำของนายพิบูลย์ทั้งสามครั้งมีข้อแตกต่างกันบ้างในเรื่องที่ว่าใครเป็นผู้แจ้งว่าจะต้องมี
ค่าใช้จ่ายในการเสนอโครงการหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท โดยในครั้งแรกนายพิบูลย์ให้ถ้อยคำว่าเป็น
จำเลยที่ ๑ ในครั้งที่ ๒ นายพิบูลย์ให้ถ้อยคำว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องค่าใช้จ่ายใดๆในการเสนอ
โครงการ และในครั้งที่สามนายพิบูลย์ให้ถ้อยคำว่ามีบุคคลในทีมงานภายในห้องประชุมได้บอกกับ
ทุกคนในห้องประชุมว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทร จะต้องจ่ายเงินเป็น
ค่าดำเนินการเป็นเงินหน่วยละ ๑,๑๐๐๐ บาท ซึ่งยังฟังยติไม่ได้ว่าใครเป็นผู้เรียกค่าใช้จ่ายจาก
ผู้ประกอบการที่มาประชุมเพื่อจะเสนอโครงการ แต่ในคำให้การทั้งสามครั้ง นายพิบูลย์ให้ถ้อยคำ
ตรงกันว่า เพื่อให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ได้จ่ายเงินค่าใช้จ่ายเป็นค่าดำเนินการแก่จำเลยที่ ๔
หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท ตามที่ตกลงกับทีมงาน จึงจะได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง และได้ความจาก
นายนิมิตร ให้ถ้อยคำต่อ คตส.และเบิกความสอดคล้องกับนายพิบูลย์ว่า ในการประชุม จำเลยที่ ๑
ชี้แจงนโยบายต่างๆที่ต้องการเร่งโครงการบ้านเอื้ออาทรให้เสร็จภายในกรอบเวลา ๕ ปี ตามที่รัฐบาล
กำหนด และในที่ประชุมมีผู้ประกอบการแนะนำว่า หากอยากได้งานต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ ซึ่ง
ผู้ประกอบการพูดกันว่าเป็นที่ปรึกษาของผู้มีอำนาจ นายนิมิตรเข้าใจว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑
ซึ่งต่อมานายนิมิตรได้ไปพบจำเลยที่ ๔ แจ้งความประสงค์ขอดำเนินโครงการบ้านเอื้ออาทร จำเลย
ที่ ๔ แจ้งว่า ต้องจ่ายเงินค่าดำเนินการหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท นายนิมิตรรับทราบแต่ยังไม่ได้ทำ

ความตกลงใดๆ หลักจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง จำเลยที่ ๕ ได้โทรศัพท์ติดต่อกับนายนิมิตรแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๔ ให้ประสานงานกับนายนิมิตร จึงได้มีการเจรจาต่อรองกันจนได้ข้อยุติว่านายนิมิตรยินยอมจ่ายเงินค่าดำเนินการให้หน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท เมื่อนายนิมิตรจ่ายเงินแล้วก็ได้ทำสัญญาร่วมดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า มีการเรียกเงินค่าใช้จ่ายในที่ประชุมผู้ประกอบการในการประชุมที่การเคหะแห่งชาติจัดขึ้นจริง และภายหลังประชุมแล้วผู้ประกอบการรายใดประสงค์จะได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ เพื่อตกลงค่าใช้จ่าย หากตกลงกันได้แล้วผู้ประกอบการนั้นจะได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง และทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติต่อไป และข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยที่ ๔ ได้เรียกและรับเงินจากผู้ประกอบการตามฟ้องข้อ ๒.๑ ถึง ๒.๘ และข้อ ๒.๑๐ ถึงข้อ ๒.๑๑ รวมเป็นเงิน ๑,๒๘๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท การเรียกและรับเงินดังกล่าวของจำเลยที่ ๔ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปในผู้ประกอบการที่จะเสนอโครงการขออนุมัติหน่วยก่อสร้างต่อการเคหะแห่งชาติตามประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่องการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๔ ถึง ๑๐ ในการดำเนินการดังกล่าวจำเลยที่ ๔ ได้แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ ดังปรากฏตามบันทึกการให้ถ้อยคำของนายสรวิทย์ ตั้งกาพล ตำแหน่งรองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขณะเกิดเหตุ เอกสารหมายเลข จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓๙๐ ว่า ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาที่ไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ ในตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งมีจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง

รัฐมนตรีว่าการในขณะนั้นเกือบทุกครั้ง โดยนายสรุพลิงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการ
เคหะแห่งชาติในหนังสือที่ส่งถึงจำเลยที่ ๔ เหตุที่ลงนามเนื่องจากได้รับคำบอกกล่าวจากเจ้าหน้าที่
กองการประชุมให้ทราบจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าทาง
ปฏิบัติเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติจะต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้แก่ที่ปรึกษาและเลขานุการรัฐมนตรีซึ่ง
ได้ปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด นายสรุพลิงเป็นพนักงานของการเคหะแห่งชาติขณะเกิดเหตุมีตำแหน่ง
เป็นรองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเป็นเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ถ้อยคำไป
ตามข้อเท็จจริงจากการได้ปฏิบัติตามหน้าที่มา ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ใด ถ้อยคำที่ให้ไว้จึงมี
น้ำหนักให้รับฟัง เมื่อฟังประกอบคำให้การของนายประสาน ต้นประเสริฐ ขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่ง
ประธานกรรมการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้การไว้ต่อ คตส.เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๑
และเบิกความเป็นพยานต่อศาล เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ว่าเมื่อต้นปี ๒๕๔๙ ขณะพยาน
พูดคุยกับนายนิติ ยิ้มแย้ม ที่ปรึกษาการเคหะแห่งชาติและเป็นคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการ
ที่ห้องทำงานชั้น ๑๖ การเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๔ ได้มาพบพยานและแนะนำตัวเองว่าเป็นที่ปรึกษา
ของจำเลยที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พร้อมแนะนำ
จำเลยที่ ๕ ว่าเป็นเลขานุการส่วนตัวของจำเลยที่ ๔ พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๔ ที่แสดงตนเป็น
ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว ประกอบกับการเรียกเงินจำนวนมากจากผู้ประกอบการโดยลำพัง
ของจำเลยที่ ๔ หาอาจะกระทำเองได้ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ยินยอมรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๔ กระทำอย่าง
เป็นขบวนการ ถือได้ว่าจำเลยที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ
มนุษย์ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจหรือ
จูงใจผู้ประกอบการให้มอบเงินให้เพื่อตอบแทนที่การเคหะชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาตามฟ้องอัน

เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) ตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบแล้ว เมื่อวินิจฉัยมาดังนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในปัญหาข้อนี้ในประการอื่นต่อไป เพราะไม่ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงผลเป็นอย่างอื่น อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในประการนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การกระทำของจำเลยที่ ๑๐ ไม่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๑ เพราะเงินเกิดจากข้อตกลงระหว่างจำเลยที่ ๑๐ กับเจ้าของที่ดินที่สั่งให้นางชดช้อยจ่ายแทน นั้น โจทก์มีนางชดช้อย พงศไพโรจน์ ประธานกรรมการบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัดซึ่งได้เข้าร่วมกับบริษัทชินเท็ค คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) ทำสัญญาเป็นกิจการร่วมค้าเสนอเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ ในชื่อกิจการร่วมค้าชินเท็ค-ไมवान ได้ยื่นขอจำนวนหน่วยก่อสร้างจากการเคหะแห่งชาติ ต่อมาเมื่อผู้โทรศัพท์มาติดต่อหานางชดช้อยว่าจะต้องจ่ายค่าโควตาหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่เนื่องจากกิจการร่วมค้าอยู่ระหว่างการฟื้นฟูทางการเงิน และได้รับการสนับสนุนจากทางด้านเทคโนโลยีและการก่อสร้างจากประเทศอังกฤษ ดังนั้นทางเอกอัครราชทูตอังกฤษประจำประเทศไทยจึงได้ไปพบจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นรัฐมนตรี ในขณะนั้นเพื่อขอให้สนับสนุน ในที่สุดกิจการร่วมค้าก็ได้รับอนุมัติให้ร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทร จากการเคหะฯจำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย จากการเคหะแห่งชาติ โดยกิจการร่วมค้าไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใดๆ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และทำสัญญาร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๙ สำหรับที่ดินที่นำมาก่อสร้างนั้น สมัยที่นายประชา มาสินนธ์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทางบริษัทได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ซึ่งขณะนั้นเป็นเลขานุการของนายประชา เสนอให้กิจการร่วมค้าฯ ซื้อที่ดินโดยผ่าน

จำเลยที่ ๑๐ จำนวน ๖ แปลง และเสนอขอเข้าทำโครงการกับการเคหะแห่งชาติบนที่ดินทั้งหกแปลง แล้วได้ยื่นเสนอโครงการสมุทรปราการและโครงการลาดกระบัง แต่มีการเปลี่ยนแปลงรัฐมนตรีจาก นายประชาเป็นจำเลยที่ ๑ และมีประกาศหลักเกณฑ์ใหม่ตามท้ายประกาศลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ จึงได้ดำเนินการเสนอเล่มโครงการใหม่ตามนโยบายของจำเลยที่ ๑ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ โครงการสมุทรปราการ (บางนา) จำเลยที่ ๑ มาพบบางชดช้อยโดยมีที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) มาเสนอให้ซื้อในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่จะต้องมีค่าดำเนินการเพื่อให้ คณะกรรมการการเคหะรับซื้อโครงการ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท แต่นางชดช้อยได้ปฏิเสธ เนื่องจากกิจการร่วมค้าอยู่ระหว่างการฟื้นฟูสถานะการเงิน จำเลยที่ ๑๐ รับจะไปเจรจากับเจ้าของ ที่ดินเอง เพื่อขอให้จ่ายเงินค่าดำเนินการ แทนนางสาวรุ่งทิพย์ จารุวรรณกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน ตกลงที่จะจ่ายเงินให้กับจำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ได้บอกกับ นางชดช้อยว่าจะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้กับผู้ใหญ่ที่สามารถทำให้คณะกรรมการการเคหะ แห่งชาติอนุมัติให้กิจการร่วมค้าได้จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ(บางนา) ได้สำเร็จ นางชดช้อยทราบว่าเป็นจำเลยที่ ๑ เพราะจำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์มาทวงถามเงินนางชดช้อย ให้รับ ชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าดำเนินการ ส่วนที่เหลือจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้ เป็นของจำเลยที่ ๑๐ โดยจ่ายหลังจากวันที่ทำสัญญาคือเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๙ และการ เคหะแห่งชาติได้สั่งจ่ายเช็คเป็นเงินล่วงหน้า ๘ ฉบับจำนวน ๓๕๗,๖๕๗,๒๐๐ บาท แก่ กิจการร่วมค้าฯ แล้ว วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐ ได้โทรศัพท์มาแจ้งให้นางชดช้อยทราบ ว่าเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้นางชดช้อยออกเช็คระบุชื้อสั่งจ่ายให้กับนายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และคุณจุลเกียรติ พงศ์เรืองรอง บุคคลทั้งสองรับไปโดยได้จัดทำหลักฐานการรับเช็คไว้

ต่อกันต่อมาเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์มาหานางชดช้อยและทวงถามเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยแจ้งว่าเงินเรียบร้อยแล้วให้มารับได้เลยและจำเลยที่ ๑ ได้บอกกับนางชดช้อยว่าจะให้คนมารับเช็คดังกล่าวหลังจากวันที่พูดคุยกันประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน ต่อมาเมื่อถึงวันนัด จำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์มาแจ้งให้นางชดช้อยทราบว่าจะให้ผู้หนึ่งมาขอรับเช็คและผู้หนึ่งคนดังกล่าวก็มาแสดงตัวให้ทราบว่าตนได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค พร้อมทั้งยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้นางชดช้อยพูดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย นางชดช้อยจึงได้มอบเช็คธนาคารกรุงไทยสาขาการเคหะแห่งชาติ หมายเลขเช็ค ๐๐๒๖๓๕๙ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๙ สั่งจ่ายเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หนึ่งคนดังกล่าวไป โดยที่ไม่ทราบชื่อนามสกุล และมีพยานปากนางรุ่งทิพย์ ให้ถ้อยคำต่อ คตส.ตามเอกสารหมาย จ.๖๓ แฟ้ม ๑๔ ว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๒๕๐๑ และ ๕๓๗ ตำบลบางโฉลง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เป็นที่ดินที่นางรุ่งทิพย์พยายามขายมานาน เพราะประสบปัญหาเศรษฐกิจต้องหาเงินมาชำระสถาบันการเงิน แต่ไม่สามารถขายได้ เพราะเป็นที่ดินขนาดใหญ่ และใช้เงินลงทุนสูง จนเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ ซึ่งขณะนั้นเป็นเลขานุการของนายประชา แจ้งว่าสามารถขายที่ดินให้ได้ โดยขายแก่การเคหะแห่งชาติแต่ต้องเสียค่านายหน้าให้กับจำเลยที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ ของมูลค่าที่ดินและจะต้องจ่ายให้กับผู้ใหญ่ที่สามารถอนุมัติให้การเคหะฯซื้อที่ดินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางรุ่งทิพย์ตกลงและบอกว่าต้องการขายที่ดินในราคาไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยที่ ๑๐ ดำเนินการขายทั้งสองแปลงแล้วนำส่วนเกินของมูลค่าที่ดินนั้นให้จำเลยที่ ๑๐ ดำเนินการ ต่อมาจำเลยที่ ๑๐ ได้นำเช็คของกิจการร่วมค้ามาให้นางรุ่งทิพย์แจ้งว่าเป็นเงินค่ามัดจำที่ดิน จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่หลังจากมีการทำสัญญาจะซื้อจะขายกับกิจการร่วมค้าจนครบระยะเวลาตามสัญญา ยังไม่มีการ

ดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับการซื้อขายที่ดินทั้งสองแปลง เมื่อสอบถามจำเลยที่ ๑๐ แจ้งว่าอยู่ระหว่างดำเนินการ เดือนตุลาคม ๒๕๔๘ นางรุ่งทิพย์จึงได้เดินทางไปที่กิจการร่วมค้าแล้วได้พบนางชดช้อย นางชดช้อยแจ้งว่ายังคงต้องการซื้อขายที่ดิน ๒ แปลงดังกล่าว นางรุ่งทิพย์ขอเงินค่ามัดจำเพิ่มเติม นางชดช้อยจึงได้วางเงินมัดจำเพิ่มอีก ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท แล้วได้ทำสัญญาต่อท้ายสัญญาเดิมขอขยายเวลาจะซื้อจะขายที่ดินถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ นางรุ่งทิพย์ได้นำเงินดังกล่าวไปชำระค่าดอกเบี้ยให้กับบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย จำกัดที่ ๑๐ ได้โทรศัพท์มาต่อว่านางรุ่งทิพย์ว่าทำอะไรไม่ปรึกษา จำกัดที่ ๑๐ พูดว่าการซื้อขายที่ดินนั้น จะดำเนินการได้ต่อเมื่อการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรแปลงโครงการสมุทรปราการ (บางนา) และขณะนี้กำลังดำเนินการอยู่ หากไม่ให้เงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท คณะกรรมการฯ ก็จะไม่อนุมัติซื้อโครงการ และที่ดินดังกล่าวก็จะขายไม่ได้ นางรุ่งทิพย์ยืนยันว่าต้องการขายราคาไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนนายอริสมันต์จะนำไปขายในราคาที่สูงกว่าเท่าใด ไม่ใช่เรื่องของนางรุ่งทิพย์และจะนำเงินส่วนเกินไปให้กับผู้ใด นางรุ่งทิพย์ก็ไม่เกี่ยวข้อง ต่อมาคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรปราการ (บางนา) แล้วโดยได้อนุมัติซื้อที่ดินในราคาไร่ละ ๓,๓๖๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาสูงกว่าที่นางรุ่งทิพย์เสนอขายราคาไร่ละ ๘๖๐,๐๐๐ บาท นางรุ่งทิพย์กับนางชดช้อยได้คุยตกลงกันโดยขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงินให้กับผู้ใหญ่เพื่อเป็นค่าดำเนินการให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการ เป็นเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่านายหน้าให้กับจำกัดที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ เท่านั้นด้วย โดยนางรุ่งทิพย์ขอรับเงินเฉพาะค่าที่ดินตามราคาไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ รู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ใช้ตำแหน่งหน้าที่ของจำกัดที่ ๑ โดยมิชอบ โดยข่มขืนใจ หรือจูงใจให้

ผู้ประกอบการมอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินเพื่อให้ได้รับอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทร แต่กรณีของนางชดช้อยนี้ เป็นกรณีที่โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรปราการ (บางนา) ที่กิจการร่วมค้าชินเทค-ไมวาน ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างมาก่อนอยู่แล้วจำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย โดยไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใดๆ จากการที่เอกอัครราชทูตอังกฤษประจำประเทศไทยได้เข้าพบจำเลยที่ ๑ เพื่อขอให้สนับสนุนเนื่องจากเป็นบริษัทที่ได้รับการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและการก่อสร้างจากประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่เนื่องจากก่อนหน้านี้กิจการร่วมค้าฯ เคยจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรมาก่อน และติดต่อกับจำเลยที่ ๑๐ ไว้แต่เดิม เพื่อให้หาที่ดินมาดำเนินโครงการให้ถึง ๖ แปลง หนึ่งในนั้นคือที่ดินพิพาท ที่มีการติดต่อพูดคุยกันตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ จะมารับตำแหน่งรัฐมนตรีเสียอีก การกระทำของจำเลยที่ ๑๐ เป็นการเรียกผลประโยชน์ตอบแทนจากผู้ที่ต้องการขายที่ดินในลักษณะของนายหน้าทั่วไป คือ อัตราร้อยละ ๓ ของราคาซื้อขาย แต่สำหรับในส่วนที่จำเลยที่ ๑๐ อ้างว่ามีการนำเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทไปให้ผู้ใหญ่ที่อนุมัติโครงการนั้น นางรุ่งทิพย์เจ้าของที่ดินก็ไม่ได้ตั้งใจหรือสนใจอยากทราบว่าต้องนำไปให้ใคร เนื่องจากนางรุ่งทิพย์ต้องการขายในราคาไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น และได้ตกลงกับนางชดช้อย ผู้ซื้อว่าให้ชำระแก่นางรุ่งทิพย์ตามจำนวนราคาต่อไร่ที่แจ้ง นอกนั้นให้นางชดช้อยจัดการทั้งค่านายหน้า และค่าตอบแทนผู้ใหญ่ ซึ่งนางรุ่งทิพย์ก็ไม่ทราบว่าคือ ผู้ใดที่ตกลงเช่นนี้ นางรุ่งทิพย์ขอเพียงต้องการที่จะขายที่ดินนำเงินไปใช้หนี้สถาบันการเงินเท่านั้น ส่วนนางชดช้อย ผู้ซื้อที่ดินที่จำเลยที่ ๑๐ ติดต่อมา ก็ไม่ได้เป็นผู้ตกลงจะให้ค่าตอบแทนนี้เอง เพราะเป็นความสมัครใจของผู้ขายที่ดิน และเป็นการหักออกจากเงินที่นางชดช้อยต้องจ่ายเป็นค่าที่ดินอยู่แล้ว นางชดช้อยก็ไม่ได้เสียเงินเพิ่มเติมตามคำชักจูงใจของจำเลยที่ ๑๐ เพื่อให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างแต่อย่างใด เนื่องจากเป็น

การได้หน่วยก่อสร้างมาก่อนแล้วตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น ทั้งค่าตอบแทนผู้ใหญ่จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ก็ได้แจ้งแก่นางชดช้อยและนางรุ่งทิพย์ ตั้งแต่ครั้งที่จำเลยที่ ๑๐ เป็นเลขานุการของนายประชา รัฐมนตรีคนเดิมก่อนที่จะจำเลยที่ ๑ จะมาดำรงตำแหน่งแล้ว ทั้งไม่ปรากฏว่าหลังจากนายประชาพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีแล้ว จำเลยที่ ๑๐ ได้มาร่วมทำงานกับจำเลยที่ ๑ แต่อย่างใด ส่วนที่นางชดช้อยกล่าวอ้างว่า จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ทวงถามถึงเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทนั้น ก็มีเพียงคำให้การและคำเบิกความลอยๆโดยปราศจากพยานหลักฐานอื่นสนับสนุน ไม่ปรากฏหมายเลขโทรศัพท์ที่ใช้ติดต่อกับนางชดช้อยเป็นหมายเลขใด อันจะเชื่อมโยงให้เห็นได้ว่า เป็นจำเลยที่ ๑ ที่ใช้โทรศัพท์มาทวงเงิน เพียงบุคคลที่ใช้โทรศัพท์อ้างว่าเป็นจำเลยที่ ๑ นางชดช้อยก็เชื่อเช่นนั้น จึงขาดเหตุผลให้รับฟังเป็นจริงได้ และการส่งผู้หญิงที่ไม่ทราบชื่อสกุลมารับเช็ค ก็เป็นพิรุธที่นางชดช้อยก็ไม่ได้สอบถามว่าผู้หญิงคนดังกล่าวคือใคร และเช็คธนาคารกรุงไทย ดังกล่าวก็ส่งจ่ายเป็นเงินสด ไม่ระบุชื่อผู้รับ อาจเป็นการแอบอ้างชื่อจำเลยที่ ๑ ก็เป็นได้ กรณีจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๑๐ อ้างตำแหน่งหน้าที่เพื่อเรียกให้ผู้อื่นส่งมอบเงินเพื่อตอบแทนการได้หน่วยลงทุนตามฟ้อง เพราะเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นสิทธิอันชอบธรรมของจำเลยที่ ๑๐ ที่จะนำส่วนต่างของราคาไปใช้เพื่อตอบแทนการเป็นนายหน้าขายที่ดินให้แก่ นางรุ่งทิพย์ ผู้ชาย เท่านั้น ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) ในกระทงความผิดนี้ไม่เห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้น่าฟังขึ้น เมื่อคำขอให้รับเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นคำขอต่อเนื่องมาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เมื่อการกระทำของจำเลยที่ ๑ ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว จึงไม่มีทรัพย์สินหรือ

ประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาสินค้าได้ที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดในลักษณะเดียวกันตามกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอันจะพึงให้รับ และเมื่อจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นตัวการไม่ได้กระทำความผิดตามกระทงความผิดต่อกิจการร่วมค้า ชินเทค-ไมวาน ดังได้วินิจฉัยมาแล้ว ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จึงไม่มีเสียแล้ว ความผิดฐานสนับสนุนการกระทำความผิดที่จะต้องนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) มาประกอบมาตรา ๘๖ ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้เช่นกัน เนื่องจากเป็นความผิดที่ต้องอาศัยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ในการกระทำความผิด จึงไม่อาจพิพากษาลงโทษตามมาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ ได้ กรณีเป็นเหตุในลักษณะคดีที่ให้ใช้แก่ผู้กระทำความผิดในการกระทำความผิดนั้นด้วยกันทุกคน องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์มีอำนาจพิจารณาพิพากษายกฟ้องและยกคำขอให้รับทรัพย์สินไปถึงจำเลยที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ที่มีได้อุทธรณ์ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ มาตรา ๒๒๕ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า ศาลมีอำนาจริบเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และ ๔๔ หรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ เป็นเวลาภายหลังการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิด ส่วนถ้อยคำที่ใช้ในมาตรา ๔๒ และ ๔๓

แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ คือ การริบทรัพย์สิน ซึ่งเป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ไม่ใช่การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินที่เป็นมาตรการทางแพ่ง จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ที่ไม่มีบทบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน ศาลจึงไม่มีอำนาจสั่งให้ริบเงินหรือสั่งให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงินแทนตามมูลค่าที่ศาลสั่งริบได้ เห็นว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งในขณะที่กระทำความผิด พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับแก่คดี ต่อมาพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ ให้ริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ มีผลใช้บังคับในวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ ให้ริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด มีผลใช้บังคับในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ กรณีจึงมีอาจใช้บังคับเอาแก่การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ได้ด้วยหลักที่ว่ากฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีบัญญัติเรื่องริบทรัพย์สิน คงมีเพียงมาตรา ๘๐, ๘๑, ๘๓ กรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหา ร่ำรวยผิดปกติและมีการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งไม่สอดคล้องกับการขอให้ริบทรัพย์สินในคดีนี้ จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม การที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิด

ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและได้รับทรัพย์สินมาเนื่องจากการกระทำความผิด ขอให้ลงโทษทางอาญา แก่จำเลยที่ ๑ และขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ซึ่งการริบทรัพย์สิน เป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ย่อมฟังได้ว่าโจทก์ประสงค์ขอให้ ริบทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ ที่ได้มาโดยได้กระทำความผิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ บัญญัติไว้ว่า บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่น ด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้นๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น กรณีจึงนำประมวลกฎหมายอาญาภาค ๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า ในการริบทรัพย์สินนอกจาก ศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้ด้วย คือ ... (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้รับเงิน มาโดยได้กระทำความผิดต่อหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ตามที่ได้ วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้ว ศาลจึงมีอำนาจริบเงินดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) ส่วนมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติ และเป็นบทบัญญัติบังคับให้เกิดผล ให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลสั่งริบ มีผลใช้บังคับในขณะที่โจทก์ฟ้อง บทบัญญัติมาตรานี้ไม่ใช่บทบัญญัติใน ส่วนโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด แต่เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับเพื่อให้เป็นไปตามผลของ คำพิพากษาในส่วนบังคับของโทษริบทรัพย์สิน ย่อมนำมาใช้บังคับได้ เมื่อเงินที่จำเลยที่ ๑ ได้มาโดย ได้กระทำความผิดมีการโอนเข้าบัญชีบุคคลอื่นหลายบัญชีและมีการเบิกถอนเงินสดด้วย โดยสภาพ ของเงินที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าการติดตามเอาคืน

กระทำยากเกินสมควร จำเลยที่ ๑ จึงต้องชำระราคาหรือชดใช้ราคาจนเต็มมูลค่าตามจำนวน อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์โจทก์ว่า เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงรับและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งรับตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒ ,๔๓ และ ๔๔ หรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์ว่า การกระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๘ (เดิม) เป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบแล้ว ดังนั้น จำนวนเงินที่ตกลงยินยอมมอบให้จึงไม่ใช่สาระสำคัญขององค์ประกอบความผิด ประกอบกับบริษัทไชน่า หัวฟงฯ ยังมีโครงการอื่นที่ได้ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติอีกหลายโครงการ ทั้งในนามของตนเอง เช่น โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) และโครงการก่อสร้างที่โอนมาจากบริษัท เอส. เอ็ม. เอ. ดีเวลลอปเม้นท์ กรุป จำกัด ซึ่งเคยได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากการเคหะแห่งชาติจำนวน ๔๐,๐๐๐ หน่วย นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ กับบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ มีความเกี่ยวข้องกันจนต้องจ่ายเงินให้มากถึง ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ ส่วนที่อ้างว่า เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาทเป็นการร่วมกันทำธุรกิจนำเข้ารถเมล์ เอ็นจีวี แต่ทางได้ส่วนไม่ปรากฏรายละเอียดของการนำเข้า และมีการดำเนินการถึงขั้นตอนใดจึงเป็นพิรุณ ประกอบกับมีการทำสัญญากู้ยืมเงินโดยมีจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ยืม แต่ไม่มีหลักประกันในการกู้ยืม เชื่อว่าเงินดังกล่าวสัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้กับโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่า หัวฟงฯ เห็นว่า นายหยาง จิน เหลียง กรรมการบริษัท ฯ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๗๒ แฟ้มที่ ๑๔

ว่าบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ และบริษัทอื่นได้ร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร รวม ๖ โครงการ มอบหมายให้นายสุวิเชียรเป็นผู้ยื่นเสนอโครงการ และมีการติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ตามที่ได้รับข้อมูลจากผู้ประกอบการรายอื่น และเมื่อตกลงกับจำเลยที่ ๔ แล้ว ก็ได้รับการอนุมัติหน่วยก่อสร้างจำนวน ๑,๒๔๔ หน่วย และได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติแล้ว เงินค่าที่ดินงวดที่ ๒ บริษัทไชน่า หัวฟงฯ กับพวกได้ยื่นเรื่องขอเบิกเมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๕ โครงการ คือ โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) จำนวน ๑๔,๖๔๒,๔๘๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ จำนวน ๒๗,๕๐๙,๕๘๐ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ จำนวน ๔๐,๑๙๙,๗๓๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบบคลองสีวาฬสวัสดิ์) จำนวน ๑๙,๒๑๔,๗๔๑ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ต้นธงชัย) จำนวน ๑๕,๑๖๗,๒๔๒ บาท การตรวจสอบทราบว่าการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติและบริษัทไชน่า หัวฟงฯ กับพวก ได้รับเงินค่าที่ดินครบถ้วนแล้ว ยกเว้นโครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ต้นธงชัย) เพียงโครงการเดียวที่ไม่ได้รับ และได้รับเงินจากการเคหะแห่งชาติเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๙ และได้ความตามบันทึกคำให้การนางไพลิน เนียรภาค ผู้อำนวยการกองการเงิน การเคหะแห่งชาติ เอกสารหมาย จ. ๔๐ แฟ้มที่ ๘ หน้า ๘/๗ ถึง ๘/๔๑๔ ระบุว่า การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินค่าที่ดินให้กับบริษัทไชน่า หัวฟงฯ จำนวน ๕ โครงการ ได้แก่ ๑. โครงการบ้านเอื้ออาทรหัวทะเล ๒ จังหวัดนครราชสีมา เนื้อที่รวม ๕๘ ไร่ ๑ งาน ๔๘ ตารางวา ราคาไร่ละ ๖๙๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๒๗๕,๓๐๐ บาท ตามสัญญาร่วมดำเนินการ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๒๔,๑๖๕,๑๘๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขา การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๒. โครงการ

บ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ เนื้อที่รวม ๔๔ ไร่ ๓ งาน ๑ ตารางวา ราคาไร่ละ ๒,๔๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐๙,๖๔๓,๖๒๕ บาท ตามสัญญาร่วมดำเนินการ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ จำนวนเงิน ๖๕,๗๘๖,๑๗๕ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาลองจั่น ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๓. โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ เนื้อที่รวม ๓๗ ไร่ ๑ งาน ๗๑.๒ ตารางวา ราคาไร่ละ ๒,๔๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๙๑,๖๙๘,๖๐๐ บาท ตามสัญญาร่วมดำเนินการลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๖๔,๑๘๙,๐๒๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย ฯ สาขาลองจั่น ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๔. โครงการบ้านเอื้ออาทรตันธงชัย จังหวัดลำปาง เนื้อที่รวม ๙๔ ไร่ ๒ งาน ๐๖ ตารางวา ราคาไร่ละ ๕๖๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕๐,๒๗๕,๓๐๐ บาท ตามสัญญาร่วมดำเนินการลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ ชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๓๗,๐๔๙,๘๘๐ บาท แต่เนื่องจากบริษัทโอนที่ดินให้การเคหะแห่งชาติล่าช้าเป็นระยะเวลา ๑๙ วัน การเคหะแห่งชาติจึงหักค่าปรับไว้ จำนวน ๓๐๔,๐๐๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย ฯ สาขาลองจั่น ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำนวนเงิน ๓๖,๗๔๕,๘๘๐ บาท ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๕. โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร (คลองสี่วาพาสวัสดิ์) เนื้อที่รวม ๓๐ ไร่ ๒ งาน ๙๓.๕ ตารางวา ราคาไร่ละ ๒,๐๘๔,๐๐๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๖๔,๐๔๙,๑๓๕ บาท ตามสัญญาร่วมดำเนินการลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๔๔,๘๓๔,๓๙๔.๕๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย ฯ สาขาลองจั่น

ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน จึงฟังได้ว่า บริษัทไชน่า หัวฟงฯ จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรเสนอการเคหะแห่งชาติหลายโครงการ และได้รับเงินค่าที่ดินโครงการจากการเคหะแห่งชาติบางส่วนแล้ว ประกอบกับนายอเนก พัฒนสฤกษ์ ซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟงฯ เบิกความว่า พยานไม่เคยกู้ยืมเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟงฯ พยานไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๗ ซึ่งแตกต่างจากคำให้การของนายหยาง จิน เหลียง ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ. ๗๒ ว่า พยานได้มอบเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางจาก สั่งจ่ายเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายหวาง จำชื่อนามสกุลไม่ได้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟงฯ และได้กู้ยืมเงินจากพยาน การทำสัญญากู้ยืมทำระหว่างพยานกับเลขานุการของนายหวาง ซึ่งเมื่อพิจารณาสัญญากู้ยืมเงิน ท้ายบันทึกคำให้การของนายหยาง จิน เหลียง เอกสารหมาย จ. ๗๒ หน้า ๓๖๓ แล้วปรากฏว่าจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ หากนายอเนกหรือนายหวางเป็นผู้กู้ยืมเงินจากนายหยาง จิน เหลียงแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ ๗ ต้องเป็นผู้กู้แทนนายอเนก ทั้งการกู้ยืมเงินดังกล่าวไม่มีหลักประกันซึ่งผิดปกติวิสัยของการให้กู้ยืมเงินจำนวนมาก ไม่น่าเชื่อว่าจะมีการกู้ยืมเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวกันจริง จากเหตุผลดังวินิจฉัยข้างต้นเชื่อว่าการจ่ายเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยที่ ๗ เป็นการจ่ายเงินเพื่อตอบแทนข้อตกลงในการผลักดันโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่า หัวฟงฯ โครงการอื่นนอกจากโครงการบ้านเอื้ออาทร สมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาฬสวัสดิ์) เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเงินที่สัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้กับโครงการบ้านเอื้ออาทรอื่นของบริษัท ไชน่า หัวฟงฯ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น เมื่อฟังได้ว่าเงินดังกล่าวเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ศาลจึงมีอำนาจริบ และเมื่อทางไต่สวนเชื่อว่าโดยสภาพของเงินที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้อัน

เป็นการแสดงให้เห็นว่าการติดตามเอาคืนกระทำได้ยากเกินสมควร จำเลยที่ ๗ จึงต้องร่วมชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบ

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันขัดแย้ง ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี และในกรณีนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผิพนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ ต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

จึงวินิจฉัยแก้เป็นว่า ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๑ ,ที่ ๔ ,ที่ ๖ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ และยกคำขอให้รับเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามฟ้องข้อ ๒.๙ แต่ให้รับเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาทตามฟ้องข้อ ๒.๖ โทษแต่ละกระทงของจำเลยแต่ละคนคงให้เป็นไปตามที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้กำหนดไว้ แต่ให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ รวม ๑๐ กระทง เป็นจำคุก ๙๐ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๔

รวม ๑๐ กระทง เป็นจำคุก ๖๐ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงจำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี
ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๖ รวม ๑๐ กระทง เป็นจำคุก ๔๐ ปี ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๗ รวม ๗ กระทง
เป็นจำคุก ๒๘ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ รวม ๑๐ กระทง รวมเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ให้รับเงิน
๑,๓๗๒,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่
ศาลสั่งรับภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลากำหนดต้องชำระ
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป
จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้น
ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ หากกระทรวงการคลัง
ออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยไปตามนั้น บวกด้วย
อัตราเพิ่มร้อยละ ๒ แต่ทั้งนี้รวมแล้วต้องไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีตามที่โจทก์ขอ ของต้นเงินแต่ละ
จำนวนที่จำเลยแต่ละคนต้องรับผิดชอบจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกัน
ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๗๒,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน
๘๕๒,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๑๐๕,๒๖๗,๐๐๐ บาท นอกจากที่แก้ไขให้
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

นายชัยเจริญ ดุษฎีพร

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑ /๒๕๖๔

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ... /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนท์ อะกรี เทรดติ้ง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เณน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ.../๒๕๖๕

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นายอริสมันต์ พงษ์เรืองรอง ที่ ๑	
		บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
		บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
		บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
		นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขธิรทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๒๔ เดือน	กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน	ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองรวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ และนโยบาย รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ และเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๖ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การบริหารงาน การจัดทำโครงการของการเคหะแห่งชาติให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตลอดจนเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงได้ รวมทั้งทำกิจการอื่นตามที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มอบหมาย จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ กรรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ ในฐานะส่วนตัวและฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาลีนนท์ อดีต รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคล โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ กับที่ ๑๓ ต่อมาจำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด สืบเนื่องจากรัฐบาลกำหนด

โครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อสร้างบ้านราคาประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินโครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ มีเป้าหมาย ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย กำหนดวงเงินลงทุนหน่วยละไม่เกิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท แบ่งเป็นค่าบ้านและที่ดินไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท และค่าบริหารจัดการทั้งปวงที่เหมาะสมให้การเคหะแห่งชาติอีก ๕๐,๐๐๐ บาท โดยการเคหะแห่งชาติกู้เงินจากธนาคาร มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกัน การจัดซื้อจัดจ้างกับผู้ประกอบการมี ๒ ลักษณะ คือ ๑. จ้างก่อสร้างบนที่ดินของการเคหะแห่งชาติ ๒. จ้างเหมาเบ็ดเสร็จให้ผู้ประกอบการหาทั้งที่ดิน ออกแบบคำนวณราคาและก่อสร้าง แล้วนำมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติทั้งโครงการ ซึ่งขณะนั้นการเคหะชาตินั้นการจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะที่ ๒ โดยมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะชาติดลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติงาน เมื่อมีการขายบ้านให้ลูกค้ารายใดแล้ว การเคหะแห่งชาติจะนำสิทธิตามสัญญาที่มีต่อผู้ซื้อไปขายให้ธนาคาร แล้วให้ผู้ซื้อผ่อนชำระค่าบ้านกับธนาคารต่อไป ส่วนการเคหะแห่งชาติจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ให้ธนาคาร เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสิบสี่ร่วมกันกระทำความผิดและสนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีเข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติโดยร่วมมือกับจำเลยที่ ๒ กรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติกำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยเจตนาเพื่อกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘

การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิม ตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยหลักเกณฑ์ใหม่มีสาระสำคัญกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอของจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการได้ กำหนดราคารับซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ และทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า และจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน ผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอโครงการตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิก ข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ แล้วกำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นเสนอโครงการทุกรายจะต้องแนบ

หลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย โดย
จำเลยที่ ๑ ให้นำบันทึกดังกล่าวเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติด้วย ต่อมาวันที่
๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียด
ในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ฉบับลง
วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ ผล
ของการยกเลิกหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นการลดภาระ ลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการ อันเป็นการเอื้อ
ประโยชน์และจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือยืนยันเสนอโครงการ กับส่งผลให้ผู้ประกอบการที่
ยื่นข้อเสนอและการเคหะชาติอนุมัติรับซื้อโครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท
โดยมีเงื่อนไขให้จัดทำการจองสิทธิล่วงหน้าก่อน สามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะ
แห่งชาติได้ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติ
ได้รับความเสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้นจากเดิมที่เคยตกลงราคากันไว้
แล้ว ซึ่งเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้เกิดความเสียหาย
แก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชน ผู้หนึ่งผู้ใด
หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ
โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ
ติดต่อในลักษณะข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร
ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘
และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะชาติอนุมัติให้
เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้

อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมีขอบและโดยทุจริต ช่มชู้ใจหรือจงใจ ผู้ประกอบการ ให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ ยังรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งเป็นพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ ดังกล่าวร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ด้วย แล้ว จะได้รับอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการหลายรายตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกช่มชู้ใจหรือจงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ และผู้ประกอบการตามฟ้องข้อ ๒.๒, ๒.๓, ๒.๔, ๒.๕, ๒.๖, ๒.๘, ๒.๙ และ ๒.๑๐ ที่จ่ายเงินให้ นั้น ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำความผิดต่างกรรมกัน กล่าวคือ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๑๑ จนจำเลยที่ ๑๑ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และบริษัทดังกล่าว จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะ

แห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากบริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซี จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าระหว่างจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนกับจำเลยที่ ๑๒ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการดังกล่าวกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท

ธนายง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า ชินเท็ค-ไมวาน ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ และเมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนจำเลยที่ ๑๓ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ เงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวก กับบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบัญญัติกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่

อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ริบเงินจำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และจำเลยที่ ๑๐ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และจำเลยที่ ๑๐ กับพวก ร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยดังกล่าวไม่มาศาลและศาลออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยนั้นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เมื่อจำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมา ศาลจึงไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐

มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของ
 จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด
 ไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระทงละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระทง
 เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวล
 กฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก
 ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก ๒๐ ปี ลงโทษ
 จำเลยที่ ๖ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗ จำคุกกระทง
 ละ ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระทงละ ๒๕,๐๐๐ บาท รวม ๑๑
 กระทง เป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจาก
 โทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗
 และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดง
 ที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
 การเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/
 ๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษ
 จำคุกจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาล
 จังหวัดพัทธยา ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำ
 ที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญานั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามี
 คำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับให้จัดการ

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ รับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่รับเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

พิเคราะห์อุทธรณ์โจทก์ อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ คำแก้อุทธรณ์ จำเลยที่ ๑ สำนักงานการไต่สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) พยานหลักฐานที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไต่สวนกับคำแถลงการณ์ด้วยปากของจำเลยที่ ๑ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า การเคหะแห่งชาติมีฐานะเป็นนิติบุคคลและหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีหน้าที่รับผิดชอบ ควบคุม

กำกับดูแล และบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ ส่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการพิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ กรรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาลีนนท์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคล โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน หนู อินเทอร์เน็ตชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวล ลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓ รัฐบาลกำหนดโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อจัดสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในรูปแบบของอาคารชุดและอาคารพักอาศัยทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและเขต

ภูมิภาค โดยมอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และการเคหะแห่งชาติ
รับผิดชอบดำเนินโครงการดังกล่าว กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑
แบ่งเป็น ๕ ระยะ มีเป้าหมายก่อสร้างที่อยู่อาศัยจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย ขณะจำเลยที่ ๑ เข้ารับ
ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โครงการบ้านเอื้ออาทร
ดำเนินการระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความ
เห็นชอบจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย การยื่นข้อเสนอและรับซื้อโครงการถือปฏิบัติตามประกาศการ
เคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม
๒๕๔๗ โดยผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน ไม่
ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท
ทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ และวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของ
มูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะส่วนของงานก่อสร้างนั้น
ผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่าที่ดินแบ่งจ่าย
ร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติและอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตาม
งวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละ
ประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมงานเอง เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมี
มติแต่งตั้งนายประสาน ตันประเสริฐ จำเลยที่ ๒ และบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นประธานกรรมการและ
กรรมการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการ
เคหะแห่งชาติมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ มีจำเลย ที่ ๒ เป็นประธาน
กรรมการ และกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของโครงการบ้านเอื้ออาทรก่อนเสนอ

คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติและมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือทีโออาร์ใหม่ ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกสั่งการ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร สำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้ยกเลิกและถือว่าเป็นผู้ไม่มาทำสัญญา สำหรับโครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่ ส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว ไม่อนุญาตให้เปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ประกอบการ แต่ให้สิทธิผู้ประกอบการรายใหม่นำโครงการเดิมนั้นเสนอใหม่ได้ โดยต้องวางหลักประกันร้อยละ ๕ การเคหะแห่งชาติจึงนำแนวทางดังกล่าวเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการดังกล่าวมีมติเห็นชอบในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ครั้นวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ และเรื่องการปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ มีสาระสำคัญว่าผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่

ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติซึ่งมีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภทแล้ว ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้กำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ การเคหะแห่งชาติจึงออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยกำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ

ละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย ต่อมาจำเลยที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่าสเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ ซึ่งได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างและเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติกับได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติแล้ว

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ในประการแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ซึ่งจำเลยที่ ๑ อ้างในอุทธรณ์ว่า คตส. แต่งตั้งนายแก้วสรร อติโพธิ เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทรเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรรไต่สวนพยานบางปากโดยผลการตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๓ ถึง ๕ การไต่สวนของนายแก้วสรรตั้งแต่แรกกระทำโดยไม่มีอำนาจ การไต่สวนของ คตส. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายอันเป็นเหตุผลข้อแรกที่แสดงให้เห็นเหตุว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง นั้น เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๒๙ ถึง ๓๒ ซึ่งประกาศใช้ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของ คตส. และคณะอนุกรรมการไว้และแต่งตั้งให้นายแก้วสรรเป็นคณะกรรมการ คตส. ซึ่งข้อ ๑๐ ของประกาศดังกล่าวกำหนดว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประกาศฉบับนี้ให้ คตส. มีอำนาจตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่มอบหมายได้ นายแก้วสรรให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้ม ๑ หน้า ๑ ถึง ๒๘ และเบิกความเป็นพยานได้ความว่า พยานได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่

เป็นกรรมการและเลขานุการตามประกาศฉบับดังกล่าว เหตุที่ คตส. ตรวจสอบกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร เนื่องจากพยานในฐานะเลขานุการ คตส. ได้รับหนังสือฉบับลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ จากผู้ที่ใช้ชื่อว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติ ให้รายละเอียดเรื่องจำเลยที่ ๑ กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่การจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร พยานจึงนำข้อเท็จจริงที่ได้จากหนังสือร้องเรียนฉบับดังกล่าวเสนอต่อ คตส. เพื่อพิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ วาระที่ ๔ ข้อ ๔.๓.๑ คตส. มีมติให้รับเรื่องไว้ตรวจสอบ ต่อมาวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๙ วาระที่ ๔ ข้อ ๔.๒.๙ คตส. มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง และรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นไปโดยมิชอบ จนก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง โดยมีพยานเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบ ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เมื่อผลการตรวจสอบมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่ามีกระบวนกรทุจริต อนุกรรมการตรวจสอบจึงรายงานต่อ คตส. จากนั้น คตส. มีมติเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๐ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน คตส. และมีคำสั่งที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๑๓ คน ซึ่งทำให้การและคำเบิกความดังกล่าวสอดคล้องกับคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบที่ ๗/๒๕๔๙ เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ ฉบับลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๔๓ ที่ระบุว่า นายนาม ยัมแย้ม ประธานกรรมการตรวจสอบอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗ และข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบว่าด้วยการตรวจสอบการกระทำ

ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการตรวจสอบ แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการตรวจสอบ โดยมีนายแก้วสรร เป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบ เพื่อทำหน้าที่ แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในรายงานการสอบสวนของสำนักงาน การตรวจเงินแผ่นดินและเอกสารคำกล่าวโทษว่า การจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติใน โครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ ๔ มูลค่าโครงการหนึ่งแสนหกหมื่นล้านบาทเป็นไปโดยมิชอบ ได้ สัญญาและคู่สัญญาที่น่าเชื่อถือ มุ่งขายที่ดินราคาแพงให้แก่รัฐ จนก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐ และประชาชนอย่างร้ายแรง เพื่อเสนอคณะกรรมการตรวจสอบวินิจฉัยว่ามีมูลคดีที่น่าเชื่อถือหรือไม่ และมีข้อกล่าวหาบุคคลใดบ้าง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายแก้วสรรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธาน อนุกรรมการตรวจสอบโครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ ๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ แล้ว นาย แก้วสรรจึงมีอำนาจรวบรวมพยานหลักฐานตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป ซึ่งรวมถึงอำนาจในการ สอบปากคำพยานบางปากในวันที่ ๑๕, ๑๖ และวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่ ๒๓ และวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ด้วย การไต่สวนพยาน ของนายแก้วสรรจึงเป็นการไต่สวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่คณะกรรมการตรวจสอบมีคำสั่ง คณะกรรมการตรวจสอบ ที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวก ร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการจัดซื้อ จัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติโครงการบ้านเอื้ออาทร (กรณีบริษัทพาสทิพย์ไทย จำกัด) ฐาน เป็นพนักงานหรือเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้ม ที่ ๑ หน้า ๓๓ ถึง ๓๖ นั้น เป็นการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนภายหลังจากที่นายแก้วสรรได้รับ

แต่งตั้งให้เป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบแล้ว การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และที่จำเลยที่ ๑ อ้างในอุทธรณ์อีกข้อหนึ่งว่า การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้และตั้งคณะทำงาน ตามสำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ เอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการประชุมหาข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวก่อนฟ้อง ทั้งชั้นพิจารณาโจทก์ก็ไม่นำสืบให้เห็นว่ามีการประชุมหาข้อยุติตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวนั้น เห็นว่า ทางไต่สวนปรากฏข้อเท็จจริงว่า ก่อนมีการฟ้องคดีคณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดได้แต่งตั้งผู้แทนเป็นคณะทำงานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ เพื่อพิจารณาข้อไม่สมบูรณ์โดยมีการประชุมเพื่อพิจารณาร่วมกันเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ตามรายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๓๕๔ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๙๓๒ ถึง ๙๔๘ ซึ่งการประชุมครั้งสุดท้ายคณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. และคณะผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดพิจารณาพยานหลักฐานที่ไม่สมบูรณ์จนไม่มีข้อโต้แย้งกันและได้ข้อยุติทุกข้อแล้ว ก่อนมีการส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดฟ้องเป็นคดีนี้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ในประการแรกนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการ แต่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ กคช. คดีนี้ไม่มีบุคคลให้ถือเป็นพนักงานจึงเป็นกรณีที่ไม่มีกระทำความผิดตามฟ้องและไม่มีตัวการกระทำความผิด ศาลจึงไม่อาจ

ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนพนักงานกระทำความผิดได้เพราะเกินจากฟ้อง
ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะ
แห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ การอนุมัติหน่วยก่อสร้าง
หรือการอนุมัติให้ผู้ประกอบการได้เข้าเป็นคู่สัญญาขายโครงการให้แก่การเคหะแห่งชาติ เป็นกรณี
ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้อ
อาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เอกสารหมายเลข จ.๑๓๓ แฟ้มที่
๒๒ หน้า ๔ ถึง ๑๐ เป็นเรื่องการซื้อ หรือจัดหา อันเป็นอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ (๑)
แห่งพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นอำนาจโดยเฉพาะของคณะกรรมการ กคช.
ตามมาตรา ๑๖ (๑) ประกอบมาตรา ๙ (๑) และมาตรา ๖ มิใช่การกำกับดูแลโดยทั่วไป แม้จำเลยที่ ๑
เป็นเจ้าพนักงาน แต่จำเลยที่ ๑ มิได้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องโจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) หากมีความผิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่คณะกรรมการ ผู้ว่า
การ และพนักงานของ กคช. เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติการ
เคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานใน
องค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยไม่อาจนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับนั้น เห็น
ว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ใช้อำนาจในตำแหน่ง
โดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่
ตนเองหรือผู้อื่น ดังนี้ การที่จะเป็นความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าวในส่วนของการกระทำจะต้องเป็น
การใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๒๘ ยังบัญญัติด้วยว่า ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับ โดยทั่วไป ซึ่งกิจการของ กคช. เพื่อการนี้อาจสั่งให้ กคช. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำ รายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมี อำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวน ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินการของ กคช. ได้ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตาม กฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่ กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เช่นนี้ เมื่อโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นนโยบายของ รัฐบาล จำเลยที่ ๑ ย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการออกนโยบาย กำหนดแนวทางในการจัดซื้อจัดจ้าง หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรของผู้ประกอบการ การแก้ไขปัญหาความล่าช้าที่เกิดขึ้นในระหว่างดำเนินการโครงการ รวมทั้งการกำหนดแนวทางใน การยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติฉบับเดิม และออกประกาศการเคหะแห่งชาติฉบับใหม่ หรือสั่ง ให้การเคหะแห่งชาติปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ทั้งนี้ เพื่อให้โครงการดังกล่าวบรรลุผลตามนโยบายรัฐบาล หากข้อเท็จจริงทางไต่สวนฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งดังกล่าวข้างต้นโดยมิชอบ ข่มขืน ใจหรือจงใจเพื่อให้ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าร่วมดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่จำเลยที่ ๑ หรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ย่อม ครอบคลุมประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว กรณีไม่จำต้อง

วินิจฉัยข้ออ้างในอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้ออื่นในปัญหานี้อีก เพราะไม่ทำให้ผลของคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลง อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยข้อต่อไปตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบเรียกรับเงิน หรือรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยอื่นอ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ ติดต่อบุคคลในลักษณะข่มขืนใจ หรือจูงใจเพื่อเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทรตามฟองโจทก์หรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีพฤติการณ์เรียกรับเงินจากผู้ประกอบการให้ต้องจ่ายค่าตอบแทนเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างเนื่องจากผู้ประกอบการรวม ๑๐ ราย ยกเว้นรายบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) ต่างได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างไปก่อนเรียบร้อยแล้ว นั้น เห็นว่า นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล กรรมการบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด ให้การในชั้นไต่สวนของ คตส. เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ ว่าเมื่อปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ที่อาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งเดิมเป็นสำนักงานประกันสังคม ระหว่างการประชุมจำเลยที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่า บริษัทผู้ที่จะร่วมโครงการต้องมีศักยภาพเพียงพอในการก่อสร้าง รวมทั้งเงินทุนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจการในครั้งนี้อยู่โดยคิดอัตราหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท นอกจากนั้นผู้ประกอบการจะต้องการวางหลักประกัน (BID BOND) สำหรับโครงการบ้านเอื้ออาทรอีกด้วย หากบริษัทใดพร้อมที่จะรับข้อเสนอในเรื่องอัตราค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้โควตากับผู้ประกอบการรายนั้น โดยผู้ประกอบการจะต้องยื่นเสนอโครงการมายังการเคหะแห่งชาติก่อน แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสาน

กับผู้ประกอบการเป็นราย ๆ ไป ต่อมาวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะทำงานร่วมผู้แทนคณะกรรมการป.ป.ช.และผู้แทนอัยการสูงสุด ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๖ และ ๓๖๗ ว่า ในวันประชุมดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ นายพิบูลย์ยังให้การเพิ่มเติมต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามบันทึกปากคำเอกสารหมายเลข ๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๑ ถึง ๓๖๒ ว่า ในการประชุมครั้งดังกล่าว หลังจากที่จำเลยที่ ๑ กล่าวถึงระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้ว จำเลยที่ ๑ ออกจากห้องไป ทิมนงานภายในห้องคนหนึ่งกล่าวถึงคำดำเนินการหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท คำให้การของนายพิบูลย์ดังกล่าวซึ่งให้การไว้ถึงสามครั้ง แต่ข้อเท็จจริงที่พยานยืนยันในแต่ละครั้งนั้น กลับแตกต่างกัน โดยที่ไม่สามารถนำตัวพยานมาเบิกความยืนยันข้อเท็จจริงในชั้นไต่สวนได้ว่าข้อเท็จจริงตามความเป็นจริงเป็นอย่างไรแน่ เช่นนี้ ย่อมทำให้คำให้การของนายพิบูลย์ ไม่น่าเชื่อถือ ไม่อาจรับฟังข้อเท็จจริงตามคำให้การของพยานดังกล่าว ว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรแน่ โดยจำเลยที่ ๑ ยืนยันว่า จำเลยที่ ๑ เข้าประชุมกับผู้ประกอบการ ๓ ครั้ง เพื่อจัดสรรเงินเบิกจ่ายล่วงหน้า ซึ่งเป็นวันหลังจากวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ เพราะเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีหนังสือแจ้งไปยังผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติให้ประสานกับผู้ประกอบการว่า ผู้ประกอบการรายใดจะเบิกเงินล่วงหน้า ให้แจ้งภายใน ๗ วัน ปรากฏว่าผู้ประกอบการแจ้งขอเบิกเงินล่วงหน้ารวมกัน ๒๐,๐๐๐ ล้านบาทเศษ เกินกว่าวงเงินที่การเคหะแห่งชาติมีอยู่เพียง ๔,๗๐๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๑ ปรึกษากับผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติแล้วว่าจะไม่กู้ แต่ให้เอาเงินเฉพาะเท่าที่มีจำนวน ๔,๗๐๐ ล้านบาทไปจัดสรรให้ผู้ประกอบการเท่านั้น การเคหะแห่งชาติจึงจัดทำบัญชีจัดสรรเงินล่วงหน้าเสนอจำเลยที่ ๑ โดยระบุให้รายใหญ่เบิกล่วงหน้าร้อยละ ๒.๕, รายกลางร้อยละ ๕ และรายเล็ก

ร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการ ตามท้ายคำให้การของพยาน เอกสารหมาย จ.๒๓๖ แฟ้มที่ ๒๙ สอดคล้องกับคำให้การของสรวุฒิ ตังภาพล รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเลขานุการ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓๕๙ ถึง ๔๑๔ และเบิกความได้ว่า จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุม ๓ ครั้งในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ เพื่อชี้แจงหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร จากนั้นมีการประชุมอีกครั้งจำไม่ได้ว่าเมื่อใด เกี่ยวกับปัญหาข้อขัดข้องในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร โดยการเคหะแห่งชาติเป็นผู้จัดให้มีการประชุม และมีการเชิญผู้ประกอบการประชุมร่วมกับจำเลยที่ ๑ ที่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ด้วย แต่จำไม่ได้ว่าเมื่อไร เพื่อแก้ปัญหา ข้อขัดข้องของผู้ประกอบการเช่นกัน ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ ได้ให้ หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนแก่ผู้ประกอบการ โดยแจ้งว่า หากผู้ประกอบการรายใดมีปัญหา ข้อขัดข้องก็สามารถที่จะขอคำปรึกษาจากจำเลยที่ ๑ ได้โดยตรง ซึ่งจำเลยที่ ๑ ไม่ได้พูดถึงค่าใช้จ่าย ในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรแต่อย่างใด โดยยืนยันข้อเท็จจริงว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นเรื่อง ก่อนวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างไปก่อนแล้วโดยมีการอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คือ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คือ บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด กิจการร่วมค้า ชินเทค-ไมवान บริษัทไชน่า สเตท คอน สตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ คือ บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทนามแพพท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เณ หยู อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอป เม้นท์ จำกัด บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งข้อเท็จจริงส่วนนี้ก็สอดคล้อง

กับคำเบิกความของนายแก้วสรรว่า การประชุมช่วงปลายปี ๒๕๔๘ เป็นการประชุมหลังจากมีการอนุมัติหน่วยก่อสร้างไปมากแล้ว เป็นการประชุมเพื่อจัดสรรเงินล่วงหน้าเท่านั้น ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏจากคำให้การและคำเบิกความของพยานปากอื่นใดที่เข้าร่วมประชุมว่า มีเหตุการณ์ที่จำเลยที่ ๑ กล่าวเรียกเงินค่าตอบแทนจากผู้ประกอบการ โดยจำเลยที่ ๑ ประชุมร่วมกับผู้ประกอบการเพียง ๓ ครั้ง ซึ่งคำให้การของนายพิบูลย์ให้การแตกต่างกับพยานโจทก์ปากอื่น ทั้งเรื่องสถานที่ประชุม วาระการประชุม เป็นเรื่องชี้แจงหลักเกณฑ์การได้หน่วยก่อสร้าง หรือชี้แจงแก้ปัญหาเรื่องการเบิกเงินล่วงหน้า และไม่ระบุวันที่ประชุมว่าเป็นวันใด จึงไม่เชื่อว่าการประชุมที่มีผู้ประกอบการเข้าร่วมประชุมจำนวนมาก บุคคลเช่นจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีจะกล่าวต่อที่ประชุมเพื่อเรียกร้องเอาเงินจากผู้ประกอบการตอบแทนการได้รับหน่วยก่อสร้างเพื่อผู้ภักดีตนเอง และหากเป็นการประชุมปลายปี ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ประกอบการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากการเคหะแห่งชาติแล้ว ย่อมไม่มีความจำเป็นใดที่จำเลยที่ ๑ จะกล่าวถ้อยคำเช่นนั้น เพราะไม่สามารถเรียกร้องเอาผลประโยชน์ตอบแทนใดได้อีกต่อไป ข้อเท็จจริงจึงต้องฟังว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้ผู้ประกอบการมอบให้ หรือหามาให้ซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปในประเด็นนี้ว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยอื่นเรียกร้องเอาเงินจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทรตามฟองโจทก์หรือไม่ ซึ่งจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา ไม่ได้ร่วมกับจำเลยที่ ๔ กระทำการข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้นำเงินามอบให้เพื่อให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างหรือทำสัญญา จำเลยที่ ๔ กระทำไปเองฝ่ายเดียวโดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้รู้เห็นด้วยนั้น ทางไตสวนข้อเท็จจริงคงมีแต่พยานที่ให้การและเบิกความยืนยันว่าจำเลยที่ ๔ เท่านั้นที่เป็นผู้เรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบการ ได้แก่ นายเสวก ศรีสุชาติ และนายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย

ประธานกรรมการและรองประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ. ๖๕ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๑๔ ถึง ๑๒๑ และเอกสารหมายเลข จ.๖๖ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๒๒ ถึง ๑๓๑ ตามลำดับ ได้ความว่า บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ยื่นเสนอขอร่วมดำเนินการกับการเคหะแห่งชาติมาหลายโครงการ แต่ไม่ได้รับการอนุมัติ จนทราบจากผู้ประกอบการอื่นในโครงการบ้านเอื้ออาทรหลายรายว่า หากต้องการให้ได้รับอนุมัติโครงการ จะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ และยังได้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๔ มาด้วย นายสุรเชษฐ ซึ่งเป็นผู้ที่บริษัทฯ มอบหมายให้รับผิดชอบโครงการจึงติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ทางโทรศัพท์แจ้งให้ทราบถึงปัญหาข้อขัดข้องในการเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๔ รับว่าจะเป็นผู้ดำเนินการให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ๔๐,๐๐๐ หน่วย แต่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน นายสุรเชษฐได้เสนอรายละเอียดไปที่กรรมการบริษัท ๔ คนและได้รับความเห็นชอบ จึงตกลงกับจำเลยที่ ๔ ต่อมาบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างและได้ขอเบิกเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ รวม ๓ ครั้ง เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๖๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายสุรเชษฐ และนายแสวก เป็นผู้ส่งจ่ายเช็คแก่จำเลยที่ ๔ รวม ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๙ จ่ายเป็นเช็คเงินสด รวม ๘ ฉบับ ฉบับละ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยส่งมอบแก่จำเลยที่ ๔ ที่โรงแรมย่านรัชดาภิเษก ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๙ จ่ายเป็นเช็คเงินสด รวม ๑๑ ฉบับ ฉบับละ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมอบแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ที่บริษัทเพรซิเดนท อัคริ เทรตติ้ง จำกัด และครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ จ่ายเป็นเช็คเงินสด ๗ ฉบับ ฉบับละ ๑๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท ๑ ฉบับ และฉบับละ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๖ ฉบับ รวมทั้งสิ้น ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อมอบให้แก่จำเลย ที่ ๔ โดยมอบแก่จำเลยที่ ๔ และ

ที่ ๕ ที่บริษัทเพรซิเดนท อะกริ เทรดิง จำกัด นอกจากนี้ นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ ที่ปรึกษาบริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๘๐ ถึง ๔๐๗ และเบิกความได้ว่า เดิมพยานเคยยื่นเสนอทำโครงการ บ้านเอื้ออาทรในนามบริษัทเอสเอ็มเอ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด แต่ไม่ได้รับการอนุมัติต่อมาพยานได้ ลาออกมาอยู่กับบริษัทไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด โดยร่วมลงทุนกับนายหยาง จิน เหลียง และพยานเป็นที่ปรึกษา ก็ยังไม่ได้รับการอนุมัติหน่วยก่อสร้าง พยานได้ยื่นผู้ประกอบการราย อื่นพูดว่า หากต้องการที่จะให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติ จะต้องติดต่อไปที่จำเลยที่ ๔ กรรมการบริษัท เพรซิเดนท อะกริเม้น จำกัด จึงไปพบจำเลยที่ ๔ เพื่อให้ช่วยเหลือให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการ บ้านเอื้ออาทร สมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วา พาสวัสดิ์) จำเลยที่ ๔ รับปากและขอค่าใช้จ่ายหน่วย ละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยให้ติดต่อผ่านจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นเลขานุการจำเลยที่ ๔ ต่อมาเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติได้อนุมัติหน่วยก่อสร้างให้จำนวน ๑,๒๒๘ หน่วย และปลายเดือนมกราคม ได้จ่ายเงินล่วงหน้าแก่บริษัทไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด จำนวน ๖๖,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ ต่อมาจำเลยที่ ๕ ได้ติดต่อพยาน ทวงถามเงินค่าที่ปรึกษา โดยแจ้งให้บริษัทส่งจ่ายเช็ค จำนวน ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท นายหยาง จิน เหลียง จึงได้ส่งจ่ายเช็คมอบให้ จำเลยที่ ๔ ที่บริษัทเพรซิเดนท อะกริเม้น จำกัด เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ พยานทั้งสามปาก ดังกล่าว ต่างก็ไม่ได้ให้การว่าจำเลยที่ ๑ แจ้งแก่ตนเองเรื่องเงินค่าตอบแทนการได้หน่วยก่อสร้าง ดังเช่นนายพิบูลย์ที่ให้การในช่วงแรก คงเป็นเพียงการรับฟังมาจากผู้ประกอบการรายอื่นที่กล่าวอ้าง ถึงจำเลยที่ ๔ และมีการพาดพิงอ้างอิงตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ ด้วยเท่านั้น การที่นายเสวก นาย สุรเชษฐ และนายสุวิเชียรได้ยื่นคำกล่าวอ้างถึงตำแหน่งจำเลยที่ ๑ จึงเป็นเพียงการรับฟังคำบอกเล่า

ต่อ ๆ กันมาโดยไม่มีพยานหลักฐานยืนยันแน่ชัดเท่านั้น นายสุพจน์ มัมวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการ
ประชุมและเลขานุการศูนย์บริการกลาง มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลประสานงานกับคณะกรรมการการ
เคหะแห่งชาติเกี่ยวกับการประชุม ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๔๔ แฟ้ม
ที่ ๙ หน้า ๒๐๑ ถึง ๒๗๒ และเบิกความได้ว่าความว่า กองการประชุมจะจัดวาระการประชุมและจัด
รวบรวมเอกสารประกอบการประชุมเพื่อเตรียมเสนอให้ที่ประชุม และเมื่อจัดวาระการประชุมเสร็จ
ก็จะเสนอวาระการประชุมผ่านผู้ช่วยเลขานุการเพื่อนำเสนอให้เลขานุการคณะกรรมการการเคหะ
แห่งชาติเห็นชอบ กองประชุมจึงจัดแฟ้มเอกสารประกอบการประชุม และส่งวาระการประชุมและ
แฟ้มเอกสารประกอบการประชุมแจ้งเวียนให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ รองผู้ว่าการฯ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และบางครั้งอาจส่งให้ที่ปรึกษา
รัฐมนตรีเพื่อให้ทราบล่วงหน้าก่อน แต่พยานจำไม่ได้ว่า กองการประชุมได้จัดส่งวาระการประชุมและ
แฟ้มเอกสารประกอบการประชุมให้ที่ปรึกษาของรัฐมนตรีท่านใดบ้าง การส่งเอกสารให้ใครก็ขึ้นกับ
เลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเป็นคนสั่งและลงนามในหนังสือนำส่ง พยานได้รับคำสั่ง
จากนายสรวิทย์ ให้ดำเนินการจัดทำหนังสือส่งเอกสารประกอบการประชุมของคณะกรรมการการ
เคหะแห่งชาติให้กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมฯ (จำเลยที่ ๑) หรือที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงพัฒนาสังคมฯ นายอภิชาติ จันทรสกุลพร (จำเลยที่ ๔) โดยมีการเสนอส่งไปตามสายงาน
ทางธุรการของการเคหะแห่งชาติและจัดส่งไปที่กระทรวง พยานไม่เคยตรวจสอบว่า ส่งถึงมือที่ปรึกษา
รัฐมนตรีตามหนังสือหรือไม่ ส่วนนางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๘
ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ทีมเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะ
แห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๑ ถึง ๒๙ และ

เบิกความได้ว่าความว่า เมื่อกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ ได้โทรศัพท์ติดต่อนางอาภรณ์เพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ รูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี และแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ จากนั้นพยานจึงแจ้งนางชวนพิศให้ทราบ นางชวนพิศได้สั่งการให้พยานติดต่อสอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เช่นเดียวกัน หากเรื่องดังกล่าวเป็นความจริงนางอาภรณ์ก็ควรจะต้องทราบเรื่องดีและไม่จำเป็นต้องสอบถามไปอีกเช่นนี้ ต่อมาพยานโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๕ ขอให้ส่งโทรสารแผนที่ที่อยู่มาให้ เพื่อจะได้จัดส่งเอกสารตามที่ร้องขอหรือต้องการไปให้ พยานจำได้ว่าแผนที่ที่อยู่ของจำเลยที่ ๕ อยู่แถวถนนรัชดา ซึ่งพยานได้ให้พนักงานส่งเอกสารของการเคหะแห่งชาติไปจัดส่งให้กับจำเลยที่ ๕ ตามที่ที่อยู่ข้างต้น ต่อมาหลังจากนั้นอีก ๒ ถึง ๓ เดือน พยานได้ติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องของนายประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้องทำงานของนายประสาน และได้ยินนายประสานแนะนำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ และนายสรุฒิ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ ว่า พยานจะเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเกือบทุกครั้ง ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ ในขณะที่เป็นรัฐมนตรีเนื่องจากการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและกำหนดการประชุมให้กับจำเลยที่ ๔ โดยระบุว่า เป็นตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งในขณะนั้นเกือบทุกครั้ง โดยพยานได้ลงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติในหนังสือส่งถึงจำเลยที่ ๔ เหตุที่ได้ลงนามในหนังสือ

ดังกล่าว เนื่องจากได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่กองการประชุมว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่กองการประชุมต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้กับที่ปรึกษา พยานเชื่อตามคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ คือ นายสุพจน์ นายสรุฒิไม่เคยพบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ และไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัว ชั้นได้สวนนายสรุฒิเบิกความว่า ปกติไม่มีระเบียบกำหนดไว้ว่าต้องส่งให้ที่ปรึกษารัฐมนตรี แต่พยานมาทำงานหน้าที่เลขานุการต่อจากเลขานุการคนก่อน ซึ่งมีการส่งทั้งรัฐมนตรี เลขานุการ และที่ปรึกษา เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ทำต่อเนื่องกันมา แต่ไม่มีระเบียบกำหนดว่าจะต้องส่ง และพยานไม่ทราบโดยตรงว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ จริง เหตุที่ลงนามเพราะได้รับแจ้งให้ส่งให้จำเลยที่ ๔ ส่วนเอกสารที่ส่งไปตามหนังสือดังกล่าวเป็นรายละเอียดของการประชุม เหมือนที่ส่งให้กับทางคณะกรรมการอื่นใช้หรือไม่ พยานไม่ทราบ จะทราบแต่ว่ามีวาระการประชุม รายงานการประชุม เพราะจะลงชื่อเฉพาะใบปะหน้าที่เจ้าหน้าที่ส่งมาและเจ้าหน้าที่เป็นคนจัดเอกสารทั้งหมด และส่งไปให้กับคนที่ได้รับบันทึก โดยนายสุพจน์เป็นผู้นำบันทึกมาให้ลงชื่อ พยานก็ลงชื่อ ซึ่งคำเบิกความของนายสรุฒิขัดแย้งกับนายสุพจน์ เป็นการปิดความรู้ของตนเองให้อีกฝ่ายหนึ่งว่าเป็นผู้สั่งให้ส่งเอกสารการประชุมไปให้จำเลยที่ ๔ โดยระบุว่า ที่ปรึกษารัฐมนตรี ซึ่งเท่ากับข้อเท็จจริงที่อ้างว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นั้น ทั้งนายสุพจน์และนายสรุฒิ ต่างก็ได้ยืนยันว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ตนเองได้รู้มาด้วยตนเองจริง นอกจากที่ได้เห็นในเอกสารที่ส่งผ่านมาจากตนเองเท่านั้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงเอกสารที่จำเลยที่ ๕ ขอกนางอาภรณ์คือ เอกสารเกี่ยวกับข้อมูลของโครงการบ้านเอื้ออาทรที่มีไว้แจกผู้ประกอบการทั่วไป ไม่ใช่เอกสารสำคัญหรือเป็นความลับ ส่วนเอกสารที่อ้างว่าส่งให้กับจำเลยที่ ๔ เป็นเอกสารระเบียบวาระการประชุม ตามระเบียบวาระที่ระบุไว้มีทั้งเรื่องพิจารณาและเรื่องเพื่อทราบ จำเลยที่ ๑ ในฐานะรัฐมนตรีที่มีอำนาจกำกับดูแล ต้องได้รับ

เอกสารดังกล่าวอยู่แล้วโดยไม่ต้องให้กองการประชุมส่งให้แก่จำเลยที่ ๔ อีก และหากจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ก็ควรต้องเป็นที่รู้จักของบุคคลในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี ไม่เป็นที่สงสัยเคลือบแคลงถึงขนาดที่นางชวนพิศต้องสั่งการให้นางอาภรณ์สอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ที่มงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ อีก ทั้งเมื่อพิจารณาหนังสือที่เลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่มีถึงจำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษารัฐมนตรีฯ รวม ๗ ฉบับนั้น ปรากฏว่า ๓ ฉบับแรกได้แก่ สำเนาหนังสือเลขานุการ คณะกรรมการ กคช. ที่ พม ๕๑๒๑/๓๐๕๓ ลง ๑๓ ก.ย.๒๕๔๘, หนังสือเลขานุการ คณะกรรมการกคช.ที่ พม ๕๑๒๑/๑๓๔๘ ลง ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ และสำเนาหนังสือเลขานุการ คณะกรรมการ กคช. ที่ พม ๕๑๒๑/๓๓๕๑ ลง ๑๑ ต.ค ๒๕๔๘ ก็เป็นหนังสือที่ทำขึ้นก่อนจำเลยที่ ๑ ออกประกาศเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ TOR เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ อันเป็นจุดเริ่มต้นของการกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดคดีนี้ด้วย ที่สำคัญข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้สั่งการให้ส่งหนังสือดังกล่าว อีกทั้งนายวัลลภ พลอยทับทิม ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๙ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๔๔๘ ถึง ๔๔๙ และเบิกความได้ว่าความว่า สมัยจำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรี ไม่เคยตั้งใครเป็นที่ปรึกษา พยานไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๔ ไม่เคยเห็นจำเลยที่ ๔ เข้ามาเกี่ยวข้องกับการทำงานของข้าราชการในกระทรวง หรืออยู่เกี่ยวกับการประชุมใด ๆ ดังนี้ หนังสือเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ จึงไม่อาจยืนยันได้ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และมีการส่งหนังสือดังกล่าวถึงจำเลยที่ ๔ จริงหรือไม่ก็ยังไม่แน่ชัด นอกจากนี้ นายธนิต์ สุขมาศ ผู้อำนวยการกลางการเคหะแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับงานธุรการงานสารบรรณทั่วไปของการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๕๔

แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๐๑ ถึง ๑๑๘ และเบิกความได้ว่า หนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการ กคช. ลงนามโดยนายสรุฒิ ทำหน้าที่เลขานุการคณะกรรมการ กคช.จำนวน ๗ ฉบับ เมื่อได้ออกเลขทะเบียนหนังสือแล้ว กองการประชุมและเลขานุการได้รับหนังสือดังกล่าวไปจัดส่งให้ผู้มีรายชื่อแจ้งท้ายหนังสือดังกล่าว ได้แก่ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ (นายประสาน ต้นประเสริฐ) รองปลัดกระทรวงมหาดไทย ฝ่ายบริหาร (นายชัยฤกษ์ ดิษฐอำนาจ) รองอธิบดีกรมธนารักษ์ (นายสมชาย ชีโนคม) รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (นายสมเจตน์ เตรศุภ) กรรมการและกรรมการบริหาร ธนาคารอาคารสงเคราะห์ (นายรังสิน สืบแสง) ผู้อำนวยการสถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย (นายวิกรม วัชรคุปต์) ผู้อำนวยการท่าเรือแหลมฉบัง (นายธีรยุทธ ทูมมานนท์) ผู้อำนวยการโครงการธุรกิจอสังหาริมทรัพย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (รศ.นิพัทธ์ จิตรประสงค์)ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัทบางกอกแปซิฟิคสตีล จำกัด (รศ.มานะ วงศ์พิวัฒน์) อัยการผู้เชี่ยวชาญ (นายไพรัช พรสมบุรณ์ศิริ) ที่ปรึกษาการเคหะแห่งชาติ (นายไพโรจน์ วงศ์สมิทธิ์) ที่ปรึกษาการเคหะแห่งชาติ (นายสมศักดิ์ อินทุเศรษฐ) ที่ปรึกษาการเคหะแห่งชาติ (นายนิติ ยิ้มแย้ม) แต่ไม่มีรายชื่อจำเลยที่ ๔ เป็นคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่ต้องส่งให้แต่อย่างใด นายประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๒ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๖๑ ถึง ๙๓ และเบิกความได้ว่า ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี นั้นเป็นผู้หญิง จำชื่อและนามสกุลไม่ได้ พยานรู้จักจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ เนื่องจากเมื่อประมาณ ต้นปี ๒๕๔๙ ขณะที่พยานพูดคุยอยู่กับนายนิติ ยิ้มแย้ม ที่ปรึกษาการเคหะแห่งชาติและเป็นกรรมการพิจารณากลับกรอง ที่ห้องทำงานชั้น ๑๖ จำเลยที่ ๔ มาพบแล้วแนะนำตัวเองว่า เป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ พร้อมแนะนำว่า จำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการส่วนตัว โดยพูดคุยกันว่า อยากจะทำโครงการ

บ้านเอื้ออาทร พยานบอกจำเลยที่ ๔ ว่า ในส่วนงานต่าง ๆ นั้น ต้องติดต่อสำนักเลขานุการโครงการขนาดใหญ่ ในระยะแรกพยานเชื่อคำกล่าวอ้างของจำเลยที่ ๔ แต่ต่อมาได้สอบถามไปยังสำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี จึงทราบว่าจำเลยที่ ๔ ไม่ได้เป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีแต่อย่างใด พยานไม่เคยสั่งให้นายสรุจดี เลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติหรือบุคคลอื่นใด ส่งเอกสารรายงานการประชุมให้จำเลยที่ ๔ ดังนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า ไม่มีพยานปากใด ยืนยันแน่ชัดเลยว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และการตั้งที่ปรึกษาของรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘ กำหนดให้รัฐมนตรีแต่งตั้งที่ปรึกษาได้ ๑ คน เป็นข้าราชการการเมือง ซึ่งจำเลยที่ ๑ ได้แต่งตั้งนางประไพพรรณ เส็งประเสริฐ เป็นที่ปรึกษา เมื่อนางประไพพรรณ ลาออก จำเลยที่ ๑ แต่งตั้งนางกุสุมาลดี ศิริโกมุท เป็นที่ปรึกษาแทน ต่อมานางกุสุมาลดี ลาออก จำเลยที่ ๑ แต่งตั้งนางอรทัย ฐานะจาโร เป็นที่ปรึกษา ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๐ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งบุคคลภายนอกเป็นที่ปรึกษาได้ จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ได้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะที่ปรึกษาที่เป็นบุคคลภายนอกเป็นลายลักษณ์อักษรแต่อย่างใด ทั้งจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๔ ต่างนำสืบปฏิเสธว่าไม่รู้จักกัน ทางไตสวนไม่มีพยานเอกสารที่ยืนยันถึงตำแหน่งของจำเลยที่ ๔ นอกจากคำเบิกความกล่าวอ้างลอย ๆ ของผู้ประกอบการ ทั้งพนักงานในองค์กรการเคหะแห่งชาติ ก็ไม่มีผู้ใดยืนยันหรือพบเห็นจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๔ อยู่ด้วยกันหรือทำงานร่วมกันแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยที่ ๔ จึงอาจเป็นการแอบอ้างตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ เพื่อหาผลประโยชน์ โดยที่จำเลยที่ ๑ ไม่ทราบเรื่องก็เป็นได้ มิฉะนั้นจำเลยที่ ๑ คงไม่ยินยอมให้กระทำในเรื่องที่เสื่อมเสียชื่อเสียงแก่ตนเช่นนี้เป็นแน่ ที่สำคัญอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุมัติหน่วยก่อสร้างเป็นของคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะ

แห่งชาติโดยเฉพาะ ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ แต่ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏเลยว่า มีคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการหรือคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติคนใดยืนยันว่าจำเลยที่ ๑ จูงใจหรือข่มขู่บังคับให้พิจารณาอนุมัติหน่วยก่อสร้างให้แก่ผู้ประกอบการรายใดตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ หากจำเลยที่ ๑ ตั้งให้จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาหรือเป็นตัวแทนไปเรียกร้องเงินจากผู้ประกอบการจริงแล้ว จำเลยที่ ๑ ก็ต้องบังคับให้คณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างให้แก่ผู้ประกอบการที่จำเลยที่ ๔ เรียกรับเงินมา การที่ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในคณะกรรมการทั้งสองชุดยืนยันถึงเรื่องดังกล่าว จึงต้องฟังว่าการอนุมัติหน่วยก่อสร้างให้ผู้ประกอบการเป็นเรื่องที่คณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ของตนเอง ข้อเท็จจริงที่ได้จากทางใต้สวนรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๑ ตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาเพื่อให้ไปดำเนินการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรตามฟ้อง นอกจากนี้แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ ๑ เร่งรัด กคช.ให้เรียกผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง นำหลักประกันมาวางและลงนามทำสัญญาให้เสร็จในเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ ก็มิใช่สิ่งที่จะแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมมือกับจำเลยอื่นหรือบุคคลใดในการข่มขู่จูงใจหรือขู่ให้ผู้ประกอบการให้นำเงินมามอบให้เพื่อให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เนื่องจากขณะจำเลยที่ ๑ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งรัฐบาลได้มอบหมายให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินโครงการอนุมัติหน่วยก่อสร้างแก่ผู้ประกอบการ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ๖๐๐,๐๐๐ หน่วยอยู่แล้ว จำเลยที่ ๑ เห็นว่าเกิดปัญหาความล่าช้า ในฐานะรัฐมนตรีที่มีอำนาจกำกับดูแลโดยทั่วไป จึงเข้าไปเกี่ยวข้องโดยใช้

อำนาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงวิธีการดำเนินโครงการเพื่อแก้ปัญหาความล่าช้า ให้ยกเลิก
ประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะ
แห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอ
เพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับ
แทนประกาศฉบับเดิมฉบับ ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๓ และ จ.๑๓๔ การดำเนินการดังกล่าวเป็น
อำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ที่สามารถทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย มิใช่การแทรกแซงหรือเป็นการใช้อำนาจ
ในตำแหน่งโดยมิชอบแต่อย่างใด ซึ่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
ได้วินิจฉัยยืนยันข้อเท็จจริงส่วนนี้ไว้แล้ว โดยโจทก์มิได้อุทธรณ์คัดค้าน และหลังจากกำหนดนโยบาย
ดังกล่าวแล้ว จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับโครงการอีก สำหรับขั้นตอนหลังจากนั้น อันได้แก่
การพิจารณาคำขอ การอนุมัติหน่วยก่อสร้าง การพิจารณาคำขอเสนอขายโครงการย่อย และการ
อนุมัติรับซื้อโครงการ รวมถึงการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ล้วนเป็นอำนาจของคณะกรรมการ
พิจารณากลับกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติทั้งสิ้น สอดคล้องกับที่นางชวนพิศ
ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขณะนั้นได้ให้การในชั้นไต่สวนของ คตส.ตามบันทึกคำให้การ
เอกสารหมาย จ.๑๔ แฟ้มที่ ๒ และเบิกความได้ว่า จำเลยที่ ๑ ยกเลิกหลักเกณฑ์เดิมออก
หลักเกณฑ์เงื่อนไขการรับซื้อโครงการ (TOR) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายเล็กได้มีโอกาสทำ
โครงการบ้านเอื้ออาทร โดยมีหน่วยโครงการที่ต้องจัดทำเหลืออยู่ ๓๐๐,๐๐๐ หน่วย จำเลยที่ ๑
เร่งรัดให้ได้จำนวนหน่วยตามโควต้า และหลักเกณฑ์เก่าต้องมีการทำในลักษณะการจองสิทธิล่วงหน้า
คือ (presale) โดยต้องมีที่ดินและโครงการแล้ว ส่วนหลักเกณฑ์ใหม่สามารถอนุมัติหน่วยหรือโควต้า
โดยยังไม่ต้องมีที่ดิน แล้วผู้ประกอบการรายนั้นสามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้ร้อยละ ๑๕ เมื่อมีการลง

นามเป็นสัญญาการอบใหญ่ แต่ต้องเอาหนังสือค้ำประกัน Bid bond การเบิกเงินล่วงหน้ามาวาง ซึ่งการออกหลักเกณฑ์แก้ไขปัญหาเพื่อผลประโยชน์ของชาตินั้น อยู่ในอำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ อยู่แล้ว ทั้งจำเลยที่ ๑ ยืนยันว่า เข้าร่วมประชุมกับผู้ประกอบการ ๓ ครั้ง เป็นการประชุมเพื่อชี้แจงให้ผู้ประกอบการที่ได้รับหน่วยก่อสร้างแล้ว มั่นใจว่าจะได้ทำสัญญาการอบใหญ่แน่นอน และเพื่อจัดสรรเงินเบิกจ่ายล่วงหน้า เนื่องจากปรากฏว่าผู้ประกอบการแจ้งขอเบิกเงินมา ๒๐,๐๐๐ ล้านบาทเศษ เกินกว่าวงเงินที่การเคหะแห่งชาติมีอยู่เพียง ๔,๗๐๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๑ ปรึกษากับผู้ว่าการเคหะแห่งชาติว่าจะไม่กู้ แต่ให้เอาเงินเพียงเท่าที่มีจำนวน ๔,๗๐๐ ล้านบาทไปจัดสรรให้ การเคหะแห่งชาติจึงจัดทำบัญชีจัดสรรเงินล่วงหน้าเสนอจำเลยที่ ๑ โดยให้รายใหญ่เบิกล่วงหน้าร้อยละ ๒.๕, รายกลางร้อยละ ๕ และรายเล็กร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการ ตามท้ายคำให้การของจำเลยที่ ๑ เอกสารหมาย จ.๒๓๖ แฟ้มที่ ๒๙ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของนายสรวุฒิ ตั้งกาพล รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติในขณะนั้น ที่ให้การต่อ คตส.เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เอกสารหมาย จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓๗๙ ว่า จำเลยที่ ๑ ได้เข้าร่วมประชุม ๓ ครั้งในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ เพื่อชี้แจงหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร จากนั้นมีการประชุมอีกเกี่ยวกับปัญหาข้อขัดข้องในการดำเนินการ เพื่อแก้ปัญหาข้อขัดข้อง จำเลยที่ ๑ เคยให้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๑ แก่ผู้ประกอบการ โดยแจ้งว่า หากผู้ประกอบการรายใดมีปัญหาข้อขัดข้องก็สามารถที่จะขอคำปรึกษาจากจำเลยที่ ๑ ได้โดยตรง ซึ่งจำเลยที่ ๑ ไม่ได้พูดถึงค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรแต่อย่างใด และผู้ประกอบการที่ยื่นเรื่องก่อนวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ได้รับหน่วยก่อสร้างโดยมีการอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คือ บริษัทพาวเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คือ บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี กิจการร่วมค้าชินเทคไมवान

บริษัท ไซนาสเททคอนสตรัคชั่น เอนิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท พาสทิญา ไทย จำกัด วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ คือ บริษัท พรินซิเพค ไทย จำกัด กิจกรรมร่วมค้า เอสเอสอี พีเจดีซี กิจกรรมร่วมค้านามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท ไทยเฉนหุย อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้น จำกัด บริษัท ไซนาหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งการเข้าประชุมของจำเลยที่ ๑ หาใช่การเข้าไปแทรกแซงการทำงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ หรือเข้าไปจูงใจผู้ประกอบการแต่อย่างใด แต่เป็นการแก้ปัญหาและให้ความเชื่อมั่นตามขั้นตอนของหลักเกณฑ์ TOR ใหม่ และที่สำคัญสำหรับเส้นทางการเงินนั้น ไม่ปรากฏว่าเงินที่ผู้ประกอบการจ่ายให้จำเลยที่ ๔ กับพวกมีความเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๑ แต่อย่างใด โดยได้ความจากคำเบิกความของนางสาวพัชรียา เหมวิรุฬห์ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ทำหน้าที่ตรวจสอบธุรกรรมและทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดว่า จำเลยที่ ๑ ได้ถูกตรวจสอบธุรกรรมทางการเงินตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ จนถึงปี ๒๕๕๐ ไม่พบกรณีต้องสงสัยตามเอกสารหมายเลข ๑ หน้า ๒๒/๑๐๖ ลำดับที่ ๑ นางวนิดา บำรุงชีพ พนักงานธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาศูนย์การค้าฟอร์จูนทาวน์ ให้การในชั้นไต่สวนของ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๗ แฟ้มที่ ๒๐ หน้า ๒๓๓ ถึง ๓๔๐ ว่า ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ถึง เมษายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๖ โอนเงินไปต่างประเทศหลายครั้ง ระบุผู้ขอโอน/ผู้ซื้อ GOLDEN LABOUR AND TRANSPORT CO.,LTD (บริษัท โกลเด้น เลเบอร์ แอนด์ ทรานสปอร์ต จำกัด ไปยังธนาคารฮ่องกง-เซี่ยงไฮ้ (HSBC HONGKONG) สาธารณรัฐประชาชนจีน เข้าบัญชีบริษัท กู๊ด โกลบอน จำกัด เพื่อเป็นค่าสินค้าข้าวและนางมุกดา เตชะเกษม หัวหน้าส่วนบริการการค้าระหว่างประเทศ ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ ให้การในชั้นไต่สวนของ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๒๑ แฟ้มที่ ๒๑

หน้า ๓๙ ถึง ๔๔ ว่า วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๘ นางพัชรา เจียรวานนท์ เมืองสุข สั่งให้โอนเงินจาก ธนาคารวาร์โคเวียร์ นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ ที่เปิดไว้กับธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ๒ ครั้ง ครั้งละ ๙๙,๙๘๙ ดอลลาร์สหรัฐ ต่อมาวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๘ แจ้งให้ธนาคารนำเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ คิดเป็นเงินบาท จำนวน ๒ ฉบับ ฉบับละ ๔,๑๑๒,๐๖๙.๓๙ บาท ซึ่งล้วนแต่เป็นการโอนเงินทางการค้า ที่สำคัญไม่มีหลักฐานการส่งจ่ายเช็ค ส่งมอบเช็ค หรือโอนเงินสดที่เป็นค่าตอบแทนการได้รับหน่วยก่อสร้างที่ระบุส่งจ่ายชื่อจำเลยที่ ๑ หรือเข้าบัญชีเงินฝาก หรือเป็นสินทรัพย์อื่น เพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ มีทรัพย์สินในบัญชีเพิ่มขึ้น อย่างผิดปกติแต่อย่างใด นอกจากนี้การกำหนดจำนวนเงินล่วงหน้าให้ผู้ประกอบการแต่ละรายจะได้รับ ขึ้นอยู่กับแผนงานการดำเนินการของผู้ประกอบการที่อาจแตกต่างกันในแต่ละราย ตามปกติ ผู้อำนวยการฝ่ายก่อสร้างหรือผู้ช่วยผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติมีอำนาจอนุมัติได้เอง แต่การที่จำเลย ที่ ๑ เข้าไปกำกับดูแลเรื่องนี้ก็เนื่องจากจำนวนเงินที่ กคช. มีอยู่ไม่เพียงพอที่จะให้ผู้ประกอบการเบิก ล่วงหน้าได้ทั้งหมด ซึ่งนายสรุทธิก็ยอมรับตรงกันว่า จำเลยที่ ๑ รับว่าจะไปเจรจากับผู้ประกอบการให้ เบิกเงินเท่าที่มีอยู่ ต่อมามีการเบิกจ่ายเงินตามบัญชีจัดแบ่งการจ่ายเงินเอกสารหมาย จ.๔๒ แผ่น ที่ ๑๕ ย่อมมีผลให้การเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าลุล่วงไปด้วยดี แม้นางอาภรณ์ให้การและเบิกความตาม เอกสารหมาย จ.๔๒ แผ่นที่ ๙ ว่าในการจ่ายเงินล่วงหน้ามีการแก้ไขเงินล่วงหน้าของจำเลยที่ ๑๓ และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ให้มีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยจำเลยที่ ๓ ประสานงานมา ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการก็ตาม แต่การเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าดังกล่าวก็ยังเป็นไปตามหลักเกณฑ์และข้อ สัญญา ซึ่งปรากฏตามรายงานการได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ว่าการเบิกเงินล่วงหน้าของ ผู้ประกอบการเป็นการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามสัญญาซึ่งผ่านการตรวจร่าง

จากสำนักงานอัยการสูงสุด ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติไว้ และเป็นไปตามระเบียบ กคช. ว่าด้วยการอนุมัติการดำเนินงานและการเบิกเงินตามงบประมาณและเงินนอกงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ การเบิกเงินล่วงหน้ามีการตรวจสอบและอนุมัติส่งจ่ายโดยเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ รวมทั้ง กคช. มีหลักประกันการเบิกเงินล่วงหน้าเท่ากับจำนวนที่ขอเบิกเพื่อป้องกันความเสียหายไว้แล้ว จึงเป็นการดำเนินการไปตามขั้นตอนปกติของ กคช. ย่อมไม่มีการกระทำความผิดในส่วนนี้ตามเอกสารหมาย จ.๒๕๑ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๕๐ ดังนั้น การที่จำเลยที่ ๑ ซึ่งมีอำนาจกำกับดูแล กคช. เข้าไปกำกับดูแลการเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าอย่างใกล้ชิดก็เพื่อให้การดำเนินการตามโครงการบ้านเอื้ออาทรลู่ไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ จึงมิใช่เรื่องที่ผิดปกติแต่อย่างใด เพราะโครงการดังกล่าวเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลในขณะนั้น สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ ๑๐ นั้น จำเลยที่ ๑ ยืนยันว่า เป็นเพียงเรื่องข้อตกลงระหว่างจำเลยที่ ๑๐ กับเจ้าของที่ดินที่ขอให้นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์จ่ายเงินค่าที่ดินเท่านั้น ซึ่งนางชดช้อย ประธานกรรมการบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ได้เข้าร่วมกับบริษัทชินเทค คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) ทำสัญญาเป็นกิจการร่วมค้าเสนอเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ ในชื่อกิจการร่วมค้า ชินเทค-ไมवान ยืนยันว่า ได้รับการสนับสนุนจากทางด้านเทคโนโลยีและการก่อสร้างจากประเทศอังกฤษ ดังนั้น เอกอัครราชทูตอังกฤษประจำประเทศไทยจึงไปพบจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในขณะนั้นเพื่อขอให้สนับสนุน ในที่สุดกิจการร่วมค้าฯ ก็ได้รับอนุมัติให้ร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรจาก กคช. จำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย โดยไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ในสมัยที่นายประชา มาสินนธ์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑๐ เป็นเลขานุการนายประชา มาพบพยานที่บริษัทไมवानฯ แจ้งว่ามีที่ดินแปลง

สมุทรปราการ (บางนา) เนื้อที่ ๑๐๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา เสนอให้บริษัทไมवानฯ ซื้อในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีคำดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทร เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท โดยจำเลยที่ ๑๐ รับว่าจะไปเจรจากับเจ้าของที่ดินเพื่อขอให้จ่ายเงินค่าดำเนินการแทนบริษัทไมवानฯ ต่อมาพยานพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุวรรณกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดิน จึงทราบที่ดินแปลงดังกล่าวติดภาระหนี้กับสถาบันการเงิน นางสาวรุ่งทิพย์ยินยอมจะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ บอกพยานว่าจะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถให้คณะกรรมการการเคหะชาติอนุมัติให้บริษัทไมवानฯ จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้ พยานทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๑ เนื่องจากหลังจากที่การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการจากบริษัทไมवानฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมवानฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงินค่าตอบแทนที่ให้คณะกรรมการการเคหะชาติอนุมัติซื้อโครงการหลายครั้ง จึงทราบว่าเงินดังกล่าวจะต้องนำไปจ่ายให้จำเลยที่ ๑ โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน และทราบจากจำเลยที่ ๑๐ ว่า เงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ ส่วนเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์แจ้งว่า จะให้ผู้หนึ่งคนมารับเช็ค ต่อมาผู้หนึ่งคนหนึ่งมาแสดงตัวให้ทราบว่าตนได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค พร้อมทั้งได้ยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ ให้พยานพูดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย พยานจึงมอบเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หนึ่งคนดังกล่าวไป โดยพยานไม่ทราบชื่อและชื่อสกุลของผู้หนึ่งคนนั้น นางสาวรุ่งทิพย์เจ้าของที่ดินให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๖๓ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๘๕ ถึง ๘๘ และเบิกความได้ว่าความว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๒๕๐๑ และ ๕๓๗ ตำบลบางโฉลง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พยานพยายาม

ขายมานานแต่ไม่สามารถขายได้ เพราะเป็นที่ดินขนาดใหญ่ แต่จำเลยที่ ๑๐ ซึ่งขณะนั้นเป็น
 เลขาธิการของนายประชา แจ้งว่าสามารถขายที่ดินให้ได้ โดยขายแก่การเคหะแห่งชาติแต่ต้องเสีย
 ค่านายหน้าให้กับจำเลยที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ ของมูลค่าที่ดินและจะต้องจ่ายให้กับผู้ใหญ่ที่สามารถอนุมัติ
 ให้ กคช. ซื้อที่ดินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พยานตกลง และบอกว่าต้องการขายที่ดินในราคาไร่
 ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท หากจำเลยที่ ๑๐ ดำเนินการขายที่ดินได้ราคาสูงกว่านั้น ก็ให้นำส่วนเกินของ
 มูลค่าที่ดินนั้นให้จำเลยที่ ๑๐ ดำเนินการ ต่อมาคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการ
 บ้านเอื้ออาทรสมุทรปราการ (บางนา) แล้ว โดยซื้อที่ดินในราคาไร่ละ ๓,๓๖๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาสูง
 กว่าที่พยานเสนอขายราคาไร่ละ ๘๖๐,๐๐๐ บาท พยานขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงิน
 จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่านายหน้าให้กับจำเลยที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ โดยพยานขอรับเงิน
 เฉพาะค่าที่ดินไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่ง
 โดยมีขอบ หรือรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ใช้อำนาจตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมี
 ขอบ ช่มชืดใจหรือจงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดเพื่อให้
 ได้รับอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทร แต่กรณีของนางชดช้อยเป็นกรณีที่โครงการบ้านเอื้ออาทร
 สมุทรปราการ (บางนา) ที่กิจการร่วมค้าฯ ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างมาก่อนแล้ว ๕๐,๐๐๐ หน่วย
 โดยไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เนื่องจากเอกอัครราชทูตอังกฤษประจำประเทศไทยได้เข้าพบจำเลยที่ ๑
 เพื่อขอให้สนับสนุนเพราะเป็นบริษัทที่ได้รับการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและการก่อสร้างจากประเทศ
 อังกฤษ โดยนางชดช้อยติดต่อกับจำเลยที่ ๑๐ ไว้ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ จะ
 รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เสียอีก การกระทำ
 ของจำเลยที่ ๑๐ มีลักษณะเป็นการเรียกผลประโยชน์ตอบแทนจากผู้ที่ต้องการขายที่ดินในลักษณะ

ของนายหน้าทั่วไปคือ ร้อยละ ๓ ของราคาซื้อขายที่ดิน ส่วนที่จำเลยที่ ๑๐ อ้างว่ามีการนำเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทไปให้ผู้ใหญ่ที่อนุมัติโครงการนั้น นางรุ่งทิพย์เจ้าของที่ดินก็ได้ต้องการทราบว่าจะต้องนำไปให้ใคร เนื่องจากนางรุ่งทิพย์ต้องการขายในราคาไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปชำระหนี้ให้สถาบันการเงินเท่านั้น ส่วนนางชดช้อยก็ไม่ได้ตกลงจะจ่ายค่าตอบแทนนี้ตามคำชักจูงใจของจำเลยที่ ๑๐ เพื่อให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างแต่อย่างใด เนื่องจากเป็นกรณีที่นางชดช้อยได้หน่วยก่อสร้างมาก่อนแล้วตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามที่ได้กล่าวข้างต้น ส่วนที่นางชดช้อยกล่าวอ้างว่า จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ติดต่อทวงถามเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น แม้นางชดช้อยจะได้บันทึกหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๑ ไว้เมื่อครั้งจำเลยที่ ๑ มาร่วมประชุมผู้ประกอบการว่า หมายเลข ๐๘ ๑๘๙๙ ๘๘๘๘ แต่ทางไตสวนไม่มีเอกสารหลักฐานการติดต่อทางโทรศัพท์จากบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ว่าการติดต่อจากหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวหรือไม่ และไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าบุคคลที่พูดโทรศัพท์กับนางชดช้อยคือ จำเลยที่ ๑ จริง นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ทำงานหรือมีความสนิทสนมใกล้ชิดกับจำเลยที่ ๑ การที่จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา อดีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ไม่ได้หมายความว่าจำเลยที่ ๑๐ ต้องติดต่อประสานงานในเรื่องโครงการบ้านเอื้ออาทรให้จำเลยที่ ๑ ด้วย ทั้งจำเลยที่ ๑๐ ไม่เคยพานางชดช้อยมาประสานงานหรือเข้าพบจำเลยที่ ๑ อีกทั้งบุคคลที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีดังเช่นจำเลยที่ ๑ ย่อมต้องระมัดระวังตัวและรักษาภาพพจน์ ไม่เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ จะโทรศัพท์ทวงถามเงินจากนางชดช้อยหลายครั้ง ส่วนการมอบเช็คเงินสดจำนวนถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หญิงที่ไม่ทราบชื่อและชื่อสกุลก็ขัดต่อเหตุผลที่นางชดช้อยไม่ได้สอบถามว่าผู้หญิงคนดังกล่าวคือใคร และเชื่อกันว่ากรงไทยดังกล่าวก็ส่งจ่ายเป็นเงินสด ไม่ระบุชื่อผู้รับ อาจเป็นการแอบ

อ้างชื่อจำเลยที่ ๑ ก็เป็นได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๑๐ อ้างตำแหน่งหน้าที่เพื่อเรียกให้ผู้อื่นมอบเงินเพื่อตอบแทนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพราะเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นสิทธิอันชอบธรรมของจำเลยที่ ๑๐ ที่จะนำส่วนต่างของราคาไปใช้เพื่อตอบแทนการเป็นนายหน้าขายที่ดินให้แก่ทางรัฐที่พื้ที่นั้น โดยสรุปการที่จำเลยที่ ๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้สั่งการให้ กคช. ปรับปรุงหลักเกณฑ์วิธีการดำเนินโครงการบ้านเอื้ออาทร การยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับเดิม แล้วออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแทนเป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น รวมทั้งพฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๑ ได้เข้าร่วมประชุมเพื่อกำหนดนโยบายเพียง ๓ ครั้ง ได้แก่ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ ประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติ (top team) วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ นำเข้าที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่ออนุมัติ และวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ประชุมชี้แจงเงื่อนไขหลักเกณฑ์แก่ผู้ประกอบการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาความล่าช้าของโครงการบ้านเอื้ออาทรตามนโยบายของรัฐบาล เนื่องจากโครงการดำเนินการล่าช้าลงเรื่อยมาหลายปี เมื่อกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กำกับดูแลการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๑ ในฐานะรัฐมนตรีย่อมมีอำนาจกำกับดูแลกำหนดนโยบาย โดยมีได้มีเจ้าหน้าที่ของการเคหะแห่งชาติคนใดเห็นว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นการเข้าไปแทรกแซงก้าวก่ายการดำเนินงานของการเคหะแห่งชาติ แต่กลับเป็นการแก้ปัญหาเพื่อให้วิกฤติการณ์ผ่านไปได้ ถือว่าเป็นการกระทำเพื่อสาธารณประโยชน์ เป็นเรื่องที่ต้องเนื่องตาม

นโยบาย มุ่งหมายให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ การที่ผู้ประกอบการจะได้รับหน่วยก่อสร้างหรือไม่เป็นไปตามขั้นตอนของคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ การที่จะมีผู้ใดเห็นช่องทางทุจริตเพื่อเอื้อประโยชน์โดยการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการเพื่อตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง เป็นเรื่องที่เกิดจากการคาดหมายนอกเหนือเจตนาของจำเลยที่ ๑ ทางใต้สวนไม่มีประจักษ์พยานที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ที่อ้างว่าจำเลยที่ ๑ เรียกรับเงินจากผู้ประกอบการ ไม่ปรากฏว่ามีการส่งจ่ายเช็ค โอนเงิน หรือส่งมอบเงินสดแก่จำเลยที่ ๑ ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ มีความเกี่ยวพันอย่างไรกับจำเลยที่ ๑ การที่จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๗ ทวงถามเงินจากผู้ประกอบการไม่มีหลักฐานยืนยันว่าจำเลยที่ ๑ มีส่วนร่วมรู้เห็นด้วย กรณีมิใช่การแบ่งหน้าที่กันทำ ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ ๑ เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการดังกล่าว รู้เห็นหรือมีพฤติการณ์ที่บ่งชี้ว่า จำเลยที่ ๑ มีเจตนาพิเศษใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนโดยมิชอบโดยทุจริตประสงค์ต่อผลเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ตนเอง หรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษามานั้นยังไม่ถูกต้องเห็นว่า อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังขึ้น และเมื่อคำขอให้รับเงินเป็นคำขอที่ต่อเนื่องมาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของจำเลยที่ ๑ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) เสียแล้ว จึงไม่มีทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดในลักษณะเดียวกันตามกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต อันจะพึงให้รับได้ กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ เกี่ยวกับการรับเงินที่ได้มาจากการ

กระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ อีก และเมื่อฟังว่าจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นตัวการไม่ได้กระทำความผิด ดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว ความผิดฐานสนับสนุนการกระทำความผิดที่จะต้องนำประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) มาประกอบมาตรา ๘๖ ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้เช่นกัน เนื่องจากเป็นความผิดที่ต้องอาศัยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ในการกระทำความผิด จึงไม่อาจพิพากษาลงโทษตามมาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ ได้ มิฉะนั้นจะเป็นการเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และกรณีเป็นเหตุในส่วนลักษณะคดีที่ให้ใช้แก่ผู้กระทำความผิดในการกระทำเดียวกันด้วยกันทุกคน ซึ่งกฎหมายให้ศาลมีอำนาจพิพากษายกฟ้องและยกคำขอให้ริบทรัพย์สินรวมไปถึง จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ที่มีได้อุทธรณ์ได้ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และกรณีไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ที่ว่า เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงริบและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และ ๔๔ หรือไม่อีกเช่นกัน

(อม.๔๒)

- ๔๙ -

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ด้วย ไม่รับเงิน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง.

นายพันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลฎีกา

วันที่ ๒ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ความอาญา

ระหว่าง

อัยการสูงสุด	โจทก์
นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
นายมานะ วงศ์พิพัฒน์ ที่ ๒	
นายพรพรหม วงศ์พิพัฒน์ ที่ ๓	
นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
บริษัทเพรซิเดนท อะกรี เทรดิง จำกัด ที่ ๘	
บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เฉน หยู	
อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการ
เสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑	
	บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
	บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
	บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
	นางสาวสุภาวิดาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย
	โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษาศาลฎีกา

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๒๔ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับอุทธรณ์วันที่ ๒๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งรวมพิจารณาเป็น

คดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่

เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามบันทึกคำให้การของนายแก้วสรร เอกสารหมาย จ. ๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๔ ประกอบคำสั่ง

คณะกรรมการตรวจสอบที่ ๗/๒๕๔๙ เรื่อง การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการตรวจสอบ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙

เอกสารหมาย จ. ๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๔๓ นายนาม ยิ้มแย้ม ประธานกรรมการตรวจสอบ โดยความเห็นชอบของ

คณะกรรมการตรวจสอบ ได้แต่งตั้งนายแก้วสรร เป็นประธานคณะอนุกรรมการตรวจสอบเพื่อทำหน้าที่แสวงหา

ข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในรายงานการสอบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน

และเอกสารคำกล่าวโทษว่าการจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ เป็นไปโดยมิชอบจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรงเพื่อเสนอคณะกรรมการตรวจสอบว่ามีมูลคดีที่น่าเชื่อถือหรือไม่ และมีข้อกล่าวหาบุคคลใดบ้าง ดังนี้ นายแก้วสรร ในฐานะประธาน คณะอนุกรรมการตรวจสอบจึงมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนพยานเพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ การที่นายแก้วสรร ไต่สวนพยานตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการไต่สวนตามคำสั่งดังกล่าวอันเป็นการไต่สวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่คณะกรรมการตรวจสอบมีคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบ ที่ คตส. ๐๓/๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน (เพิ่มเติม) กรณี กล่าวหานายวัฒนา เมืองสุข และพวก ร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติ โครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ (บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด) ฐานเป็นพนักงานหรือเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ เอกสารหมาย จ. ๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๓๗ และ ๓๘ เป็นการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน (เพิ่มเติม) เพื่อไต่สวนกรณีกล่าวหานายวัฒนา เมืองสุข และพวก ร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติ โครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ (บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด) เฉพาะราย เท่านั้น มิใช่เพ่งแต่งตั้งนายแก้วสรรเป็นประธานคณะอนุกรรมการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ ดังที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์แต่อย่างใด ทั้งทางไต่สวนปรากฏข้อเท็จจริงว่า คณะกรรมการป.ป.ช.และอัยการสูงสุดได้แต่งตั้งผู้แทนเป็นคณะทำงานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ เพื่อพิจารณาถึงข้อไม่สมบูรณ์ตามที่อัยการสูงสุดได้แจ้งไปยังคณะกรรมการป.ป.ช.และคณะทำงานดังกล่าวได้ประชุมร่วมกันและ

ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์แล้ว โดยมีหนังสือส่งพยานหลักฐานดังกล่าวให้อัยการสูงสุดเพื่อฟ้องคดีต่อไป ตามเอกสารหมาย จ. ๓๓๕ ถึง จ. ๓๕๐ แฟ้มที่ ๓๕ หน้า ๙๓๙ ถึง ๙๔๑ จ. ๓๕๒ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๖๐๘ ถึง ๗๐๙ จ. ๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๑๐ ถึง ๙๓๑ และ จ. ๓๕๔ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ อันเป็นบทเฉพาะแล้ว ไม่จำเป็นต้องปรับบทตามมาตรา ๑๕๗ อันเป็นบททั่วไปอีก แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจหรือจู่ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ดังนี้ การที่จะเป็นความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าว ในส่วนของการกระทำจะต้องเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีหน้าที่รับผิดชอบ ควบคุม กำกับดูแล และบริหารราชการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เพื่อการนี้อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี เช่นนี้ จำเลยที่ ๑ ย่อมมีอำนาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของจำเลยที่ ๑ ได้ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องแล้ว โดยไม่ต้องพิจารณาว่าจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่โดยตรงในการอนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือไม่

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๕ วรรคสอง (๒) กำหนดให้คตส. มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้คตส.ใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งขณะที่มีการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ เมื่อปี ๒๕๕๐ ถึงปี ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่มีบทบัญญัติการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี จึงเป็นอำนาจของ คตส. ที่จะกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานได้เมื่อเห็นว่าคำให้การของบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นประโยชน์ต่อการไต่สวน ทางไต่สวนนายแก้วสรร เบิกความว่า เมื่อพยานตรวจสอบพบว่าการจ่ายเงินล่วงหน้าเลยสงสัยว่าเงินดังกล่าวไปที่ไหน พยานจึงตรวจสอบเฉพาะรายใหญ่พบว่าเงินจากรายใหญ่ไหลเข้าไปที่จำเลยที่ ๔ ซึ่งพยานเชื่อว่าเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ พยานจึงเรียกผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายมาให้การถึงเหตุที่จ่ายเงินไป ก่อนที่จะเรียกผู้ประกอบการมาให้การพยานได้ขออำนาจและปรึกษาคณะกรรมการตรวจสอบว่าถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือโดยให้ความจริงก็จะกันไว้เป็นพยาน นายกลั่นรงค์ จันทิก บอกว่าทำได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ให้สินบนขัดทอดไปถึงผู้เรียกสินบนได้และมีเหตุผลที่จะกันไว้เป็นพยานได้ พยานจึงนำติดังกล่าวมาแจ้งให้ผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายทราบ ว่า ถ้าให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน ซึ่งมีผู้ประกอบการ ๘ ราย ให้การว่าได้รับติดต่อกับตัวแทนของจำเลยที่ ๑ จึงยอมจ่ายเงิน พยานจึงแจ้งข้อกล่าวหาเฉพาะ ๓ รายที่ไม่ยอมให้ความร่วมมือ แม้ต่อมามีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๐๓/๖ กำหนดว่า การกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีให้เป็นตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกาศกำหนด และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับก็ตาม แต่เมื่อนางชดช้อย ให้การวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๙ ถึง ๘๔ นายพิบูลย์ ให้การวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๐๐ ถึง ๑๑๓ นาย

เสวก ให้การวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารหมาย จ. ๖๕ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๑๔ ถึง ๑๒๑ นายสุรเชษฐ ให้การวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารหมาย จ. ๖๖ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๒๒ ถึง ๑๓๑ นายสุวิเชียร ให้การวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ตามเอกสารหมาย จ. ๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๘๐ ถึง ๔๐๗ และนายนิมิต ให้การวันที่ ๑๖ ๒๔ และ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ และวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๑ ตามเอกสารหมาย จ. ๘๔ แฟ้มที่ ๑๕ หน้า ๒๒๔ ถึง ๔๔๙ ก่อนพระราชบัญญัติและประกาศดังกล่าวใช้บังคับ เช่นนี้ การกั้นนางชดช้อย นายพิบูลย์ นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร และนายนิมิต ว่าเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติและประกาศนั้น เมื่อก่อนสอบคำให้การพยานดังกล่าวคณะกรรมการตรวจสอบมีมติว่าถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือโดยให้ความจริงก็จะกันไว้เป็นพยาน และนายแก้วสรได้แจ้งให้พยานทราบแล้ว ประกอบกับการกั้นบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี เป็นเพียงวิธีการของเจ้าพนักงานในการแสวงหาให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน เมื่อมิได้มีการจงใจถึงขั้นให้ต้องให้การผิดไปจากมูลความจริง จึงหาผลทำให้การกั้นนางชดช้อย นายพิบูลย์ นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร และนายนิมิต เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีเป็นพยานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ ทั้งทางไต่สวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนได้กำหนดเนื้อหาที่พยานจะต้องให้การไว้เป็นการล่วงหน้า หรือมีการชี้นำพยานว่าจะต้องให้การยืนยันไปในทางใด โดยพยานมีอิสระที่จะให้การอย่างใดก็ได้ การที่พยานให้การจึงเป็นการให้การถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงตามความรู้เห็นของตนเท่านั้น คำให้การของนางชดช้อย นายพิบูลย์ นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร และนายนิมิตที่คัดส.กันไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี จึงมิได้เป็นพยานชนิดที่เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคํามั่นสัญญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความจริงได้ ทางไต่สวนนายพิบูลย์ ประธานบริษัท กิจการร่วมค้าพีซีซี ดีเวลลอปเม้นท์ แอนด์ คอนสตรัคชั่น จำกัด ให้การต่อคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐ (คตส.) เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๐๐ ถึง ๑๑๓ ว่า ก่อนที่กิจการร่วมค้าพีซีซีฯจะได้รับอนุมัติโครงการ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ให้มาประชุมที่อาคารขนาดใหญ่ประมาณ ๒๐ ชั้น ใกล้ตึกเล่าเป้งจ้วน ชื่อ ชันทาวเวอร์ อยู่ถนนวิภาวดีรังสิต โดยประชุมเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๘ ระหว่างประชุมจำเลยที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมประชุม

ทราบว่าการบ้านเอื้ออาทรเป็นนโยบายของรัฐบาลที่จะสร้างที่อยู่อาศัยให้กับประชาชนที่มีรายได้น้อย อย่างไรก็ตามในการทำโครงการบ้านเอื้ออาทรนั้น บริษัทผู้ที่จะเข้าร่วมโครงการจะต้องมีศักยภาพเพียงพอในการก่อสร้างรวมทั้งเงินทุนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการครั้งนี้ โดยคิดอัตราหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท นอกจากนั้นผู้ประกอบการจะต้องวางหลักประกันสำหรับโครงการบ้านเอื้ออาทรอีกด้วย หากบริษัทใดพร้อมที่จะรับข้อเสนอในเรื่องอัตราค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้โควตาให้กับบริษัทผู้ประกอบการ โดยผู้ประกอบการจะต้องยื่นเสนอโครงการมายังการเคหะแห่งชาติเสียก่อน มีจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสานกับผู้ประกอบการเป็นราย ๆ ไปว่าผู้ประกอบการรายใดจะได้โควตาเท่าใด เมื่อประมาณต้นปี ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อพยานเพื่อขอทราบว่ากิจการร่วมค้าพีซีซีจะจ่ายเงินสำหรับโครงการบ้านเอื้ออาทรหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท หรือไม่ พยานแจ้งให้ทราบว่ากิจการร่วมค้าพีซีซียังไม่มีเงินพอที่จะจ่ายให้ แต่กิจการร่วมค้าพีซีซียินดีจ่ายเงินให้หลังจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติโครงการและกิจการร่วมค้าพีซีซีได้รับเงินล่วงหน้าจำนวนไม่เกิน ๑๕ % ของมูลค่าโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้ว นอกจากนี้จำเลยที่ ๓ ยังแจ้งให้ทราบว่าต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ เพื่อดำเนินการเรื่องนี้ หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน พยานได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ แจ้งว่าจำเลยที่ ๓ ให้หมายเลขโทรศัพท์ของพยานเพื่อให้จำเลยที่ ๕ ติดต่อกับพยาน จำเลยที่ ๕ แจ้งให้ทราบว่าคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติโครงการที่กิจการร่วมค้าพีซีซียื่นข้อเสนอขอทำโครงการเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งสอบถามเงื่อนไขในการจ่ายเงิน พยานตอบตกลงและบอกว่ายินดีจะจ่ายเงินให้เมื่อกิจการร่วมค้าได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติในแต่ละครั้งเท่านั้น วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ นายพิบูลย์ ให้การต่อคณะกรรมการร่วมผู้แทนคณะกรรมการป.ป.ช.และผู้แทนอัยการสูงสุด ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ. ๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๕ ถึง ๓๗๑ ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และพยานไม่เคยจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและเป็นนายหน้าจัดหาและซื้อขายที่ดินเพื่อเป็นค่าที่ดิน ค่าตอบแทนในการประสานงาน และค่านายหน้า จำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ประสานกับผู้ประกอบการเพื่อรับทราบข้อมูลและปัญหาในการดำเนินงาน จำเลยที่ ๓ ไม่เคยโทรศัพท์สอบถามพยานเกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท พยานไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ ทราบจากผู้ประกอบการว่าจำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าค้าที่ดิน พยานทราบจากพนักงานการเคหะแห่งชาติว่า

กิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้วโดยมิได้ทราบเรื่องจากจำเลยที่ ๕ เหตุที่ให้ ถ้อยคำตามที่ปรากฏในบันทึกคำให้การทั้ง ๔ ประการดังกล่าวเนื่องจากการเป็นการให้ถ้อยคำตามคำชี้แนะของผู้ สอบสวน และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวน ตามบันทึกปากคำ เอกสารหมาย จ. ๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๐ ถึง ๓๖๔ ว่า การประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์จำได้ว่าภายหลังจากที่ จำเลยที่ ๑ พุดระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้ว ได้ออกจากห้องประชุมดังกล่าว หลังจาก นั้นผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งมีผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ได้พูดคุยกัน จำได้ว่ามีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องคน หนึ่งบอกว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดิน เป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และให้จ่ายล่วงหน้า พยานเสนอความเห็นว่าการเคหะแห่งชาติจ่ายเงิน ล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการที่จะได้รับอนุมัติให้เข้าทำสัญญา ก่อน พยานก็สามารถจะจ่ายเงินตามจำนวนที่ เจ้าหน้าที่คนดังกล่าวแจ้งได้ และบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ความสามารถที่จะก่อสร้างได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ หน่วย ผลจากการประชุมดังกล่าวทำให้บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติ ทั้งสิ้น ๑๔,๕๓๗ หน่วย แม้พยานดำเนินการจัดหาที่ดินเองก็จะต้องจ่ายเงิน ๑๑,๐๐๐ บาท ตามที่ได้ตกลงในการ ประชุม เห็นว่า แม้นายพิบูลย์ให้การเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ แตกต่าง จากคำให้การ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ก็ตาม แต่คำให้การดังกล่าวมี สารสำคัญสอดคล้องตรงกันว่าได้มีการเรียกประชุมผู้ประกอบการเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร และ มีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท บ่งชี้ว่า มี การเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรจริง ที่นายพิบูลย์ระบุในหนังสือขอ ความเป็นธรรมและแจ้งความให้เจ้าพนักงานตำรวจลงบันทึกประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน ตามเอกสารหมาย จ. ๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๕๑ ถึง ๗๕๓ ว่า นายพิบูลย์ให้การต่อคตส.ว่าให้การไปด้วยความสับสน วกวน และมีความ กดดันเนื่องจากถูกสอบสวนเป็นเวลานานกว่า ๔ ชั่วโมง ประกอบกับมีความเกรงกลัวว่าจะถูกดำเนินคดี เป็น การกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยเชื่อว่ามีเจตนาบ้ายเบี่ยงเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ ดังนี้ แม้คำให้การของนายพิบูลย์ตาม บันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๐๐ ถึง ๑๑๓ ที่ว่ามีการเรียกค่าใช้จ่ายจาก ผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท เป็นพยานบอกเล่า แต่การ พิจารณาคดีอาญาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้นำสำนวนการไต่สวนของ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นหลักในการพิจารณา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๕ วรรคหก จึงรับฟังคำให้การดังกล่าวประกอบพยานหลักฐานอื่นได้ นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ ประธานกรรมการบริษัท พีบี พงศ์บุญ อินเตอร์เทรด จำกัด และบริษัท ไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด เบิกความว่า เมื่อประมาณปี ๒๕๔๗ บริษัท ไมวาน ฯ เข้าร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ออกหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใหม่ตามท้ายประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ บริษัท ไมวาน ฯ จึงร่วมกับบริษัท ชินเท็ค คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) ทำสัญญาเป็นกิจการร่วมค้า และได้เสนอขอเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยใช้ชื่อว่า กิจการร่วมค้า ชินเท็ค-ไมวาน วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ กิจการร่วมค้า ชินเท็ค-ไมวาน ยื่นขอจำนวนหน่วยก่อสร้าง (โควตา) จำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย จากการเคหะแห่งชาติ โดยมีสัญญาค้ำประกันของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) วงเงินจำนวน ๑,๐๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และบริษัทไมวาน ฯ ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทร จำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย แล้วขายให้กับการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ต่อมาวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๙ กิจการร่วมค้า ชินเท็ค-ไมวาน ทำสัญญาร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ สำหรับที่ดินที่นำมาก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรนั้น เมื่อประมาณปี ๒๕๔๗ ขณะนายสรอรรถ กลิ่นประทุม เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บริษัทไมวาน ฯ ดำเนินการซื้อที่ดินเอง ต่อมาเมื่อนายประชา มาสินนธ์ เป็นรัฐมนตรี บริษัทไมวาน ฯ ได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ซึ่งเป็นเลขานุการของนายประชาเสนอให้บริษัทไมวาน ฯ ซื้อที่ดินเพื่อนำมาจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร จำเลยที่ ๑๐ อ้างว่าสามารถจัดหาที่ดินมาจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ และการเคหะแห่งชาติต้องรับซื้อโครงการดังกล่าว โดยให้บริษัทไมวาน ฯ วางมัดจำค่าที่ดินให้กับเจ้าของที่ดินผ่านจำเลยที่ ๑๐ จำนวน ๖ แปลง หลังจากบริษัทไมวาน ฯ วางเงินมัดจำที่ดินดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๑๐ แล้ว บริษัทไมวาน ฯ จึงเสนอขอเข้าทำโครงการกับการเคหะแห่งชาติบนที่ดินทั้ง ๖ แปลง แล้วยื่นเสนอโครงการสมุทรปราการและโครงการลาดกระบัง แต่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นจำเลยที่ ๑ บริษัทไมวาน ฯ จึงเสนอโครงการใหม่ตามนโยบายของจำเลยที่ ๑ โดย

บริษัทฯ ได้ทยอยยื่นขอทำโครงการบ้านเอื้ออาทรดังกล่าวและได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ๒ แปลง คือ แปลงสมุทรปราการ (บางนา) และแปลงลาดกระบัง ๒ (ประชาพัฒนา) เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาพบพยานที่บริษัทฯ และแจ้งให้พยานทราบว่า มีที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) มาเสนอให้บริษัทไมวานฯ ซื้อในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ดินมีเนื้อที่ ๑๐๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา โดยมีค่าดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทร เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท พยานปฏิเสธโดยบอกจำเลยที่ ๑๐ ว่า บริษัทไมวานฯ ไม่สามารถที่จะจ่ายให้ได้ เนื่องจากอยู่ระหว่างการฟื้นฟูสถานะทางการเงิน จำเลยที่ ๑๐ บอกพยานว่าจะไปคุยกับเจ้าของที่ดินเอง เพื่อขอให้จ่ายเงินค่าดำเนินการแทนบริษัทไมวานฯ ต่อมาพยานพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินและเป็นผู้ดำเนินการติดต่อขายที่ดินแปลงดังกล่าว จึงรับทราบจากนางสาวรุ่งทิพย์ว่าที่ดินแปลงดังกล่าว นั้น ติดภาระหนี้สถาบันการเงินประเภทที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และกำลังจะถูกบริษัทบริหารสินทรัพย์ (บปส.) ยึด นางสาวรุ่งทิพย์จึงยินยอมและพอใจที่จะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ จำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ถึงแม้การขายที่ดินแปลงดังกล่าวจะต้องเสียค่าตอบแทนเป็นจำนวนที่สูงให้จำเลยที่ ๑๐ ก็ตาม แต่หากไม่สามารถขายที่ดินดังกล่าวได้ก็อาจถูกบังคับคดีและขายทอดตลาด และจะไม่ได้รับเงินเลย จำเลยที่ ๑๐ บอกพยานว่าจะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทไมวานฯ จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้สำเร็จ พยานทราบภายหลังว่า เป็นจำเลยที่ ๑ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงินค่าตอบแทนที่ให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการหลายครั้ง จึงทราบว่าเงินดังกล่าวจะต้องนำไปจ่ายให้จำเลยที่ ๑ โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน และทราบจากจำเลยที่ ๑ ว่าเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาทต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ ส่วนเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ เพราะหลังจากที่การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการจากบริษัทไมวานฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมวานฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาทวงถามเงินจากพยานให้พยานรีบชำระเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าดำเนินการที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทไมวานฯ ดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรปราการ (บางนา) ส่วนที่เหลือ ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท นั้น จ่ายให้จำเลยที่ ๑ กรณีเงินค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ที่บริษัทไมวานฯ ได้รับจากการเคหะแห่งชาตินั้น เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม

๒๕๔๙ บริษัทไมवानฯ มีหนังสือถึงการเคหะแห่งชาติ ขอให้จ่ายเงินค่าที่ดิน ดังนี้ แคมป์เชียร์เช็คสั่งจ่ายบริษัท บริหารสินทรัพย์ไทย จำนวน ๑๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท แคมป์เชียร์เช็คสั่งจ่ายกระทรวงการคลังผ่านสำนักงานคลัง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๙,๒๐๐,๐๐๐ บาท แคมป์เชียร์เช็คสั่งจ่ายกระทรวงการคลังผ่านสำนักงานคลัง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท แคมป์เชียร์เช็คสั่งจ่ายกระทรวงการคลังผ่านสำนักงานคลังจังหวัด สมุทรปราการ จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท เช็คสั่งจ่ายนางสาวจุฑามาศ จันทนชุกกลิน และนางสาวรุ่งทิพย์ จำนวน ๕๓,๑๘๓,๗๕๐ บาท เช็คสั่งจ่ายนางหลี่ เอี่ยมมีศรี จำนวน ๒๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท เช็คสั่งจ่ายบริษัท ไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด จำนวน ๕๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เช็คสั่งจ่ายบริษัท ไมวานฯ จำกัด จำนวน ๖๖,๙๑๓,๔๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๕๗,๖๙๗,๒๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติจึงออกเช็ค ดังนี้ แคมป์เชียร์เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๔๐๑๓๔๖ บริษัท บริหารสินทรัพย์ไทย จำนวน ๑๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท แคมป์เชียร์เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขา ย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๔๐๑๓๔๗ กระทรวงการคลังผ่านสำนักงานคลังจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๙,๒๐๐,๐๐๐ บาท แคมป์เชียร์เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขาย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๔๐๑๓๔๘ กระทรวงการคลังผ่านสำนักงานคลังจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท แคมป์เชียร์เช็ค ของธนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขาย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๔๐๑๓๔๙ กระทรวงการคลังผ่าน สำนักงานคลังจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขา ย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๐๒๑๐๑๐ สั่งจ่ายนางสาวจุฑามาศ และนางสาวรุ่งทิพย์ จำนวน ๕๓,๑๘๓,๗๕๐ บาท เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๐๒๑๐๑๑ สั่งจ่ายนางหลี่ จำนวน ๒๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขาย่อยการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๐๒๑๐๑๒ และเลขที่ ๐๐๒๑๐๑๓ สั่งจ่ายบริษัท ไมวานฯ จำนวน ๕๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และจำนวน ๖๖,๙๑๓,๔๕๐ บาท เหตุที่การเคหะแห่งชาติสั่งจ่ายเช็คให้แก่บริษัทไมวานฯ ๒ ฉบับ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๑๙,๙๑๓,๔๕๐ บาท เนื่องจากเป็นค้ำมัดจำที่ดินและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมทั้งค่านายหน้าและค่าตอบแทนที่ได้ ตกลงกันไว้ที่ต้องจ่ายให้กับจำเลยที่ ๑ และที่ ๑๐ จำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ที่จำเลยที่ ๑๐ ตกลงกับ นางสาวรุ่งทิพย์ เจ้าของที่ดินและเป็นตัวแทนในการขายที่ดินแปลงสมุทรปราการ และพยานตกลงกับจำเลยที่ ๑๐ ไว้ล่วงหน้าก่อนที่การเคหะแห่งชาติจะอนุมัติรับซื้อโครงการแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ว่า นางสาวรุ่งทิพย์

เจ้าของที่ดินจะต้องจ่ายเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้บุคคลทั้งสองเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ อนุมัติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทร หากคณะกรรมการไม่พิจารณาอนุมัติซื้อโครงการดังกล่าว ที่ดินก็จะขาย ไม่ได้ ด้วยเหตุผลและความจำเป็นนางสาวรุ่งทิพย์จึงยอมจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวและได้ขอร้องให้พยานช่วย ชำระเงินให้กับจำเลยที่ ๑ และที่ ๑๐ ต่อไป หลังจากที่มีการเคหะแห่งชาติชำระค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ให้แก่บริษัทไมवानฯ แล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐ โทรศัพท์มาแจ้งให้พยานทราบ ว่า เงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้ออกเช็คระบุชื่อส่งจ่ายให้นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์ เรืองรอง หลังจากนั้นพยานจัดทำเช็คของบริษัทไมवानฯ ซึ่งเป็นเช็คนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาการ เคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๐๒๖๓๕๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๙ ส่งจ่ายเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ระบุ จ่ายเงินสด และเช็คนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขาการเคหะแห่งชาติ หมายเลขเช็ค ๐๐๒๖๓๔๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๙ ส่งจ่ายเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ระบุชื่อบุคคลจ่ายนายทรงศักดิ์ และนายจุลเกียรติ ต่อมาวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐ นายทรงศักดิ์ และนายจุลเกียรติ มาขอรับเช็คที่บริษัทไมवानฯ พยานจึงมอบ เช็คนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขาการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๐๒๖๓๔๕ ให้แก่นายทรงศักดิ์และนายจุล เกียรติ รับไปโดยได้จัดทำหลักฐานการรับเช็คไว้ต่อกัน ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาหา พยานและทวงถามเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พยานจึงแจ้งให้จำเลยที่ ๑ ทราบว่าเงินเรียบร้อยแล้วให้มารับ ได้เลย จำเลยที่ ๑ บอกพยานว่าจะให้คนมารับเช็คดังกล่าวที่บริษัทไมवानฯ ซึ่งได้กำหนดนัดหมายวันเวลาที่มารับ เช็ค หลังจากวันที่พูดคุยกันประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน ต่อมาเมื่อถึงวันกำหนดนัดจำเลยที่ ๑ โทรศัพท์แจ้งให้ พยาน ทราบว่าจะให้ผู้หญิงคนหนึ่งมาขอรับเช็คจากพยาน การมอบเช็คนั้นปรากฏว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งมาแสดงตัวให้ทราบ ว่าตนได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็คจากพยานพร้อมทั้งได้ยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้พยานพูดกับ จำเลยที่ ๑ ด้วย เมื่อพยานพูดกับจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ยืนยันกับพยาน พยานจึงมอบเช็ค ธนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขาการเคหะแห่งชาติ เลขที่ ๐๐๒๖๓๕๕ ให้กับผู้หญิงคนดังกล่าวไป โดยที่ พยานไม่ทราบชื่อนามสกุลของผู้หญิงคนดังกล่าวแต่อย่างใด เห็นว่า นางชดช้อยเบิกความถึงความเป็นมาในการ ซื้อที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) โดยมีจำเลยที่ ๑๐ เป็นผู้แนะนำจนมีการนำที่ดินแปลงดังกล่าวไปเสนอ โครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติและได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติ ซึ่งต่อมารการเคหะ แห่งชาติได้ชำระเงินค่าที่ดินให้บริษัทไมवानฯ หลังจากนั้นบริษัทไมवानฯ ได้ออกเช็คให้นายทรงศักดิ์และนายจุล

เกียรติ กับออกเช็คสั่งจ่ายเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้หญิงคนหนึ่งตรงตามที่จำเลยที่ ๑๐ เรียกร้อง ซึ่งคำเบิกความของนางชดช้อยเป็นไปตามลำดับขั้นตอน แม้นางชดช้อยไม่พบจำเลยที่ ๑ โดยตรงก็ตาม แต่ผู้หญิงที่มารับเช็คจากนางชดช้อยได้โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๑ ซึ่งหากบุคคลที่นางชดช้อยติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ยืนยันว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นางชดช้อยจะมอบเช็คสั่งจ่ายเงินจำนวนสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้หญิงที่มารับเช็คไป คำเบิกความของนางชดช้อยจึงไม่เป็นพิรุณและมีน้ำหนักรับฟังได้ ประกอบกับนางปิยะศิริ นาโคศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและพัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ. ๒๒ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๔๒๐ ว่า นายชาฮ์น บินยาacob ผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์ติดต่อพยานได้ความว่า เรื่องของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเข้ามีการเคลียร์กับจำเลยที่ ๑ แล้ว ขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑ จะประสานมายังนายมานะ วงศ์พิพัฒน์ ประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรอง ต่อมานายมานะส่งด้วยวาจาให้นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรอง ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย ซึ่งนายชาฮ์น กรรมการบริษัทจำเลยที่ ๑ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ. ๖๑ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑ ถึง ๗ สอดคล้องกับคำให้การของนางปิยะศิริ ว่า การประสานงานกับการเคหะแห่งชาติติดต่อด้านนโยบายกับนางปิยะศิริ และการประสานงานกับกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์พบจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๓ และนางปรารธนา พรประภา ซึ่งทำงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ ทำให้คำให้การของนางปิยะศิริที่ได้รับการบอกเล่าจากนายชาฮ์นรับฟังได้ อันเป็นการบ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอนุมัติให้ผู้ประกอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร สนับสนุนคำให้การและคำเบิกความของนายพิบูลย์และนางชดช้อยมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น นอกจากทางใต้สวนยังได้ความจากนายเสวก ประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุรเชษฐ รองประธานกรรมการฝ่ายการจัดซื้อจัดหาบริษัทเพาเวอร์ไลน์ฯ นายสุวิเชียร พนักงานบริษัทไชน่าหัวฟงฯ นายนิมิต กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี และนายจิรวัฒน์ ศิริวรรณ กรรมการบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ว่า การอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินเป็นค่าใช้จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ กับพวก ซึ่งนายสรวุฒิ ขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ. ๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓๙๐ ว่า พยานทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาที่ไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากมีการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ และกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ ในตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งมีจำเลยที่ ๑ ดำรง

ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการในขณะนั้นเกือบทุกครั้ง โดยพยานลงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติในหนังสือส่งถึงจำเลยที่ ๔ เหตุที่ลงนามเนื่องจากได้รับคำบอกกล่าวจากเจ้าหน้าที่กองการประชุมให้ทราบจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่ กคช. จะต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้แก่ที่ปรึกษาและเลขานุการรัฐมนตรีซึ่งได้ปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด พยานเชื่อคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติ เจ้าหน้าที่กองการประชุมการเคหะแห่งชาติ ที่แจ้งให้พยานทราบคือ นายสุพจน์ มัชฌิมวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุมการเคหะแห่งชาติ นางอาภรณ์ พนังงานวิเคราะห์ นโยบาย และแผน ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ช่วยปฏิบัติงานเลขานุการนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ เบิกความว่า เมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์เข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของพยานเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ รูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี พร้อมแจ้งให้ทราบว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ กรรมการผู้จัดการบริษัทจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานนำเรียนให้นางชวนพิศทราบและติดต่อสอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ หัวหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เพื่อขอทราบเรื่องนี้ จำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอเนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ ต่อมาพยานได้จัดส่งเอกสารไปให้จำเลยที่ ๕ ตามที่ร้องขอ หลังจากนั้นอีก ๒ ถึง ๓ เดือน พยานติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องของนายประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้องโดยนายประสานแนะนำให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ รู้จักนางชวนพิศ จำเลยที่ ๕ เคยติดต่อทางโทรศัพท์เพื่อประสานงานเกี่ยวกับข้อมูลโครงการบ้านเอื้ออาทรหลายครั้ง และยังได้ประสานงานเพื่อจัดส่งคำขอเสนอจัดทำโครงการ (เล่มโครงการ) ที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร พยานทราบว่าคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติจำนวนหน่วยก่อสร้างแล้ว แต่ภายหลังมีปัญหาเกี่ยวกับที่ดิน คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติจึงไม่อนุมัติรับซื้อโครงการ เห็นว่า แม้ทางใต้สวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่ยืนยันว่าจำเลยที่ ๑ แต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาก็ตาม แต่การที่การเคหะแห่งชาติส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ และกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ หลายครั้ง โดยระบุว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓๙ ถึง จ. ๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ ซึ่งหากไม่มีการสั่งการหรือรู้เห็นจากจำเลยที่ ๑ แล้วย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นายสรวิศหรือกองการประชุมจะต้องส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ

และกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ ประกอบกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ ยังแสดงออกต่อนางอาภรณ์ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร แม้จำเลยที่ ๔ ไม่เคยเข้าร่วมประชุม ด้วยก็ไม่มีผลต่อฐานะของจำเลยที่ ๔ ดังกล่าว ส่วนหมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ เป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนายอัศคีนัน นางอาภรณ์อาจมีโทรศัพท์ของนายอัศคีมาใช้ก็ได้ซึ่งถือเป็น เรื่องปกติวิสัยที่พึงปฏิบัติได้ และกรณีเอกสารที่ขอเป็นเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรนั้น ตามคำเบิก ความของนางอาภรณ์เอกสารที่จำเลยที่ ๕ ขอให้จำเลยที่ ๔ นั้น มิใช่เป็นเอกสารที่มีไว้แจกผู้ประกอบการทั่วไป ทั้งหากเป็นเอกสารที่มีไว้แจกผู้ประกอบการแล้วย่อมไม่มีเหตุที่นางอาภรณ์ต้องไปสอบถามนางชวนพิศอีก คำเบิก ความของนายสรุฒิและนางอาภรณ์จึงไม่เป็นพิรุณและรับฟังได้ เชื่อว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็น ทางการของจำเลยที่ ๑ แม้ผู้ประกอบการบางราย ยกเว้นบริษัทนายงฯ ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างไปเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๗ และ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ กับวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ แล้วก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ เปลี่ยนหลักเกณฑ์โครงการบ้านเอื้ออาทรโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันมูลค่าร้อยละ ๕ และได้รับเงิน ล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติแล้วจึงต้องวางหลักประกันก่อนจึงจะได้รับเงิน ล่วงหน้า ประกอบกับนางอาภรณ์ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ. ๔๒ หน้า ๑ ถึง ๒๙ ได้รับความว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ส่งโทรสารเอกสารเกี่ยวกับผู้ประกอบการที่มีจำนวนหน่วย มูลค่างาน เงินเบิก เงินล่วงหน้า จำนวนหน่วยที่ผูกพันตามสัญญาโครงการบ้านเอื้ออาทรรวมกันประมาณ ๘๕ รายให้พยาน เมื่อพยานรับโทรสารแล้วได้นำเรียนนางชวนพิศ ทราบ นางชวนพิศสั่งให้พยานจัดพิมพ์ตารางระบุรายละเอียดการ เบิกเงินล่วงหน้า จำนวนหน่วย จำนวนเงิน เสนอลงนาม เหตุที่พยานพิมพ์ตารางสรุปรายละเอียดรายชื่อ ผู้ประกอบการในเอกสารดังกล่าว จำนวน ๔๒ ราย เนื่องจากโทรสารที่สั่งการมานั้นปรากฏหมายเหตุว่าบริษัทที่ เหลือนั้นยังขาดหลักประกันกลุ่มผู้ประกอบการที่จะเซ็นสัญญารอบที่สอง พยานจึงได้พิมพ์ไปเพียง ๔๒ ราย ตาม บันทึกสั่ง พยานส่งเอกสารที่ผู้ว่าการเคหะแห่งชาติลงนามแล้วทางโทรสารไปยังสำนักงานรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ฯ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อ พยานแจ้งให้แก้ไขตัวเลขเงินเบิกล่วงหน้าในลำดับที่ ๒๑ ชื่อบริษัทพรินซิฟเทคฯ จาก ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และลำดับที่ ๔๒ ชื่อบริษัทเดวาทา จาก ๔๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นพยานได้รายงานให้นางชวนพิศ ทราบ ซึ่งตามตารางการเบิกเงินล่วงหน้ามีชื่อบริษัทจำเลยที่ ๑๑

(บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด) และที่ ๑๓ (บริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด) บริษัทเพาเวอร์ไลน์เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) กิจกรรมร่วมค้าพีซีซีฯ กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่าสเตทฯ บริษัทไชน่าหัวฟงฯ กิจกรรมร่วมค้าชินเท็คฯ และบริษัทเตวาทฯ ด้วย เมื่อจำเลยที่ ๓ เป็นหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องเป็นผู้จัดการเกี่ยวกับการจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการด้วยตนเอง การกระทำของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวย่อมเป็นช่องทางให้จำเลยที่ ๔ นำไปสู่การเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๔ แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ประกอบกับการเรียกเงินจำนวนมากจากผู้ประกอบการหลายรายเกี่ยวพันกับโครงการบ้านเอื้ออาทรที่อยู่ในการกำกับดูแลของจำเลยที่ ๑ แล้ว ลำพังจำเลยที่ ๔ ย่อมไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้เพียงคนเดียว การกระทำของจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๗ จึงมีลักษณะเป็นขบวนการ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องรู้เห็นถึงการกระทำของจำเลยที่ ๔ ด้วย พยานหลักฐานทางไต่สวนดังกล่าวฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์โดยมิชอบข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอบให้เพื่อตอบแทนเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ แม้ทางไต่สวนไม่พบเส้นทางการเงินไปถึงจำเลยที่ ๑ แต่เมื่อมีการเรียกทรัพย์สินก็ถือว่ามีความผิดแล้ว การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อสุดท้ายมีว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอำนาจริบเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำวินิจฉัยให้ริบเงินและให้จำเลยที่ ๑ ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ มิได้วินิจฉัยให้ริบเงินโดยอ้างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ที่ว่าการริบเงินต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ นั้น จึงไม่ได้คัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดมาวินิจฉัยในการรับเงินดั่งที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์หรือไม่ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยจึงมีเพียงว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอำนาจรับเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งรับ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งขณะนั้นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ยังไม่มีผลใช้บังคับ ประกอบกับพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีบทเฉพาะกาลให้นำมาตรา ๔๒, ๔๓ มาใช้บังคับแก่การริบทรัพย์สินในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จึงต้องใช้หลักทั่วไปว่ากฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง กรณีจึงนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ มาใช้บังคับเพื่อรับเงินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดคดีนี้ไม่ได้ อย่างไรก็ตามการริบทรัพย์สินเป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน เมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น กรณีจึงต้องนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับแก่การริบทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยการกระทำความผิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า ในการริบทรัพย์สินนอกจากศาลจะมีอำนาจรับตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้ อีกด้วย คือ (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด เมื่อเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) แม้โจทก์ไม่ได้อ้างถึงประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) แต่เมื่อโจทก์มีคำขอให้รับเงินจำนวนดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจึงมีอำนาจรับเงินจำนวนนั้นตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ ทั้งต้องปรับบทกฎหมายให้

ถูกต้องและเป็นเหตุอยู่ในลักษณะส่วนคดีอันมีผลถึงจำเลยอื่นที่ไม่ได้อุทธรณ์ด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้จำเลยที่ ๑ ผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับพร้อมดอกเบี้ยตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นมาตรการเพื่อบังคับให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลสั่งรับ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับวิธีสบัญญัติและมีผลใช้บังคับในขณะที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ เป็นคดีนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจึงนำบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมาใช้บังคับให้จำเลยที่ ๑ ร่วมกันส่งเงินที่รับโดยชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับพร้อมดอกเบี้ยได้

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์โจทก์มีว่า เงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาทที่บริษัทไชน่า หัวฟงคอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงรับและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งรับหรือไม่ เห็นว่า นายหยาง จิน เหลียง กรรมการผู้จัดการบริษัท ไชน่า หัวฟงฯ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ. ๗๒ หน้า ๓๕๑ ถึง ๓๗๕ ว่า บริษัทไชน่า หัวฟงฯ และบริษัทอื่นร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร รวม ๖ โครงการ ซึ่งได้รับเงินก่อสร้างล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติแล้ว เงินค่าที่ดินงวดที่ ๒ บริษัท ไชน่า หัวฟงฯ กับพวกได้ยื่นเรื่องขอเบิกเมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๕ โครงการ คือ โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) จำนวน ๑๔,๖๔๒,๔๘๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ จำนวน ๒๗,๕๐๙,๕๘๐ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ จำนวน ๔๐,๑๙๙,๗๓๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำนวน ๑๙,๒๑๔,๗๔๑ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ตันธงชัย) จำนวน ๑๕,๑๖๗,๒๔๒ บาท การเคหะแห่งชาติได้อนุมัติและบริษัทไชน่า หัวฟงฯ กับพวก ได้รับเงินค่าที่ดินครบถ้วนแล้ว ยกเว้นโครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง(ตันธงชัย) เพียงโครงการเดียว และได้รับเงินจากการเคหะแห่งชาติเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๙ และนายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ ซึ่งเคยเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท เอส เอ็ม เอฯ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ. ๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๘๐ ถึง ๔๐๗ ได้ความว่า บริษัท เอส เอ็ม เอฯ โอนโครงการบ้านเอื้ออาทรส่วนหนึ่งให้

บริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ ดำเนินการแทน พยานเป็นผู้ดำเนินการโอนโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จากบริษัท เอส เอ็ม เอฯ ให้บริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ จนกระทั่งการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ และบริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติในเดือนมกราคม ๒๕๔๙ จำนวนประมาณ ๑,๒๒๘ หน่วย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า บริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ จำกัด จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรเสนอการเคหะแห่งชาติหลายโครงการ และได้รับเงินค่าที่ดินโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้ว ประกอบกับนายเอนก พัฒนสฤกษ์ ซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาบริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ เบิกความว่า พยานไม่เคยกู้ยืมเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ พยานไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๗ ซึ่งแตกต่างจากคำให้การของนายหยาง ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ. ๗๒ ว่า พยานมอบเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางจาก สั่งจ่ายเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายหวาง จำชื่อนามสกุลไม่ได้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาบริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ และได้กู้ยืมเงินจากพยาน สัญญากู้ยืมทำระหว่างพยานกับเลขานุการของนายหวาง ซึ่งเมื่อพิจารณาสัญญากู้ยืมเงินท้ายบันทึกคำให้การของนายหยาง เอกสารหมาย จ. ๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๖๓ แล้ว ปรากฏว่าจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ หากนายเอนกหรือหวางเป็นผู้กู้ยืมเงินจากนายหยางแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ ๗ ต้องเป็นผู้กู้แทนแทนนายเอนก ทั้งการกู้ยืมเงินดังกล่าวก็ไม่มีหลักประกันอันเป็นการผิดปกติวิสัยของผู้ให้กู้เงินที่ให้กู้ยืมเงินจำนวนมาก ไม่เชื่อว่ามีมีการกู้ยืมเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาทตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวกันจริง จากเหตุผลดังวินิจฉัยข้างต้น เชื่อว่าการจ่ายเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยที่ ๗ เป็นการจ่ายเงินเพื่อตอบแทนข้อตกลงในการผลักดันโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ โครงการอื่นนอกจากโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) เงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเงินที่สัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้กับโครงการบ้านเอื้ออาทรอื่นของบริษัท ไซน่า หั่วฟงฯ ซึ่งเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ศาลจึงมีอำนาจริบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) เมื่อทางไต่สวนเชื่อว่าโดยสภาพของเงินที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าการติดตามเอาคืนกระทำได้ยากเกินสมควร จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ จึงต้องร่วมชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย

แพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความ

ในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและกันได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันชัดแจ้ง ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี และในกรณีหนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผิพนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

จึงวินิจฉัยแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ให้ปรับบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) รับผิดเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ด้วย โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันอ่านคำพิพากษานี้ หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระเงินภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยไปตามนั้น ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ จามที่โจทก์ขอ โดยจำเลยที่ ๑ ที่

๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทน ๑๔๑๒,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน

๗๕๒,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๑๔๕,๒๖๗,๐๐๐ บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำ

พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

นายเทพ อิงคสิทธิ์

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี
ชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๑/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนท์ อะกรี เทรตติ้ง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เฉน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ระหว่าง { อัยการสูงสุด โจทก์

นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑

บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒

บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓

บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔

นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕ จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓	
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕	

คดีทั้งสองสำนวน ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองรวมพิจารณาพิพากษาเข้าด้วยกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงาน เจ้าหน้าที่ของรัฐและเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามกฎหมาย มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติอันเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐ และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการรวมทั้งออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติ และยังดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณาลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรอีกด้วย มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำการบริหารงานการจัดทำโครงการให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายมีจำเลยที่ ๕ เป็นกรรมการผู้ที่มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยดำรงตำแหน่งเลขานุการของนายประชา มาสินนถ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (คนก่อน) จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ ต่างเป็นนิติบุคคล ตามกฎหมาย โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัท ไทยเจนहुย อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้าน อี้อาทร ส่วนจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓ ต่อมา จำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด มูลคดีสืบเนื่องจากรัฐบาลกำหนด โครงการบ้านอี้อาทรเพื่อสร้างบ้านราคาประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้ การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินโครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืน ต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสี่สืบร่วมกันกระทำความผิด สนับสนุนการกระทำความผิด แบ่งแยกกันกระทำ ตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ใช้อำนาจแทรกแซงการปฏิบัติงานของ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ โดยร่วมกับจำเลยที่ ๒ ให้ การเคหะแห่งชาติกำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านอี้อาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่ จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยการเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อ จัดทำโครงการบ้านอี้อาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับ แทนประกาศฉบับเดิมตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ หลักเกณฑ์ใหม่มีสาระสำคัญกำหนดให้ ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของ โครงการ กำหนดราคารับซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท ผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันการเสนอ โครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ และทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ

(สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญา กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญา โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกัน เท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า และการจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน ผู้ประกอบการสามารถยื่น ข้อเสนอโครงการได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ต่อมาจำเลยที่ ๑ มีบันทึก ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิก ข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ดังกล่าว และให้กำหนดใหม่ เป็นว่า “ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการ เคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการ บ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ซึ่งกำหนดให้ผู้ประกอบการที่จะยื่นเสนอโครงการทุกราย จะต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำเสนอขายโครงการ ด้วย” โดยจำเลยที่ ๑ สั่งการให้นำบันทึกนั้นเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ จากนั้นวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับ การเคหะแห่งชาติ ฉบับ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่ จำเลยที่ ๑ สั่งการ ส่งผลเป็นการลดภาระ ลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการ อันเป็นการเอื้อประโยชน์ และจูงใจผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือยืนยันเสนอโครงการ กับส่งผลให้ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอ และการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยมีเงื่อนไข ให้จัดทำการจองสิทธิล่วงหน้าก่อน และสามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติได้ ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติได้รับความ

เสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต นอกจากนี้จำเลยที่ ๑ ยังใช้อำนาจในตำแหน่ง รู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ ติดต่อกับลักษณะข่มขืนใจ หรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบและโดยทุจริต ข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ แล้วจะได้รับอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการอีกหลายรายตกลงจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกข่มขืนใจหรือจูงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ กับผู้ประกอบการรายอื่นอีก ๘ ราย ตามฟ้องที่จ่ายเงินได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ และคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยจำเลยที่ ๑

ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำความผิดหลายกรรมต่างกรรม กล่าวคือ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากบริษัท กิจการร่วมค้า พีซีซี จำกัด เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนและจำเลยที่ ๑๒ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า ชินเทค ไมวาน เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) และเมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและ

ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน ซึ่งเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวผู้ประกอบการแต่ละราย มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และผู้ประกอบการ จนผู้ประกอบการแต่ละรายต่างได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้ จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบ ด้วยหน้าที่ เป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกและบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำ ความผิดได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติกฎหมาย เหตุทั้งหมดเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญา หมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗ อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และจำเลย ที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพัทธยา ขอให้ลงโทษตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานใน องค์กรหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุก

จำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗ อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗ อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กับนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และต่อจากโทษจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ธิเงินจำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้ เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำไม่ได้ โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวกร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว จำเลยแต่ละรายดังกล่าวไม่มาศาลและศาลออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยนั้น โดยถือว่า

จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และมาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมาศาล จึงให้ไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของ จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๑ จำคุกจำเลยที่ ๑ กระทงละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๙๙ ปี จำคุกจำเลยที่ ๔ กระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ คนละ ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๑ (๓) จำคุกจำเลยที่ ๕ กระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก ๒๐ ปี จำคุกจำเลยที่ ๖ กระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี จำคุกจำเลยที่ ๗ กระทงละ ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ปรับจำเลยที่ ๘ กระทงละ ๒๕,๐๐๐ บาท รวม ๑๑ กระทง เป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท และจำคุกจำเลยที่ ๑๐ มีกำหนด ๔ ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗ อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗ อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/

๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพัทธยา ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญา นั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้อง จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ กับให้ริบเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่ริบชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ริบเงิน ตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และตามฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ข้อยาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ตามสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ

ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) และคำพิพากษาศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งโจทก์และจำเลยที่ ๑ มิได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าการเคหะแห่งชาติมีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่สั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินกิจการในกรณีที่การเคหะแห่งชาติจะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรี ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ และประธานคณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงโครงการบ้านเอื้ออาทร จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๘ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายมีจำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยดำรงตำแหน่งเลขานุการของนายประชา มาสินนธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (คนก่อน) จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ ต่างเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายโดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เฉณ หยู

อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ส่วนจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓ มูลคดีสืบเนื่องจาก รัฐบาลกำหนดโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อจัดสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในรูปแบบอาคาร ชุมและอาคารพักอาศัยทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและภูมิภาค โดยมอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์และการเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ กำหนดระยะเวลา ดำเนินการ ๕ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ แบ่งเป็น ๕ ระยะ มีเป้าหมายก่อสร้าง จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย ขณะจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ อยู่ระหว่างโครงการระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย การยื่นข้อเสนอและรับซื้อโครงการ หรือที่ไออาร์ถือปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้ ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอ เป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน ไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำ โครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ต่อรองราคาได้) ทำสัญญาเป็นแบบ หนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญา การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะในส่วนของการก่อสร้างนั้น ต้องวางหลักประกันเท่ากับ จำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่าที่ดินแบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอน กรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติ และอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติ

เป็นผู้ควบคุมงานเอง เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งนายประธาน
ต้นประเสริฐ และจำเลยที่ ๒ กับบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นประธานกรรมการและกรรมการ
ในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แทนประธานกรรมการและกรรมการที่ลาออก ต่อมาวันที่ ๒๘
กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรอง
โครงการ มีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสม
ของโครงการบ้านเอื้ออาทรก่อนเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘
จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติ และมอบนโยบายให้
การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือ
ทีโออาร์ใหม่ จากนั้นวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึก เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการ
ดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทรสำหรับ
ผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้วแต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกัน
การปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้ยกเลิกและถือว่าเป็นผู้ไม่มาทำสัญญา สำหรับ
โครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่ ส่วนโครงการที่ได้รับ
อนุมัติแล้วให้ยกเลิกโครงการโดยให้สิทธิผู้ประกอบการนำโครงการเดิมนั้นเสนอใหม่ได้โดยต้อง
วางหลักประกันร้อยละ ๕ การเคหะแห่งชาติจึงนำแนวทางตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการเข้าพิจารณา
ในที่ประชุมคณะกรรมการกลับกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ
ซึ่งที่ประชุมมีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ และการเคหะแห่งชาติออกประกาศ ลงวันที่
๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำนวน ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขาย
ให้กับการเคหะแห่งชาติ และ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับ

การเคหะแห่งชาติ มีสาระสำคัญเปลี่ยนแปลงจากที่โออาร์เดิม ดังนี้ ผู้ประกอบการยื่นข้อเสนอ
ขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอน แต่ต้องวาง
หลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย
๔๒๐,๐๐๐ บาท (ไม่มีการต่อรองราคา) การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ
(สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญา
การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงิน
ที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้
การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และให้
ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุม
งานแทนการเคหะแห่งชาติ ผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้
ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ต่อมาวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘
จำเลยที่ ๑ มีบันทึกถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้ยกเลิก ข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ
เรื่อง การปิดรับข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔
ตุลาคม ๒๕๔๘ และให้กำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังมิได้รับอนุมัติ ให้ปฏิบัติ
ให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขาย
ให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอ
โครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอ
ขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ จากนั้นจำเลยที่ ๑๑
ถึงที่ ๑๓ บริษัทเพาเวอร์ไลน์เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด กิจการ

ร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่าสเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทไชน่าหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด บริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) กิจการร่วมค้าชินเทค-ไมवान และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ต่างยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการและต่างได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง แล้วเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติและได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ยกเว้นบริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) และกิจการร่วมค้าชินเทค-ไมवान เนื่องจากไม่ได้ขอเบิกเงินล่วงหน้า ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริตสำหรับจำเลยที่ ๑ ความผิดฐานผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริตสำหรับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กับความผิดสำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ซึ่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ ความผิดทุกฐานข้างต้นสำหรับจำเลยดังกล่าวจึงยุติไปคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ส่วนจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ซึ่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาลงโทษฐานสนับสนุนเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นนั้น จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ มิได้อุทธรณ์เช่นกัน ข้อเท็จจริงจึงรับฟังต่อไปได้อีกว่า จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ สนับสนุนเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้นำเงินมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นเพื่อได้รับอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ

มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ซึ่งประกาศใช้ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งนายแก้วสรร อดิโพธิ เป็นคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) และเลขานุการ โดยกำหนดอำนาจหน้าที่ให้ คตส. มีอำนาจตั้งคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่มอบหมายได้ ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่า เหตุที่ คตส. ตรวจสอบกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร เนื่องจากนายแก้วสรรได้รับหนังสือลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ จากผู้ที่ใช้ชื่อว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติ ให้รายละเอียดเรื่องจำเลยที่ ๑ กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่กรณีจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าว นายแก้วสรรนำหนังสือร้องเรียนเสนอ คตส. เพื่อพิจารณา คตส. จึงมีมติแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณีจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าว โดยมีนายแก้วสรรเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบ ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เมื่อผลการตรวจสอบมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่ามีกระบวนกรทุจริต คณะกรรมการตรวจสอบจึงรายงาน คตส. จนกระทั่ง คตส. มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน คตส. และมีคำสั่งที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๑๓ คน ดังนี้ เมื่อนายแก้วสรรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ นายแก้วสรรจึงมีอำนาจตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานนับแต่วันดังกล่าว ซึ่งอำนาจตรวจสอบรวมถึงอำนาจในการสอบปากคำพยานด้วย กรณีเป็นการไต่สวนเพื่อตรวจสอบตามอำนาจหน้าที่ที่ชอบด้วยกฎหมาย หาใช่

การไต่สวนโดยพลการดังที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ไม่ ส่วนที่ คตส. แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน คตส. กรณีกล่าวหาจำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๑๓ คน ร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติ โครงการบ้านเอื้ออาทร (กรณีบริษัทพาสทิญาไทย จำกัด) ฐานเป็นพนักงานหรือเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตนั้น เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปหลังจากนายแก้วสรรซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบได้ดำเนินการตรวจสอบจนมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่ามีกระบวนการทุจริตแล้ว และที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ และตั้งคณะทำงานแต่ไม่มีการประชุมร่วมหารือจนได้ข้อยุตินั้น เห็นว่า หลังจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ รวม ๘ ข้อ ได้มีการตั้งคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาประเด็นการตั้งข้อไม่สมบูรณ์ และต่อมาคณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเห็นชอบด้วยความเห็นของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุด กรณีถือว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดได้ตั้งผู้แทนเป็นคณะทำงานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ เพื่อพิจารณาถึงข้อไม่สมบูรณ์ตามที่อัยการสูงสุดได้แจ้ง และคณะทำงานดังกล่าวได้ร่วมประชุมและรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์จนมีหนังสือส่งพยานหลักฐานให้อัยการสูงสุดเพื่อฟ้องคดีต่อไปแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สองตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำ ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่โจมใจเพื่อให้บุคคลใด มอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ โดยศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมรู้เห็นเป็นใจในการข่มขืนใจหรือจู่โจมใจแก่ ผู้ประกอบการตามฟ็อกยแก้วบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ให้นำเงินมอบให้เพื่อตอบแทนที่ การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญา และร่วมรู้เห็นเป็นใจในการข่มขืนใจหรือจู่โจมใจที่บริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ดำเนินการตามสัญญา โดยมีจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เป็น ผู้สนับสนุน ซึ่งจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ทำนองว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา การที่ จำเลยที่ ๔ เรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบการโดยมิชอบเป็นการกระทำของจำเลยที่ ๔ เอง โดยลำพัง ดังนั้น จึงเห็นควรวินิจฉัยประเด็นว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ หรือไม่ก่อน เห็นว่า ทางไต่สวนได้ความตามคำให้การและคำเบิกความของนายประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการ การเคหะแห่งชาติว่า จำเลยที่ ๔ มาพบพยานและแนะนำตนเองว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พร้อมทั้งแนะนำจำเลยที่ ๕ ว่าเป็นเลขานุการส่วนตัวของตน นายสรวิศ ดัชนี รองผู้ว่าการ การเคหะแห่งชาติและเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้การว่า ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็น ที่ปรึกษาที่ไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากมีการส่งเอกสารประกอบการประชุม คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ รวม ๗ ครั้ง โดยระบุว่า เรียน ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) นายสรวิศลงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เหตุที่ลงนามใน

หนังสือนำเสนอเพราะนายสุพจน์ มัฒวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุมและเลขานุการ การเคหะแห่งชาติ แจ้งให้ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติจะต้องส่งเอกสารดังกล่าวที่มีการออกเลขที่ราชการให้ที่ปรึกษาและเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งเป็นทางปฏิบัติโดยทั่วไปและปฏิบัติมาโดยตลอด นายสุพจน์ ให้การว่า นายสรวุฒิ เป็นผู้ลงนามในหนังสือนำเสนอเพื่อจัดส่งวาระการประชุมและเพิ่มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้จำเลยที่ ๔ ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางดาริยา สมภู ร่องผู้อำนวยการกองการประชุมและเลขานุการ การเคหะแห่งชาติ และนางอรพินทร์ ศักดิ์วีระกุล พนักงานบริหารงานทั่วไป ๙ มีหน้าที่กำกับดูแลงานของกองการประชุมและเลขานุการ ให้การทำนองเดียวกันว่า ได้รับคำสั่งจากนายสรวุฒิให้จัดทำหนังสือนำเสนอเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้จำเลยที่ ๑ หรือที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) นอกจากนี้ยังได้ความตามคำให้การและคำเบิกความของนางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๘ ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน และเป็นทีมงานเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติอีกว่า จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ติดต่อขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรโดยแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานจึงแจ้งให้นางชวนพิศทราบ นางชวนพิศสั่งการให้พยานสอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์จึงจัดส่งเอกสารให้จำเลยที่ ๕ หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ เดือน พยานติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องทำงาน

ของนายประธาน พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้องด้วย นายประธานแนะนำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ และพยานเคยได้รับการติดต่อเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรจากพนักงานบริษัทปักจิน อุบัน คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เมื่อพยานแจ้งว่าหน่วยก่อสร้างเต็มแล้ว พนักงานคนดังกล่าวขอเข้าพบนางชวนพิศ และนางชวนพิศบอกให้พยานอำนวยความสะดวก พยานจึงติดต่อจำเลยที่ ๕ และขออนุญาตให้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๕ ซึ่งจำเลยที่ ๕ อนุญาตต่อมาพยานทราบว่าบริษัทดังกล่าวได้รับอนุมัติ จำนวน ๑๒,๔๒๐ หน่วย เห็นว่า การจัดทำหนังสือ นำส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมีการดำเนินการตามขั้นตอนที่เคยปฏิบัติของเจ้าหน้าที่และมีการออกเลขที่ราชการ โดยมีนายสรวิทย์ ซึ่งดำรงตำแหน่งสูงเป็นถึงรองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ และดำรงตำแหน่งเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอีกด้วยเป็นผู้ลงนามในหนังสือนำส่งดังกล่าวถึงที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ โดยระบุชื่อจำเลยที่ ๔ ประกอบกับจำเลยที่ ๓ ที่มงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ ก็รับว่า มีการติดต่อทางโทรศัพท์กับนางอาภรณ์ และเอกสารที่ขอให้นางอาภรณ์ส่งให้จำเลยที่ ๕ เป็นเอกสารของโครงการบ้านเอื้ออาทรจริง แม้จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา แต่พฤติการณ์ตามคำให้การและคำเบิกความของพยานดังกล่าวข้างต้น ล้วนทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าใจว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ทั้งสิ้น ซึ่งก็คือเป็นที่ปรึกษาโดยพฤตินัยหรือไม่เป็นทางการ นั่นเอง

สำหรับพฤติกรรมการกระทำของจำเลยที่ ๑ นั้น ทางไต่สวนได้ความตามคำให้การของนายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ประธานบริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซี จำกัด (กิจการร่วมค้า พีพีซี) ว่า ก่อนกิจการร่วมค้า พีพีซี จะได้รับอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทร จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ระหว่างประชุมจำเลยที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบถึงโครงการ

และแจ้งว่าผู้ประกอบการที่จะเข้าร่วมโครงการต้องมีศักยภาพเพียงพอในด้านการก่อสร้างรวมทั้งเงินทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ อัตราหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันด้วย หากผู้ประกอบการรายใดพร้อม จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้หน่วยก่อสร้างผู้ประกอบการรายนั้นโดยต้องยื่นเสนอโครงการมายังการเคหะแห่งชาติก่อน มีจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสานกับผู้ประกอบการเป็นราย ๆ ต่อมาจำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อนายพิบูลย์ กิจการร่วมค้า พีพีซี ยินดีจ่ายเงินค่าใช้จ่ายเมื่อได้รับอนุมัติโครงการและได้รับเงินล่วงหน้าจำนวนไม่เกินร้อยละ ๑๕ แล้ว จำเลยที่ ๓ จึงแจ้งให้ติดต่อจำเลยที่ ๔ เพื่อดำเนินการเรื่องดังกล่าว หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน นายพิบูลย์ได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๕ ซึ่งแนะนำตนเองว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ แจ้งว่า ได้รับหมายเลขโทรศัพท์ของนายพิบูลย์จากจำเลยที่ ๓ และแจ้งให้ทราบว่าคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการที่กิจการร่วมค้า พีพีซียื่นเสนอแล้ว พร้อมทั้งสอบถามเงื่อนไขการจ่ายเงิน นายพิบูลย์ตกลงจะจ่ายเงินให้เมื่อได้รับเงินล่วงหน้าแต่ละครั้ง ต่อมานายพิบูลย์ให้การใหม่ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และไม่เคยจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑ แต่จ่ายให้จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและเป็นนายหน้าจัดหาซื้อขายที่ดินเพื่อเป็นค่าที่ดิน ค่าตอบแทนในการประสานงานและค่านายหน้า จำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ประสานกับผู้ประกอบการเพื่อรับทราบข้อมูลและปัญหาในการดำเนินงาน จำเลยที่ ๓ ไม่เคยโทรศัพท์สอบถามเกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินค่าใช้จ่าย ไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ ทราบจากผู้ประกอบการว่าจำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าค่าที่ดิน และทราบจากพนักงานการเคหะแห่งชาติว่ากิจการร่วมค้า พีพีซี ได้รับอนุมัติโครงการ เหตุที่ให้ถ้อยคำตามคำให้การเดิมเนื่องจากให้การตามคำชี้แนะของผู้สอบสวน จากนั้นนายพิบูลย์ให้การใหม่อีกครั้งว่า หลังจาก

จำเลยที่ ๑ พุดถึงระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้วได้ออกจากห้องประชุมไป จากนั้นมีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องคนหนึ่งบอกว่า หากต้องการได้งานบ้านเอื้ออาทรจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินเป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และนางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ ประธานกรรมการบริษัท พีบี พงศ์บุญ อินเตอร์ เทรต จำกัด และบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด (บริษัทไมवानฯ) เบิกความว่า บริษัทไมवानฯ เข้าร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรก่อนจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เมื่อจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งแล้วได้ออกหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใหม่ บริษัทไมवानฯ จึงร่วมกับ บริษัท ชินเทค คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) ทำสัญญาเป็นกิจการร่วมค้า แล้วเสนอขอเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรโดยใช้ชื่อว่า กิจการร่วมค้า ชินเทค-ไมवान และได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทร จำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย สำหรับที่ดินที่นำมาใช้ก่อสร้างนั้นได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ซึ่งเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (คนก่อน) อ้างว่าสามารถจัดหาที่ดินได้และการเคหะแห่งชาติต้องรับซื้อ ต่อมาจำเลยที่ ๑๐ มาพบพยานที่บริษัทไมवानฯ และแจ้งให้ทราบว่าที่ดินมาเสนอให้บริษัทไมवानฯ ซื้อ แต่มีค่าดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อเป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท โดยจำเลยที่ ๑๐ จะไปติดต่อเจ้าของที่ดินเพื่อให้จ่ายเงินค่าดำเนินการดังกล่าวแทน เมื่อพยานพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินและเป็นผู้ติดต่อขายที่ดิน ทราบว่าที่ดินมีภาระหนี้สถาบันการเงินและกำลังจะถูกยึดทรัพย์ นางสาวรุ่งทิพย์ จึงยินยอมและพอใจที่จะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ มิฉะนั้นอาจถูกบังคับคดียึดที่ดินขายทอดตลาดโดยไม่ได้รับเงิน จำเลยที่ ๑๐ บอกพยานว่าจะนำเงินดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถทำให้

คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทไมवानฯ จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ ต่อมาภายหลังพยานทราบว่า เป็นจำเลยที่ ๑ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงินค่าดำเนินการหลายครั้ง และทราบจากจำเลยที่ ๑๐ ว่า ต้องแบ่งเงินออกเป็น ๒ ส่วน เงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จ่ายให้จำเลยที่ ๑๐ และเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายให้จำเลยที่ ๑ หลังจากการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการและชำระค่าที่ดินให้บริษัทไมवानฯ แล้ว พยานจึงส่งจ่ายเช็คของบริษัทไมวานฯ ระบุชื่อ นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์เรืองรอง จำนวนเงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท และระบุ จ่ายเงินสด จำนวนเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทตามที่จำเลยที่ ๑๐ แจ้ง ต่อมานายทรงศักดิ์และนายจุลเกียรติมาขอรับเช็คที่บริษัทไมวานฯ ส่วนจำเลยที่ ๑ โทรศัพท์แจ้งว่าจะให้ผู้หญิงมารับเช็ค จากนั้นผู้หญิงคนหนึ่งมาแสดงตัวว่าได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็คและส่งโทรศัพท์ให้พยานพูดกับจำเลยที่ ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ ยืนยัน พยานจึงมอบเช็คให้ไป เห็นว่า แม้นายพิบูลย์ให้การแต่ละครั้งแตกต่างกัน แต่คำให้การทั้งสามครั้งดังกล่าวมีสาระสำคัญประการหนึ่งสอดคล้องต้องกันว่า มีการเรียกประชุมผู้ประกอบการเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร โดยจำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ประสานงานกับผู้ประกอบการ และในวันประชุมมีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท แม้นายพิบูลย์อ้างว่าให้การครั้งแรกด้วยความสับสน วกวน กัดดัน และเกรงว่าจะถูกดำเนินคดี ก็ล้วนเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ เชื่อว่าการให้การครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ มีเจตนาบ่ายเบี่ยงเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ และแม้นายพิบูลย์เพียงปากเดียวที่ให้การมีการเรียกรับเงินในที่ประชุม แต่ทางไตสวนได้ความสนับสนุนเพิ่มเติมจากนายเสวก ศรีสุชาติ ประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการฝ่ายการจัดซื้อจัดหาบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง

จำกัด (มหาชน) นายสุวิเชียร ผ่องน้อยเลิศ พนักงานบริษัทไชน่าหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี และนายจิรวุฒิ ศิริวรรณ กรรมการบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ว่า ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ เพื่อขออนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทรและจ่ายเงินเป็นค่าใช้จ่ายให้จำเลยที่ ๔ ประกอบกับนางปิยะศิริ นาโคศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและพัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ ให้การว่า นายชาฮ์นน บินยาคอบ กรรมการผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์ติดต่อเรื่องของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเช้าว่ามีการประสานกับจำเลยที่ ๑ แล้ว ขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑ จะประสานมาถึงจำเลยที่ ๒ ต่อมาจำเลยที่ ๒ ส่งด้วยวาจาให้นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการ และที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย ซึ่งนายชาฮ์นน ให้การสอดคล้องต้องกันว่า การประสานงานที่การเคหะแห่งชาติจะติดต่อด้านนโยบายกับนางปิยะศิริ ส่วนคำเบิกความของนางชดช้อยก็เป็นไปตามลำดับขั้นตอน แม้นางชดช้อยไม่เคยพบจำเลยที่ ๑ แต่ได้พูดคุยด้วยทางโทรศัพท์หลายครั้ง โดยเฉพาะขณะมีผู้หญิงมารับเช็ค หากบุคคลที่นางชดช้อยพูดคุยด้วยไม่ยืนยันว่าตนเองเป็นจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นางชดช้อยจะยอมมอบเช็คซึ่งมีจำนวนเงินส่งจ่ายสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งเป็นการส่งจ่ายระบุ จ่ายเงินสด ซึ่งง่ายต่อการที่ตัวแทนผู้รับเช็คอาจนำเช็คไปเรียกเก็บเงินเป็นของตนเอง อันจะทำให้นางชดช้อยไม่หลุดพ้นภาระการเป็นหนี้ตัวการตามจำนวนเงินที่ระบุในเช็ค ทั้งนางสาวรุ่งทิพย์เจ้าของที่ดินก็ให้การและเบิกความสนับสนุนว่า พยานขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงินให้ผู้ใหญ่เป็นค่าดำเนินการให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อที่ดิน เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ ต่อมาพยานทราบว่านางชดช้อยชำระเงินทั้งสองจำนวนดังกล่าวให้ผู้ใหญ่และจำเลยที่ ๑๐ แล้ว หากเช็ค จำนวน

เงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ระบุว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ ซึ่งหมายถึงนางสาวรุ่งทิพย์ เป็น การจ่ายเงินค่านายหน้าที่ดินจริงดังที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ ก็น่าจะต้องส่งจ่ายไปพร้อมกับเช็คเงิน จำนวนค่านายหน้าที่ดินที่จำเลยที่ ๑๐ ได้รับหรือส่งจ่ายรวมกันไปในคราวเดียวกัน ไม่มีเหตุผลใดต้องเป็น คนละฉบับหรือรับมอบคนละครั้ง เหตุที่ต้องระบุเป็นค่านายหน้าที่ดินคงเป็นเพราะต้องนำไปแสดง เป็นค่าใช้จ่ายของบริษัทไม่ว่าจะ เพื่อเป็นค่าลดหย่อนในรายการยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษี คงไม่มี ผู้ประกอบการรายใดระบุว่า เป็นการจ่ายเงินสินบนอย่างแน่นอน เพราะนอกจากไม่สามารถนำไป แสดงเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าลดหย่อนดังกล่าวแล้ว ยังเป็นความผิดต่อกฎหมายซึ่งทำให้ได้รับโทษถึง จำคุกอีกด้วย และถึงแม้นางชดช้อยได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่ก็มี การเสนอจัดทำโครงการ ใหม่และได้รับการอนุมัติโครงการในขณะจำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรี คำเบิกความของนางชดช้อยจึงไม่ เป็นพิรุณและมีน้ำหนักรับฟังได้ ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า คำให้การของนายพิบูลย์ นางชดช้อย นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร นายนิมิตรและนายจิรวัฒน์ พยานโจทก์ เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น อันเป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้รับฟัง นั้น เห็นว่า การกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีเป็นเพียงวิธีการของ เจ้าพนักงานในการแสวงหาให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน เมื่อมิได้มีการจงใจถึงขั้นให้ต้องให้การผิดไป จากมูลความจริง หากมีผลทำให้การกันพยานโดยไม่ดำเนินคดีเป็นพยานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบไม่ เมื่อทาง ใต้สวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะอนุกรรมการใต้สวนได้กำหนดเนื้อหาที่พยานจะต้องให้การไว้เป็น การล่วงหน้า หรือมีการชี้นำพยานว่าจะต้องให้การยืนยันไปในทางใด ตรงกันข้าม พยานมีอิสระที่จะ ให้การถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงตามความรู้เห็นของตน ทั้งทางใต้สวนได้ความว่า ก่อนสอบถ้อยคำ

พยานดังกล่าว คตส. แจ้งนายแก้วสรรว่าถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือโดยให้ความจริงก็จะกันได้เป็นพยานและนายแก้วสรรแจ้งให้พยานทราบแล้ว การกันผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีจึงหาเป็นการกระทำที่ไม่ชอบไม่ คำให้การของนายพิบูลย์ นางชดช้อย นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร นายนิมิตรและนายจิรวัฒน์ พยานโจทก์ จึงมิได้เป็นพยานชนิดที่เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญาแต่อย่างใด และสามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความจริงได้ พฤติการณ์ดังวินิจัยมาบ่งชี้ว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอนุมัติให้ผู้ประกอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร แม้การเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการเพื่อตอบแทนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างและได้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติจะมีใช้ผลโดยตรงจากการเปลี่ยนแปลงแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามนโยบายของจำเลยที่ ๑ แต่การกระทำของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวย่อมเป็นโอกาสให้เกิดช่องทางให้จำเลยที่ ๔ นำไปเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๔ แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษา และข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่ามีการเรียกรับเงินจำนวนมากจากผู้ประกอบการหลายรายตามฟ้องซึ่งเกี่ยวพันกับโครงการบ้านเอื้ออาทรที่อยู่ในการกำกับดูแลของจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๔ ย่อมไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้แต่เพียงลำพังและคงไม่มีผู้ประกอบการรายใดจ่ายเงินเพื่อตอบแทนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างเพื่อเข้าทำสัญญาอย่างแน่อนกรณีไม่ใช่ผู้ประกอบการไปพบจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินกันเองโดยจำเลยที่ ๑ ไม่ทราบ หรือจำเลยที่ ๔ เรียกรับเงินจากผู้ประกอบการโดยมิชอบโดยลำพังดังจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์อย่างแน่อนเช่นกัน การกระทำของจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ จึงมีลักษณะเป็นขบวนการและแบ่งหน้าที่กันกระทำเมื่อพิจารณาประกอบข้อเท็จจริงที่ยุติแล้วตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ว่า จำเลยที่ ๔ ถึง ที่ ๘ และที่ ๑๐ สนับสนุนเจ้าพนักงานใช้อำนาจใน

ตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้าน
เอื้ออาทรให้นำเงินมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นเพื่อได้รับ
อนุมัติให้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติแล้ว ย่อมเชื่อ
ได้ว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นถึงการกระทำของจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ด้วย พยานหลักฐานตามทาง
ไต่สวนฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมช่มชู้ใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอบ
ให้เพื่อตอบแทนที่การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาตามฟ้อง เมื่อขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ เป็น
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไป
ซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่
ราชการ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และมีความผิดฐานเป็น
เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่ง
ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า ศาลมีอำนาจริบ
เงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งริบตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี
พิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ ที่บัญญัติให้ริบ
ทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการมีผลใช้บังคับหลังเกิดเหตุคดีนี้
จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ แต่อย่างไรก็ตาม การริบทรัพย์สินเป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) เมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นต้องนำประมวลกฎหมาย

อาญามาใช้บังคับ ซึ่งบัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิดด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ และมาตรา ๓๓ (๒) เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้รับเงินมาโดยได้กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ศาลจึงมีอำนาจริบเงินดังกล่าวได้ ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติ อันเป็นมาตรการเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลสั่งริบและมีผลใช้บังคับทันที จึงนำมาใช้บังคับได้ อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น เช่นกัน

ส่วนปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า เงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด (บริษัทไชน่าฯ) ออกเช็คสั่งจ่ายให้จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงริบและให้ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าสิ่งที่ศาลสั่งริบหรือไม่ เห็นว่า นายหยาง จิน เหลียง กรรมการบริษัทไชน่าฯ ให้การว่า ได้มอบเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางจาก จำนวนเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายหวาง จำซือสกุลไม่ได้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาบริษัทไชน่าฯ และกู้ยืมเงินนายหยาง โดยมีการทำสัญญากู้ยืมเงินระหว่างนายหยางกับเลขานุการของนายหวาง แต่นายอเนกหรือหวาง พัฒนสฤกษ์ ซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของบริษัทไชน่าฯ เบิกความว่า พยานไม่รู้จักจำเลยที่ ๗ และไม่เคยกู้ยืมเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่าฯ อันเป็นการแตกต่างขัดแย้งกัน เมื่อพิจารณาสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวปรากฏว่าจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ การที่อ้างว่ามีการกู้ยืมเงินจำนวนมากแต่ผู้ให้กู้กลับทำสัญญากู้ยืมกับเลขานุการของผู้กู้ นับว่าเป็นการผิดวิสัยของการให้กู้ยืมเงินจำนวนมากเช่นนี้อย่างยิ่ง เพราะหากผิดสัญญาจะไม่สามารถเรียกร้องเงินกู้ยืมคืนจากผู้กู้ที่แท้จริงได้ ทั้งเป็นการกู้ยืมเงินที่ไม่มีหลักประกันใดทั้งสิ้น การกล่าวอ้างดังกล่าวจึงขาดไร้ซึ่งเหตุผล ทำให้ไม่น่าเชื่อว่ามี การกู้ยืมเงินกัน เมื่อทางได้สวนได้ความว่า บริษัทไชน่าฯ จัดทำ

โครงการบ้านเอื้ออาทรเสนอการเคหะแห่งชาติหลายโครงการและได้รับเงินค่าที่ดินโครงการจากการเคหะชาติบางส่วนแล้ว การจ่ายเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยที่ ๗ ย่อมมีเหตุให้น่าเชื่อว่าเป็นค่าใช้จ่ายในการผลักดันโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่าฯ โครงการอื่น ๆ ซึ่งเป็นเงินที่สัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวก นั้นเอง ศาลจึงมีอำนาจริบ และเมื่อทางใต้สวนเชื่อว่าโดยสภาพของเงินที่ได้มาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าการติดตามเอาคืนกระทำได้อย่างเกินสมควร จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ จึงต้องร่วมชำระเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ เป็นผลให้อัตราดอกเบี้ยผิดนัดปรับจากอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี เปลี่ยนแปลงเป็นอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดฉบับดังกล่าวใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยของจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบ จึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

จึงวินิจฉัยแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ปรับบท

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) ริมเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ด้วย โดยให้จำเลย
ผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่ง
ริบภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันอ่านคำวินิจฉัย หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระ
เงินภายในเวลาดำหนด ต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่
วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ ถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปีนับแต่วันที่ ๑๑
เมษายน ๒๕๖๔ จนกว่าชำระเสร็จ สำหรับอัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ ถ้า
กระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยก็ให้เป็นไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้อง
ไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ โดยให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ ร่วมกันชำระเงิน
ตามมูลค่าเพิ่มขึ้นอีก จำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากที่คำพิพากษาศาลฎีกาของผู้ดำรงตำแหน่ง
ทางการเมืองกำหนด นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมือง

นายลาซิต ไชยอนงค์

(อม.๒๗)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑ /๒๕๖๔

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ.... /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนท์ อะกรี เทรดติ้ง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เชน หนู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ..../๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอริสมันต์ พงษ์เรืองรอง ที่ ๑	
	บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
	บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
	บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
	นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓	
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔	

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งให้
รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ใน
สำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึงที่
๑๔ ตามลำดับ

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้อง
หรือไม่ ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การไต่สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความ
เสียหายแก่รัฐ (คตส.) ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะ คตส.แต่งตั้งนายแก้วสรร อดิโพธิ์ เป็นประธาน
อนุกรรมการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทร เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรรไต่สวน
พยานตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์ หมายเลข ๓ ถึง ๕ การไต่สวน
ของนายแก้วสรรจึงกระทำโดยไม่มีอำนาจ นั้น ทางไต่สวนได้ความว่า นายแก้วสรรได้รับแต่งตั้ง
ให้เป็นคณะกรรมการ คตส. ตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ เรื่อง การตรวจสอบ
การกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ต่อมา คตส. ได้ลงมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการตรวจสอบ
และพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยนายแก้วสรรเป็นประธานคณะอนุกรรมการตรวจสอบ ทำหน้าที่แสวงหา
ข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตามคำกล่าวโทษว่าการจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะ
แห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ เป็นไปโดยมิชอบหรือไม่ เพื่อเสนอ คตส.ว่ามีมูลคดี
ที่น่าเชื่อถือหรือไม่และมีข้อกล่าวหาบุคคลใดบ้าง ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙
ต่อมากรมสอบสวนคดีพิเศษได้แจ้งเรื่องที่น่าสวณพวรณ์ สุวรรณวัชรชาติ อดีตพนักงานบริษัท
พาสทิพย์ ไทย จำกัด แจ้งเบาะแสการทุจริตโครงการบ้านเอื้ออาทรของการเคหะแห่งชาติ รายบริษัท

พาสติญา ฯ ต่อพนักงานสอบสวนคดีพิเศษให้ คตส.ทราบ คตส. ได้ประกาศแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อทำการตรวจสอบ กรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติ ในโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ (บริษัทพาสติญา ไทย จำกัด) โดยมีนายแก้วสรรเป็นประธาน เมื่อผลการตรวจสอบ มีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่ามีกระบวนการทุจริต อนุกรรมการตรวจสอบจึงรายงานต่อ คตส. คตส. จึงมีมติ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน ตามคำสั่งที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหา จำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๑๓ คน เห็นว่า ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารหมาย จ.๑ คตส. มีคำสั่งตั้งนายแก้วสรร เป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบ นายแก้วสรรจึงมีอำนาจในการไต่สวนพยานเพื่อหา ข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ การที่นายแก้วสรรไต่สวนพยานตามเอกสารท้ายอุทธรณ์ หมายเลข ๓ ถึง ๕ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ แม้เป็นไต่สวนพยานก่อนวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่ คตส. มีคำสั่งแต่งตั้งนายแก้วสรรเป็นประธานคณะกรรมการไต่สวน ตามที่จำเลยที่ ๑ อ้าง แต่ก็เป็นการกระทำหลังจากนายแก้วสรรได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบแล้ว การไต่สวน ของนายแก้วสรรกับ คตส. จึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดมีหนังสือที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ ถึงประธานกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ และมีการตั้งคณะทำงาน แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการประชุมหาข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวก่อนฟ้องคดีนี้ เห็นว่า ตามบันทึกการประชุมคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. เอกสารหมาย จ.๓๕๔ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๙๓๒ ถึง ๙๔๘ มีการตั้งคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและผู้แทน

คณะกรรมการป.ป.ช. เพื่อพิจารณาตามที่ย้ายการสูงสุดได้แจ้งข้อไม่สมบูรณ์แล้ว และเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ คณะทำงานประชุมพิจารณาข้อไม่สมบูรณ์ร่วมกัน ผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการป.ป.ช. มีมติเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุด ก่อนมีหนังสือส่งสำนวนสอบสวนให้อัยการสูงสุดฟ้องคดีเป็นคดีนี้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ จึงฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการแต่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ กคช. คดีนี้ไม่มีบุคคลให้ถือว่าเป็นพนักงานตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ จึงเป็นกรณีที่ไม่อาจมีการกระทำความผิดตามฟ้องและไม่มีตัวการกระทำความผิด ศาลไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนพนักงานกระทำความผิดด้วย แม้จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงาน แต่จำเลยที่ ๑ มิได้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องโจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ดังนั้น การกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้เพียงแต่ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบก็เป็นความผิดแล้ว เมื่อได้ความว่าขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๒๘ ยังบัญญัติ
 ด้วยว่าให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กคช. เพื่อการนี้อาจสั่งให้ กคช. ชี้แจง
 ข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือ
 มติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติ
 ของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของ กคช. ได้ จำเลย ที่ ๑
 จึงเป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา
 เมื่อตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ หากทางได้สวน
 ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้
 ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ก็ครบองค์ประกอบความผิด
 ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) โดยไม่ต้องพิจารณาว่าจำเลยที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่
 ในคณะกรรมการ กคช. ดังที่อุทธรณ์หรือไม่ อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำ
 ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้
 หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า
 คำพยานโจทก์ปากนายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย นายเสวก ศรีสุขชาติ กรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง
 จำกัด นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล กรรมการบริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซี จำกัด นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ
 พนักงานบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการ
 ร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ กรรมการบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด

เกิดจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น เป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้รับฟัง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ วรรคสอง เพราะนายแก้วสรร ประธานอนุกรรมการได้สวนใช้วิธีจูงใจ ให้คำมั่นสัญญา รวมทั้งข่มขู่พยานว่าหากให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน แต่หากไม่ให้ความร่วมมือจะดำเนินคดีฐานเป็นผู้สนับสนุนการให้สินบนเจ้าพนักงาน ทั้งการกันเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนดตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองฯ ฉบับที่ ๓๐ เรื่องการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่องหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ การกันบุคคลไว้เป็นพยานต้องมีได้เกิดจากการชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่นใด และบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาจะต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยาน แต่นายแก้วสรรปฏิบัติต่อพยานโดยจูงใจให้คำมั่นสัญญา และผู้ที่ถูกกล่าวหาไม่ได้เป็นผู้ขอให้กันตนไว้เป็นพยาน นั้น ทางได้สวนได้ความว่าเมื่อนายแก้วสรรตรวจสอบพบว่าการจ่ายเงินล่วงหน้า จึงตรวจสอบเฉพาะรายใหญ่พบว่าการจ่ายเงินไปที่จำเลยที่ ๔ ซึ่งนายแก้วสรรเชื่อว่าเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ นายแก้วสรรเรียกผู้ประกอบการรายใหญ่ทั้งสิบเอ็ดรายมาให้การถึงเหตุที่จ่ายเงินไป ก่อนที่จะเรียกผู้ประกอบการมาให้นายแก้วสรรได้ขออำนาจและปรึกษา คตส. ว่าถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือโดยให้ความจริงก็จะกันไว้เป็นพยาน นายกล้านรงค์ จันทิก คตส. ซึ่งทำงานอยู่ที่ป.ป.ช. บอกว่าทำได้และมีเหตุผลที่จะกันไว้

เป็นพยาน นายแก้วสรเร่งให้ผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายทราบว่า ถ้าให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน มีผู้ประกอบการ ๘ ราย ให้การว่าได้รับติดต่อจากตัวแทนของจำเลยที่ ๑ จึงยอมจ่ายเงิน ส่วนอีก ๓ ราย ที่ไม่ยอมให้ความร่วมมือ นายแก้วสรจึงแจ้งข้อกล่าวหา เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนส่งสำนวน การไต่สวนไปยัง คตส. ในการประชุมพิเศษของ คตส. เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ คตส. ได้วินิจฉัยชี้มูลความผิดจำเลยที่ ๑ กับพวก โดยมีได้แจ้งให้ดำเนินคดีแก่นางชดช้อย นายพิบูลย์ นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร และนายนิมิตร ผู้ถูกกล่าวหาที่กันไว้เป็นพยาน เห็นว่า การกัน บุคคลดังกล่าวเป็นพยาน นายแก้วสรไม่ได้ทำโดยลำพัง แต่ทำภายใต้ความเห็นชอบของ คตส. ทั้งการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีเป็นเพียงวิธีการของเจ้าพนักงาน ในการแสวงหาให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่านายแก้วสรมีการจงใจพยาน ถึงขั้นให้ต้องให้การผิดไปจากมูลความจริง คำให้การของนางชดช้อย นายพิบูลย์ นายเสวก นายสุรเชษฐ นายสุวิเชียร และนายนิมิตร จึงมิได้เป็นพยานชนิดที่เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ แม้ตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๕ วรรคสอง (๒) กำหนดให้ คตส.มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้ คตส.ใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ แต่ขณะไต่สวนพยานในคดีนี้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่มีบทบัญญัติการกันบุคคลหรือ

ผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน บทบัญญัติเรื่องการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๐๓/๖ ที่กำหนดว่าการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีให้เป็นตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกาศกำหนด และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับหลังจากมีการกันพยานในคดีนี้แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามขั้นตอนในพระราชบัญญัติและประกาศนั้น ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา จำเลยที่ ๔ เรียกเงินจากผู้ประกอบการโดยมิชอบเป็นการกระทำของจำเลยที่ ๔ โดยลำพัง ทางไตสวนได้ความจากนายสรวุฒิ ดังกาพล รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ว่า นายสรวุฒิทราบจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากมีการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ รวม ๗ ครั้ง ตามเอกสารหมายเลข ๑๓๙ ถึง ๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๖ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ โดยระบุว่า เรียน ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) นายสรวุฒิลงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เหตุที่นายสรวุฒิลงนามในหนังสือนำเสนอเนื่องจากนายสุพจน์ มัชฌิมวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุมการเคหะแห่งชาติ แจ้งว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปในทางปฏิบัติว่า เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติจะต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้ที่ปรึกษาและเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งได้ปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด เอกสารที่จัดส่งไปนั้นเป็นหนังสือนำเสนอ มีการออกเลขที่

ราชการ ลงวันที่ มีข้อความว่า ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ กำหนดให้มีการประชุม คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ... จึงขอส่งเอกสารประกอบการประชุมดังกล่าวมาพร้อมนี้ ได้ความ จากนายสุพจน์ว่า กองการประชุมเคยจัดส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุม คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ที่ปรึกษาของรัฐมนตรี ขณะจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ นายสรุฒิเป็นผู้ส่งและลงนาม ในหนังสือนำส่ง และที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ คือจำเลยที่ ๔ แม้ นายสรุฒิและนายสุพจน์ จะเบิกความแตกต่างกันว่าผู้ใดเป็นคนสั่งให้ทำเอกสาร แต่พยานทั้งสองปากเบิกความสอดคล้อง ตรงกันว่าในทางปฏิบัติกองการประชุมเคยจัดส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการ ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ ที่ปรึกษาของรัฐมนตรีมาก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ยังได้ความจาก นางดาริยา สมภู ร่องผู้อำนวยการกองการประชุมและเลขานุการการเคหะแห่งชาติ ว่า นายสรุฒิเป็นผู้ลงนาม ในหนังสือเชิญคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติประชุม หนังสือดังกล่าวจะระบุเรื่องขอเชิญประชุม พร้อมทั้งเรียนแจ้งท้าย ซึ่งแจ้งท้ายจะระบุรายชื่อผู้ที่เข้าร่วมประชุมด้านหลังของหนังสือเชิญประชุม โดยมีรายชื่อของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติทั้งหมด นางดาริยาได้รับคำสั่งจากนายสรุฒิให้ จัดทำหนังสือพร้อมเอกสารประกอบการประชุมของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ ด้วย และได้ความจากนางอรพินทร์ ศักดิ์วีระกุล พนักงานบริหารงาน ทั่วไป ๙ มีหน้าที่กำกับดูแลงานของกองการประชุมและเลขานุการ ว่า กองการประชุมเคยส่งวาระ การประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ที่ปรึกษา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในสมัยจำเลยที่ ๑ โดยมีนายสรุฒิ เป็นผู้ส่งและลงนามในหนังสือนำส่ง ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ คือจำเลยที่ ๔ คำให้การดังกล่าว

จึงสนับสนุนคำเบิกความของนายสุพจน์ให้มีน้ำหนักรับฟัง ประกอบกับนายสรวุฒิในฐานะเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มีหน้าที่รวบรวมเอกสารนำเข้าที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จดรายงานการประชุม แสดงให้เห็นว่านายสรวุฒิมีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงในการประชุมของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ทั้งยังเป็นผู้ลงนามในหนังสือขอเชิญประชุม และหนังสือขอส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติถึงจำเลยที่ ๔ และในทางปฏิบัติที่ผ่านมาเคยมีการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ที่ปรึกษารัฐมนตรี จึงเชื่อว่านายสรวุฒิเป็นผู้สั่งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจัดทำหนังสือดังกล่าวส่งให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ แม้ว่ารายชื่อตามแจ้งท้ายหนังสือขอเชิญประชุม ตามหนังสือ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๐๕๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๑๓๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๓๕๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๗๐๖ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๘๐๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๙๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ และที่ ๕๑๒๑/๕๐๖๖ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ เอกสารหมายเลข ๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๐๕ ถึง ๑๑๑ ไม่มีรายชื่อจำเลยที่ ๔ เมื่อตรวจสอบเลขที่หนังสือตามเอกสารดังกล่าว กับเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ ปรากฏว่าเลขที่หนังสือตรงกัน แต่เอกสารหมายเลข จ.๕๔ เป็นหนังสือขอเชิญประชุมที่ส่งถึงคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ ๔ ไม่ได้เป็นคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติจึงไม่ปรากฏชื่อจำเลยที่ ๔ อยู่ในแจ้งท้ายหนังสือขอเชิญประชุม ส่วนเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ เป็นเพียงหนังสือส่งเอกสารรายงานการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติถึงจำเลยที่ ๔ มิใช่หนังสือขอเชิญประชุม เอกสารดังกล่าวจึงไม่ขัดแย้งกันแต่อย่างใด เชื่อว่าไม่ได้มีการจัดทำเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ขึ้นมาภายหลังเพื่อปรักปรำจำเลยที่ ๑

ส่วนเลขที่ออกหนังสือถึงจำเลยที่ ๔ ฉบับลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๑๓๔๘ ไม่เรียงลำดับ เมื่อตรวจสอบจากทะเบียนหนังสือ พบว่าเป็นการลงหมายเลขลับจาก ๓๑๔๘ เป็น ๑๓๔๘ จึงไม่เป็นพิรุธแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าการจัดส่งหนังสือตามเอกสารหมายเลข ๑๓๔๘ ถึง จ.๑๔๕ ให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นอกจากนี้ยังได้ความนางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๘ ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ทีมเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ว่าเมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ ติดต่อทางโทรศัพท์ขอเอกสารโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ รูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี โดยแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์แจ้งนางชวนพิศทราบ นางชวนพิศสั่งให้นางอาภรณ์สอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ หน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เกี่ยวกับเรื่องนี้ จำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์จึงจัดส่งเอกสารไปให้จำเลยที่ ๕ หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ เดือน นางอาภรณ์ติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องนายประสาน พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้อง นายประสานแนะนำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ เอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรที่จำเลยที่ ๕ ขอจากนางอาภรณ์แม้เป็นเอกสารที่ประชาชนทั่วไปสามารถขอได้ แต่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ๕,๐๐๐ บาท กรณีสมเหตุสมผลที่นางอาภรณ์ต้องถามนางชวนพิศ และติดต่อสอบถามไปที่จำเลยที่ ๓ ก่อน เมื่อจำเลยที่ ๓ แจ้งนางอาภรณ์ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ย่อมทำให้นางอาภรณ์เชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ จริง ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า หมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ แตกต่างจากหมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์

แจ้งต่อจำเลยที่ ๓ และ คตส. ทั้งปรากฏว่าหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนายอัศศี ฉัตรตระกูล เห็นว่า หลักฐานที่ระบุว่านายอัศศีเป็นผู้ให้บริการ มิได้ยืนยันว่านายอัศศีใช้หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘ ๑๔๓๒ ๐๑๗๗ มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ ประกอบกับนางอารมณ์ยืนยันว่าได้ใช้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ ซึ่งจำเลยที่ ๓ เองก็ยอมรับว่ามีการโทรศัพท์ติดต่อกับนางอารมณ์จริงและเอกสารที่ขอให้นางอารมณ์ส่งให้จำเลยที่ ๕ เป็นเอกสารของโครงการบ้านเอื้ออาทร คำเบิกความของจำเลยที่ ๓ จึงเชื่อสมด้วยคำเบิกความของนางอารมณ์ให้มีน้ำหนักรับฟังได้ เชื่อว่านางอารมณ์ให้การและเบิกความไปตามความเป็นจริง พยานโจทก์ประกอบกันดังวินิจฉัยข้างต้น เชื่อว่าจำเลยที่ ๔ ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ อย่างไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ได้ความจากทางใต้สวนว่า หลังจากจำเลยที่ ๑ เข้ามาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กำกับดูแลการเคหะแห่งชาติ (กคช.) จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมผู้บริหารระดับสูงของ กคช. มอบนโยบายให้ กคช. ปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ กคช. นำแนวทางตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการ กคช. แล้วมีมติเห็นชอบ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กคช. ออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๔ ถึง ๙ มีสาระสำคัญว่าผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท มิใช่เป็นการประกวดราคาหรือแข่งขันราคา

การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่างาน ตามสัญญาที่ได้รับอนุมัติ จัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการทั้งหมด โดยต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และให้ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ ซึ่งหลักเกณฑ์ใหม่แตกต่างจากหลักเกณฑ์เดิม ต่อมาวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติจัดประชุมกับผู้ประกอบการ โดยมีจำนวนที่ ๑ เข้าร่วมประชุมด้วย ได้ความจากนายนิมิตรว่า เป็นเจ้าของบริษัทสยาม ซอยล์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (เอส เอส อี) ขณะเกิดเหตุ บริษัทสยามฯ กับบริษัท พีเจดีซี จำกัด เข้าร่วมดำเนินการก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยใช้ชื่อ กิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ก่อนยื่นเรื่องขอเข้าร่วมโครงการกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ นายนิมิตรร่วมประชุมรับทราบนโยบายผู้ประกอบการประมาณ ๑๐๐ กว่าคน ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติอธิบายระเบียบใหม่ จำนวนที่ ๑ ชี้แจงนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการเร่งดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้ทันเวลา ๕ ปี ตามกรอบที่รัฐบาลกำหนดไว้ ในที่ประชุมทราบกันในหมู่ผู้ประกอบการว่า หากยื่นขอดำเนินโครงการตามขั้นตอนปกติจะไม่ได้รับการอนุมัติ เพราะมีผู้ประกอบการจำนวนมากเข้าแข่งขันเพื่อขอดำเนินโครงการแต่ผู้ประกอบการต้องติดต่อกับจำนวนที่ ๔ ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทจำนวนที่ ๘ และจำนวนที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของผู้มีอำนาจคนหนึ่ง ซึ่งนายนิมิตรเข้าใจว่าเป็นที่ปรึกษาของจำนวนที่ ๑ นายนิมิตรเคยพบจำนวนที่ ๔ แจ้งให้จ่ายเงินค่าดำเนินการเพื่อใช้ในการอนุมัติ

หน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร ตลอดจนการเบิกเงินล่วงหน้าและความสะดวกอื่น ๆ โดยคิดจากยอดจำนวนหน่วยที่จะจัดทำโครงการ หน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ติดต่อมาแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ นายนิมิตรเจรจาทอรองราคา ผ่านจำเลยที่ ๕ จนได้ข้อยุติว่ากิจการร่วมค้า ฯ ยินยอมจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการให้หน่วยละ ๘,๐๐๐ บาท นายนิมิตรเสนอขอหน่วยก่อสร้าง ๔,๐๐๐ หน่วย คิดเป็นเงินที่ต้องจ่ายเป็นค่าดำเนินการ ๓๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติหน่วยก่อสร้างให้ตามขอ นอกจากนั้น ยังได้ความจาก นายแสวงและสุรเชษฐ ประธานกรรมการและรองประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ ฯ นายสุวิเชียร ที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ และนายจิรวัฒน์ ศิริวรรณ กรรมการผู้มีอำนาจบริษัทเดวาท ฯ ในทำนองเดียวกันว่า ได้ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินเป็นค่าใช้จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ กับพวก เพื่อตอบแทนการได้รับอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทร ได้ความจากนายพิบูลย์ ประธานบริษัท กิจการร่วมค้า พีซีซี ฯ ให้การต่อ คตส. เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๐๐ ถึง ๑๑๓ ว่า ก่อนที่บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี ฯ จะได้รับอนุมัติโครงการ บ้านเอื้ออาทร เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ให้มาประชุมที่อาคารชั้นทาวเวอร์ ระหว่างประชุมจำเลย ที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้ประกอบการ ที่เข้าร่วมประชุมทราบว่าโครงการบ้านเอื้ออาทร ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท หากผู้ประกอบการรายใดพร้อมที่จะรับข้อเสนอ จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้หน่วยก่อสร้าง กับผู้ประกอบการรายนั้น โดยมีจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสาน กับผู้ประกอบการเป็นราย ๆ ไป ส่วนที่พยานปากนายพิบูลย์ ให้การต่อคณะทำงานร่วมผู้แทน คณะกรรมการป.ป.ช.และผู้แทนอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ตามบันทึกคำให้การ

เอกสารหมาย จ. ๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๕ ถึง ๓๗๑ ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และพยานไม่เคยจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ แต่จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและเป็นนายหน้าจัดหาและซื้อขายที่ดินเพื่อเป็นค่าที่ดิน ค่าตอบแทนในการประสานงาน และค่านายหน้า จำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ประสานกับผู้ประกอบการเพื่อรับทราบข้อมูลและปัญหาในการดำเนินงาน จำเลยที่ ๓ ไม่เคยโทรศัพท์สอบถามพยานเกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท พยานไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ ทราบจากผู้ประกอบการว่าจำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าค่าที่ดิน พยานทราบจากพนักงานการเคหะแห่งชาติว่ากิจการร่วมค้าพีซีซี ฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้วโดยมิได้ทราบเรื่องจากจำเลยที่ ๕ เหตุที่ให้ถ้อยคำตามที่ปรากฏในบันทึกคำให้การทั้ง ๔ ประการดังกล่าวเนื่องจากการเป็นการให้ถ้อยคำตามคำชี้แนะของผู้สอบสวน และต่อมาวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนตามบันทึกปากคำ เอกสารหมาย จ. ๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๐ ถึง ๓๖๔ ว่า การประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์ จำเลยที่ ๑ พูดถึงระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้วได้ออกจากห้องประชุมไป หลังจากนั้นผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งมีผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ได้พูดคุยกันเอง มีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องคนหนึ่งบอกว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินเป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และให้จ่ายล่วงหน้า พยานยังเสนอความเห็นว่าการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการที่จะได้รับอนุมัติให้เข้าทำสัญญา ก่อน พยานก็สามารถจะจ่ายเงินตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่คนดังกล่าวแจ้งได้ และบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี ฯ สามารถที่จะก่อสร้างได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ หน่วย ผลจากการประชุมดังกล่าวทำให้บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี ฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติทั้งสิ้น ๑๔,๕๓๗ หน่วย

พยานดำเนินการจัดหาที่ดินเองก็จะต้องจ่ายเงิน ๑๑,๐๐๐ บาท ตามที่ได้ตกลงในการประชุม เห็นว่า
เมื่อนายพิบูลย์ให้การเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ แตกต่างจาก
คำให้การ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ก็ตาม แต่นายพิบูลย์
ยังคงให้การยืนยันว่ามีการประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ยอมรับว่าเข้าร่วมประชุม
กับผู้ประกอบการที่ตึกชั้นทาวเวอร์จริง แต่การประชุมครั้งนี้ไม่มีการบันทึกรายงานการประชุมไว้
แตกต่างจากการประชุมครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ และวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๘
ที่จำเลยที่ ๑ ไปร่วมประชุมด้วย ตามรายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๑๙ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒๗๕
ถึง ๒๘๕ ทั้งคำให้การของพยานทุกปากดังกล่าวมีสาระสำคัญสอดคล้องตรงกันว่ามีการเรียกประชุม
ผู้ประกอบการเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร และมีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการ
เพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร บ่งชี้ว่า มีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการ
โครงการบ้านเอื้ออาทรจริง ที่นายพิบูลย์ระบุในหนังสือขอความเป็นธรรมและแจ้งความให้เจ้าพนักงาน
ตำรวจลงบันทึกประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน ตามเอกสารหมายเลข จ. ๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๕๑ ถึง
๗๕๓ ว่า นายพิบูลย์ให้การต่อ คตส. ด้วยความสับสน วกวน และมีความกดดันเนื่องจากถูกสอบสวน
เป็นเวลานานกว่า ๔ ชั่วโมง ประกอบกับมีความเกรงกลัวว่าจะถูกดำเนินคดี เป็นการกล่าวอ้างที่เลื่อนลอย
เชื่อว่ามีเจตนาบ่ายเบี่ยงเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ เมื่อนำคำให้การของนายพิบูลย์รับฟังประกอบ
คำให้การและคำเบิกความของนายนิมิตร นายเสวก นายสุวิเชียร และนายจิรวัฒน์แล้ว ข้อเท็จจริง
ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๔ อาศัยช่องทางจากการปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์ตามประกาศฉบับใหม่เรียกรับเงิน
จากผู้ประกอบการจริง และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่วินิจฉัยข้างต้นซึ่งเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา
อย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ แล้ว ประกอบกับได้ความจากนางชดช้อย ประธานกรรมการ

บริษัทพีบี พงศ์บุญ อินเตอร์เทรด จำกัด และบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ว่า เมื่อประมาณ เดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาพบนางชดช้อยที่บริษัทไมवानฯ นำที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) เนื้อที่ ๑๐๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา มาเสนอขายให้บริษัทไมवानฯ ในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีคำดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการ บ้านเอื้ออาทร เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยปฏิเสธเนื่องจากบริษัทไมवानฯ อยู่ระหว่างการฟื้นฟูสถานะทางการเงิน จำเลยที่ ๑๐ บอกว่าจะไปคุยกับเจ้าของที่ดินเพื่อขอให้จ่ายเงิน คำดำเนินการแทนบริษัทไมवानฯ ต่อมานางชดช้อยพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วม ในที่ดิน จึงทราบว่าที่ดินแปลงดังกล่าวติดภาระหนี้กับสถาบันการเงิน นางสาวรุ่งทิพย์ยินยอม จะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ บอกนางชดช้อยว่าจะนำเงิน จำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถให้คณะกรรมการการเคหะชาติอนุมัติให้บริษัทไมवानฯ จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้ นางชดช้อยทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๑ เนื่องจากหลังจากที่การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการจากบริษัทไมवानฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลง สมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมवानฯ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ติดต่อ ทางโทรศัพท์แจ้งให้ส่งจ่ายเช็คระบุชื่อ นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์เรืองรอง เป็นเงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท และส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยสอบถามจำเลยที่ ๑ ว่าผู้ใหญ่ที่จะต้องจ่ายเช็คให้เป็นผู้ใด เนื่องจากเป็นเช็คของบริษัทไมवानฯ หากไปตกอยู่ในมือบุคคลอื่นบริษัท ไมวานฯ อาจได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๑ บอกว่าต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ หากไม่จ่ายโครงการก็จะ ไม่ผ่าน ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยแจ้งว่าให้มารับเช็คได้เลย จำเลยที่ ๑ บอกว่าจะให้คนมารับเช็คที่บริษัทไมวานฯ

และได้กำหนดนัดหมายวันเวลาที่มารับเช็ค เมื่อถึงวันกำหนดนัด จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ แจ้งว่า จะให้ผู้หญิงคนหนึ่งมารับเช็ค ต่อมาผู้หญิงคนหนึ่งมาแสดงตัวว่าได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค พร้อมทั้งได้ยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้พุดกับจำเลย ที่ ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ ยืนยัน นางชดช้อยจึงมอบเช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หญิงคนดังกล่าวไป โดยนางชดช้อยไม่ทราบชื่อ และชื่อสกุลของผู้หญิงคนมารับเช็ค เห็นว่า นางชดช้อยเบิกความถึงความเป็นมาในการซื้อที่ดิน แปลงสมุทรปราการ (บางนา) การนำที่ดินแปลงดังกล่าวไปเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะ แห่งชาติและได้รับอนุมัติโครงการ จนกระทั่งได้รับเงินค่าที่ดิน ส่งจ่ายเช็คและมีการมอบเช็ค เป็นไปตามลำดับขั้นตอน แม้นางชดช้อยไม่ได้พบจำเลยที่ ๑ แต่ผู้หญิงที่มารับเช็คจากนางชดช้อย ได้โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๑ ซึ่งหากบุคคลที่นางชดช้อยติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ยืนยันว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นางชดช้อยจะมอบเช็คเงินสดจำนวนสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่บุคคล ซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนรับไป ทั้งคำเบิกความของนางสาวรุ่งทิพย์ เจ้าของที่ดินก็สอดคล้องกับ คำเบิกความของนางชดช้อยว่านางสาวรุ่งทิพย์ ขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงินให้ผู้ใหญ่ เป็นค่าดำเนินการให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑ ร้อยละ ๓ ทราบว่านางชดช้อยชำระเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้ใหญ่และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑๐ แล้ว จึงเชื่อว่าการเรียกรับเงินเป็นค่าใช้จ่าย ในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรจากนางชดช้อยจริง ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า เช็คตาม เอกสารหมาย จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ระบุว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ ซึ่งหมายถึง นางรุ่งทิพย์ ทำนองว่าเป็นการจ่ายค่านายหน้าที่ดินซึ่งเป็นสิทธิของจำเลยที่ ๑๐ เห็นว่า หากเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่านายหน้าจริง นางชดช้อยก็ไม่จำเป็นต้องแยกส่งจ่ายเช็คเป็นสองฉบับต่างหาก

จากเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ทั้งเช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีของ
 จำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๖ รับมอบอำนาจจากจำเลยที่ ๗ ทำรายการโอนเงินจากบัญชีดังกล่าวไปเข้า
 บัญชีของจำเลยที่ ๘ จำนวน ๓๙,๙๙๙,๘๕๐ บาท ตามคำให้การของนางอมลวรรณ สนธิสมบัติ
 รองผู้จัดการบริการลูกค้า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาประตูน้ำ ตามบันทึกคำให้การ
 เอกสารหมายเลข จ.๑๑๑ แฟ้มที่ ๑๘ หน้า ๒๙๒ ถึง ๒๓๖ ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑๐ เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับ
 กับเช็คฉบับดังกล่าวแต่อย่างใด แม้นางชดช้อยได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ก่อนที่จำเลยที่ ๑
 ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่กิจการร่วมค้า
 ชินเทค - ไมวาน ได้ยื่นเสนอเล่นโครงการสมุทรปราการ (บางนา) และคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ
 ได้อนุมัติจัดซื้อโครงการดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ในขณะที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง
 รัฐมนตรี คำเบิกความของนางชดช้อยจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง นอกจากนี้ได้ความจากนางปิยะศิริ นาโคศิริ
 รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและพัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ ว่า นายชาฮ์น นินยาคอบ
 ผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์ติดต่อพยานบอกว่า เรื่องของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเข้ามีการเคลียร์กับ
 จำเลยที่ ๑ แล้ว ขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑ จะประสานมายังจำเลยที่ ๒ ประธาน
 คณะกรรมการพิจารณากลับกรอง ต่อมาจำเลยที่ ๒ สั่งการด้วยวาจาให้นำเรื่องเข้าที่ประชุม
 คณะกรรมการกลับกรอง ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย ซึ่งนายชาฮ์นให้การตามบันทึก
 คำให้การเอกสารหมายเลข จ.๖๑ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑ ถึง ๗ สอดคล้องกับคำให้การของนางปิยะศิริว่า
 การประสานงานกับการเคหะแห่งชาติ ติดต่อด้านนโยบายกับนางปิยะศิริ และการประสานงานกับ
 กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๓ และ
 นางปรารณา พรประภา ซึ่งทำงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ ทำให้คำให้การของนางปิยะศิริที่ได้รับการ

บอกเล่าจากนายชาธน์นรับฟังได้ บ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอนุมัติให้ผู้ประกอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร นอกจากนี้ทางไต่สวนยังได้ความว่า จำเลยที่ ๑ มีหนังสือที่ พม.๐๑๐๑/๕๐๓๙ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ เรียนผู้ว่า กคช. ขอให้ กคช. เร่งดำเนินการกรณีที่ผู้ประกอบการบางส่วนได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการ กคช. มาวางหลักประกันให้เสร็จสิ้นภายในเดือนธันวาคม และแจ้งจำนวนเงินที่จะขอเบิกจ่ายล่วงหน้าตามสัญญาให้ กคช. ทราบภายในวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ รายที่ไม่ได้แจ้งให้ถือว่าไม่ใช้สิทธิขอเบิก เพื่อ กคช. จะรวบรวมจำนวนเงินที่ต้องใช้จัดทำแผนการเงินและกู้เงินต่อไป ตามบันทึกข้อความเอกสารหมายเลข จ.๑๓๘ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๕ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๘ นางชวนพิศ ผู้ว่า กคช. มีหนังสือแจ้งผู้ประกอบการต่อว่ามีผู้ประกอบการแจ้งความประสงค์ขอเบิกเงินล่วงหน้า ๑๗ บริษัท ตามเอกสารหมายเลข จ. ๒๓ แฟ้ม ๓ หน้า ๖๘ ถึงหน้า ๘๕ แม้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าในช่วงปลายปี ๒๕๔๘ ผู้ประกอบการตามฟ้องทุกรายได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญาร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรกับ กคช. แต่อย่างไรก็ดี ทั้งหากผู้ประกอบการทำสัญญาร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรกับ กคช. ก็ยังมีขั้นตอนต่าง ๆ ในการอนุมัติ การเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ กคช. ที่ต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอขายโครงการบ้านเอื้ออาทรให้กับ กคช. ต่อมาได้ความจากนางอารณณ์ว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ส่งโทรสารเอกสารเกี่ยวกับผู้ประกอบการที่มีจำนวนหน่วย มูลค่างาน เงินเบิก เงินล่วงหน้า จำนวนหน่วยที่ผูกพันตามสัญญาโครงการบ้านเอื้ออาทรรวมกันประมาณ ๘๕ รายให้ นางอารณณ์นำเรียนนางชวนพิศ นางชวนพิศสั่งให้นางอารณณ์จัดพิมพ์ตารางระบุรายละเอียดการเบิกเงินล่วงหน้า จำนวนหน่วย จำนวนเงิน เสนอลงนาม ๔๒ ราย เนื่องจากโทรสารที่ส่งการมานั้น มีหมายเหตุว่าบริษัทที่เหลือนั้นยังขาดหลักประกันกลุ่ม

ผู้ประกอบการที่จะลงนามในสัญญาฉบับที่สอง นางอาภรณ์ส่งเอกสารที่ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติลงนามแล้วทางโทรสารไปยังสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อนางอาภรณ์แจ้งให้แก้ไขตัวเลขเงินเบิกล่วงหน้าในลำดับที่ ๒๑ ชื่อจำเลยที่ ๑๓ (บริษัทพรินซ์ฟิสิกส์ไทย จำกัด) จาก ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และลำดับที่ ๔๒ ชื่อบริษัทเดวาท จาก ๔๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางอาภรณ์ได้รายงานให้นางชวนพิศทราบ ซึ่งตามตารางการเบิกเงินล่วงหน้ามีชื่อจำเลยที่ ๑๑ (บริษัทพาสทิญาไทย จำกัด) และจำเลยที่ ๑๓ (บริษัทเพาเวอร์ไลน์เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน)) กิจกรรมร่วมค้าพีซีซี กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด กิจกรรมร่วมค้าชินเท็ค-ไมวาน และบริษัทเดวาท พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ด้วย เมื่อพิจารณาพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ที่มีหนังสือถึงนางชวนพิศให้เร่งรัดผู้ประกอบการแจ้งความประสงค์ขอเบิกเงินล่วงหน้า ต่อมามีการเรียกผู้ประกอบการมาประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์โดยไม่มีบันทึกรายงานการประชุม ประกอบกับจำเลยที่ ๓ เป็นเพียงหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องเป็นผู้สั่งการเกี่ยวกับการจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการ การที่จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ อย่างไม่เป็นทางการและรับรู้วาระการประชุมของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ ก่อนคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ย่อมเป็นช่องทางเปิดโอกาสให้แก่จำเลยที่ ๔ นำไปสู่การเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๔ แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ประกอบกับมีการเรียกเงินจำนวนมากจากผู้ประกอบการหลายราย

เกี่ยวพันกับโครงการบ้านเอื้ออาทรที่อยู่ในการกำกับดูแลของจำเลยที่ ๑ แล้ว ลำพังจำเลยที่ ๔ ย่อมไม่อาจดำเนินการได้เพียงคนเดียว เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นถึงการกระทำของจำเลยที่ ๔ ด้วย พยานหลักฐานทางไต่สวนฟังเป็นความจริงได้ว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอบให้เพื่อตอบแทนที่การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาตามฟ้อง การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ประเด็นอื่นอีกเพราะไม่ทำให้ผลของคำวินิจฉัยนี้เปลี่ยนแปลง อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อสุดท้ายมีว่า ศาลมีอำนาจริบเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ เป็นเวลาภายหลังการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิด ส่วนถ้อยคำที่ใช้ในมาตรา ๔๒ และ ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ คือ การริบทรัพย์สิน ซึ่งเป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ไม่ใช่การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินที่เป็นมาตรการทางแพ่ง จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ที่ไม่มีบทบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน ศาลจึงไม่มีอำนาจสั่งให้ริบเงินหรือสั่งให้จำเลยที่ ๑ ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบได้ เห็นว่า พระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึง วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งขณะนั้นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ยังไม่มีผลใช้บังคับ ประกอบกับพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีบทเฉพาะกาลให้นำมาตรา ๔๒, ๔๓ มาใช้บังคับแก่การริบทรัพย์สินในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จึงต้องใช้หลักทั่วไปว่ากฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง กรณีจึงนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ มาใช้บังคับเพื่อริบเงินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดคดีนี้ไม่ได้ อย่างไรก็ตามการริบทรัพย์สินเป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน เมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น กรณีจึงต้องนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับแก่การริบทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยการกระทำความผิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า ในการริบทรัพย์สินนอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด เมื่อเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ดังวินิจฉัยข้างต้น และเมื่อโจทก์มีคำขอให้ริบเงินจำนวนดังกล่าวแล้ว

แม้โจทก์ไม่ได้อ้างถึงประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็มีอำนาจริบเงินจำนวนนั้นตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ แต่กรณีต้องปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องและเป็นเหตุอยู่ในลักษณะส่วนคดีอันมีผลถึงจำเลยอื่นด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้จำเลยที่ ๑ ผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบพร้อมดอกเบี้ยตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นมาตรการเพื่อบังคับให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลสั่งริบ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับวิธีสบัญญัติซึ่งบัญญัติไว้โดยเฉพาะและมีผลใช้บังคับในขณะที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ เป็นคดีนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจึงนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ มาใช้บังคับให้จำเลยที่ ๑ ส่งเงินที่ริบโดยชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบพร้อมดอกเบี้ยได้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า เงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงริบ และให้ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าสิ่งของที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และ ๔๔ หรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์ว่า บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ มีโครงการอื่นที่ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติอีกหลายโครงการ เช่น โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) และโครงการก่อสร้างที่โอนมาจากบริษัท เอส. เอ็ม.เอ. ดีเวลลอปเม้นท์ กรุ๊ป จำกัด ซึ่งเคยได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากการเคหะแห่งชาติ จำนวน ๔๐,๐๐๐ หน่วย นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ กับบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ มีความเกี่ยวพันกันจนต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนมากถึง ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ และที่อ้างว่าเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการร่วมกันทำธุรกิจนำเข้ารถเมล์ เอ็น จี วี ทางใต้สวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงถึงการนำเข้าและมีการดำเนินการถึงขั้นตอนใด จึงเป็นพิรุธ ประกอบกับการกู้ยืมเงินก็ไม่มีหลักประกัน เชื่อว่าเงินดังกล่าวสัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้กับโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ นั้น ได้ความจากทางใต้สวนนางไพลิน เนียรภาค ผู้อำนวยการกองการเงินการเคหะแห่งชาติ ว่า การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินค่าที่ดินให้กับบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ จำนวน ๕ โครงการได้แก่ ๑.โครงการบ้านเอื้ออาทรหัวทะเล ๒ จังหวัดนครราชสีมา เป็นเงิน ๔๐,๒๗๕,๓๐๐ บาท ตามสัญญาาร่วมดำเนินการ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๒๔,๑๖๕,๑๘๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๒. โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ เป็นเงิน ๑๐๙,๖๔๓,๖๒๕ บาท ตามสัญญาาร่วมดำเนินการ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๖๕,๗๘๖,๑๗๕ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาลองจัน ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๓. โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ เป็นเงิน ๙๑,๖๙๘,๖๐๐ บาท

ตามสัญญาร่วมดำเนินการลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๖๔,๑๘๙,๐๒๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย ฯ สาขาคลองจั่น ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๔. โครงการบ้านเอื้ออาทรตันธงชัย จังหวัดลำปาง เป็นเงิน ๔๐,๒๗๕,๓๐๐ บาท ตามสัญญา ร่วมดำเนินการลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ ชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดิน ในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๓๗,๐๔๙,๘๘๐ บาท แต่เนื่องจากบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ โอนที่ดินให้การเคหะแห่งชาติล่าช้าเป็นระยะเวลา ๑๙ วัน การเคหะแห่งชาติจึงหักค่าปรับไว้ จำนวน ๓๐๔,๐๐๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทย ฯ สาขาคลองจั่น ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เป็นเงิน ๓๖,๗๔๕,๘๘๐ บาท ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๕. โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร (คลองสี่วาพาสวัสดิ์) เป็นเงินจำนวน ๖๔,๐๔๙,๑๓๕ บาท ตามสัญญาร่วมดำเนินการลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๔๔,๘๓๔,๓๙๔.๕๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็ค ธนาคารนครหลวงไทย ฯ สาขาคลองจั่น ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระ ตามงวดงาน และได้ความจากนายสุวิเชียร ที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ว่า นายสุวิเชียรเคยเป็นกรรมการ ผู้จัดการบริษัทเอส. เอ็ม. เอ. ดีเวลลอปเม้นท์ กรุ๊ป จำกัด บริษัทเอส. เอ็ม. เอ. ฯ เคยเสนอขายโครงการ ให้กับการเคหะแห่งชาติ โดยทำบันทึกความเข้าใจร่วมดำเนินการกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อประมาณกลางปี ๒๕๔๘ โครงการบ้านเอื้ออาทรหัวทะเล ๒ จังหวัดนครราชสีมา หน่วยก่อสร้าง ประมาณ ๕๘๘ หน่วย บริษัทเอส. เอ็ม. เอ. ฯ โอนกิจการให้บริษัทไชน่า ฯ และบริษัทหัวฟง คอนสตรัคชั่น สตีลค จำกัดไปดำเนินการ โครงการบ้านเอื้ออาทร บางขุนเทียน ๒ หน่วยก่อสร้าง

ประมาณ ๑,๖๖๐ หน่วย บริษัทเอส. เอ็ม. เอ.ฯ โอนโครงการให้กิจการร่วมค้าไชน่า หัวฟง ฯ โครงการบ้านเอื้ออาทร บางขุนเทียน ๑ หน่วยก่อสร้างประมาณ ๑,๓๒๓ หน่วย และโครงการบ้านเอื้ออาทรตันธงชัย จังหวัดลำปาง หน่วยก่อสร้างประมาณ ๙๙๐ หน่วย บริษัทเอส. เอ็ม. เอ.ฯ ร่วมดำเนินกิจการกับกิจการร่วมค้าไชน่า หัวฟง ฯ ส่วนโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) นายสุวิเชียรเป็นผู้ดำเนินโอนโครงการจากบริษัทเอส. เอ็ม. เอ.ฯ ให้บริษัทไชน่า หัวฟงฯ บริษัทเอส. เอ็ม. เอ.ฯ เคยยื่นเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) กับการเคหะแห่งชาติ แต่การเคหะแห่งชาติไม่อนุมัติซื้อโครงการ นายสุวิเชียรได้ยื่นผู้ประกอบการพูดว่า หากต้องการที่จะให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ นายสุวิเชียรไปพบจำเลยที่ ๔ ขอให้ช่วยเหลือให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำเลยที่ ๔ รับว่าจะผลักดันให้โดยขอค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท นายสุวิเชียรตกลงตามข้อเสนอ หลังจากนั้นการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการดังกล่าว จำนวน ๑,๒๒๘ หน่วย บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ได้รับเงินล่วงหน้าประมาณ ๖๖ ล้านบาท เมื่อจำเลยที่ ๕ เลขานุการของจำเลยที่ ๔ โทรศัพท์ทวงถามค่าที่ปรึกษา นายสุวิเชียรจึงรายงานให้นายหยางจิน เหลียง ทราบต่อมาประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายหยาง จิน เหลียง สั่งจ่ายเช็คเงินสด ๑๑ ฉบับรวมเป็นเงิน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท นายสุวิเชียรนำไปมอบให้แก่จำเลยที่ ๔ ส่วนเช็คเงินสดจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้นนายสุวิเชียรเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ มีความสามารถในการติดต่อกับหน่วยงานราชการ ประกอบกับจำเลยที่ ๔ ยังประกอบธุรกิจส่งออกข้าวไปจำหน่ายยังต่างประเทศ และในขณะเกิดเหตุประเทศไทยมีโครงการที่จะส่งนำเข้ารถโดยสารที่ใช้แก๊สธรรมชาติมาจากประเทศจีน จึงมีแนวความคิดที่จะใช้วิธีการในการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกันโดยการส่งข้าวสารออกไปยังประเทศจีน

แลกกับการนำเข้ารถโดยสารที่ใช้แก๊สธรรมชาติมาจากประเทศจีน ซึ่งจำเลยที่ ๔ อ้างว่าจะต้องจ่ายเงินค่าที่ปรึกษา ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อติดต่อประสานงาน นายสุวิเชียรจึงแจ้งข้อเสนอของจำเลยที่ ๔ ให้นายหยาง จิน เหลียง ทราบ นายหยาง จิน เหลียง ตกลงและออกเช็คธนาคารกรุงไทย ฯ สาขาบางจาก ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ สั่งจ่ายเงินสดเป็นเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่นายหยาง จิน เหลียง ต้องการหลักฐานการชำระเงินจำนวนดังกล่าว จำเลยที่ ๔ จึงให้ทำสัญญากู้ยืมเงิน โดยมีจำเลยที่ ๗ เป็นผู้ลงนามในสัญญากู้ยืมเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า แม้บริษัทไชน่า หัวฟงฯ ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติอีก ๔ โครงการ และเป็นโครงการก่อสร้างที่โอนมาจากบริษัท เอส. เอ็ม.เอ.ฯ แต่ได้ความจากนางไพลินว่าโครงการดังกล่าวได้ทำสัญญากันไว้ก่อนที่จะมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่องการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ หน่วยก่อสร้างทั้ง ๔ โครงการรวมประมาณ ๔,๕๖๑ หน่วย หากคิดค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท ตามที่นายสุวิเชียรตกลงไว้กับจำเลยที่ ๔ ก็ไม่สอดคล้องกับเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ ทางไต่สวนไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๔ เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการทั้ง ๔ โครงการอย่างไร และเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ก็ไม่สัมพันธ์กับจำนวนหน่วยก่อสร้างที่จำเลยที่ ๔ ตกลงไว้กับ นายสุวิเชียรเพื่อผลักดันโครงการเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) แต่อย่างไร การที่ศาลจะมีคำสั่งให้รับเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต้องได้ความว่าเงินจำนวนดังกล่าว เป็นเงินที่ บริษัทไชน่า หัวฟงฯ จ่ายให้จำเลยที่ ๑ กับพวกเพราะถูกข่มขืนใจหรือจงใจว่าหากมิได้จ่ายเงินจะไม่ได้ รับการพิจารณาให้ทำสัญญาโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติตามคำฟ้องของโจทก์ ในข้อ ๒.๖ เมื่อทางไต่สวนไม่ได้ความดังกล่าว จึงไม่อาจรับเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาทได้ คำพิพากษา ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบแล้ว อุทธรณ์โจทก์ฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทนซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ย
แก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันขัดแย้ง ให้ใช้อัตราดอกเบี้ย
ร้อยละสามต่อปี และในกรณีหนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผิพนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วย
อัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่น
อันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้
ใช้บังคับ ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบ
จึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย
ของประชาชน องค์กรคณะวินิจฉัยอุทธรณ์มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘
วรรคสาม

จึงวินิจฉัยแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ให้ปรับบทตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๓๓ (๒) หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระเงินภายในระยะเวลากำหนดต้องชำระ
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินแต่ละจำนวน นับแต่วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไปจนถึง
วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปกว่าจะชำระเสร็จ
แต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกา

ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยไปตามนั้น นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำ
พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง.

นางวาสนา หงส์เจริญ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑ /๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ... /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนท์ อะกริ เทรดิง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เณ หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ.๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ..../๒๕๖๕

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑	
		บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
		บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
		บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
		นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๒๔ เดือน	กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน	ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งให้
รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙
ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึง
ที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงาน
รัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘
ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เจ้าหน้าที่ของรัฐและ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและ
บริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย
ระเบียบ และนโยบาย รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้
การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อ
นโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล
หรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติ
การเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ
เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิด
ของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ และเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๖ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรงโครงการบ้านเอื้ออาทร มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การบริหารงาน การจัดทำโครงการของการเคหะแห่งชาติให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ พิจารณาความเหมาะสม การดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตลอดจนเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงได้ รวมทั้งทำกิจการอื่นตามที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมอบหมาย จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ กรรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ ในฐานะส่วนตัวและฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนพ อธิบดีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคล โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เฉน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพพท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ กับที่ ๑๓ ต่อมาจำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด สืบเนื่องจากรัฐบาลกำหนด

โครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อสร้างบ้านราคาประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินโครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ มีเป้าหมาย ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย กำหนดวงเงินลงทุนหน่วยละไม่เกิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท แบ่งเป็นค่าบ้านและที่ดินไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท และค่าบริหารจัดการทั้งปวงที่เหมาะสมให้การเคหะแห่งชาติอีก ๕๐,๐๐๐ บาท โดยการเคหะแห่งชาติกู้เงินจากธนาคาร มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกัน การจัดซื้อจัดจ้างกับผู้ประกอบการมี ๒ ลักษณะ คือ ๑. จ้างก่อสร้างบนที่ดินของการเคหะแห่งชาติ ๒. จ้างเหมาเบ็ดเสร็จให้ผู้ประกอบการหาทั้งที่ดิน ออกแบบคำนวณราคาและก่อสร้าง แล้วนำมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติทั้งโครงการ ซึ่งขณะนั้นการเคหะชาตินั้นการจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะที่ ๒ โดยมีประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะชาตินั้น ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติงาน เมื่อมีการขายบ้านให้ลูกค้ารายใดแล้ว การเคหะแห่งชาติจะนำสิทธิตามสัญญาที่มีต่อผู้ซื้อไปขายให้ธนาคาร แล้วให้ผู้ซื้อผ่อนชำระค่าบ้านกับธนาคารต่อไป ส่วนการเคหะแห่งชาติจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ให้ธนาคาร เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสิบสี่ร่วมกันกระทำความผิดและสนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีเข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติโดยร่วมมือกับจำเลยที่ ๒ กรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรให้การเคหะแห่งชาติกำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยเจตนาเพื่อกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘

การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะแห่งชาติเรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิม ตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยหลักเกณฑ์ใหม่มีสาระสำคัญกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการได้ กำหนดราคารับซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ และทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า และจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน ผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอโครงการตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ แล้วกำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นเสนอโครงการทุกรายจะต้องแนบ

หลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย โดย
จำเลยที่ ๑ ให้นำบันทึกดังกล่าวเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติด้วย ต่อมาวันที่
๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียด
ในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลง
วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ ส่งการ
ผลของการยกเลิกหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นการลดภาระ ลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการ อันเป็นการเอื้อ
ประโยชน์และจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือยืนยันเสนอโครงการ กับส่งผลให้ผู้ประกอบการ
ที่ยื่นข้อเสนอและการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท
โดยมีเงื่อนไขให้จัดทำการจองสิทธิล่วงหน้าก่อน สามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะ
แห่งชาติได้ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติ
ได้รับความเสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้นจากเดิมที่เคยตกลงราคากันไว้
แล้ว ซึ่งเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้เกิดความเสียหาย
แก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชน ผู้หนึ่งผู้ใด
หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และจำเลยที่ ๑ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ
โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ
ติดต่อในลักษณะข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร
ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘
และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะชาติอนุมัติให้
เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้

อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมีขอบและโดยทุจริต ข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการ ให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ ยังรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณาถ้อยคำฟ้องโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งเป็นพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ด้วย แล้วจะได้รับอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติจนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการหลายราย ตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกข่มขืนใจหรือจูงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ และผู้ประกอบการตามฟ้องข้อ ๒.๒, ๒.๓, ๒.๔, ๒.๕, ๒.๖, ๒.๘, ๒.๙ และ ๒.๑๐ ที่จ่ายเงินให้ นั้น ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาถ้อยคำฟ้องโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำความผิดต่างกรรมกัน กล่าวคือ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๑๑ จนจำเลยที่ ๑๑ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และบริษัทดังกล่าว จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าพีซีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน และจำเลยที่ ๑๒ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการดังกล่าวกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทธนายง จำกัด (มหาชน)

ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า ชินเทค ไมวาน ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ และเมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนจำเลยที่ ๑๓ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ เงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวก กับบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญามาตราเลขแดงที่

อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญาขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ริบเงินจำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย

การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และ จำเลยที่ ๑๐ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตาม เอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และ จำเลยที่ ๑๐ กับพวก ร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้รับโทษต่อ

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยดังกล่าวไม่มาศาลและศาลออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถ จับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยนั้นตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เมื่อจำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัด พิจารณารั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ ตัวมาศาล จึงได้สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า
 จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐
 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของ
 จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด
 ไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระทงละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระทง
 เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวล
 กฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก
 ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก ๒๐ ปี ลงโทษ
 จำเลยที่ ๖ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗ จำคุกกระทงละ
 ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระทงละ ๒๕,๐๐๐ บาท รวม ๑๑
 กระทง เป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจาก
 โทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗
 และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดง
 ที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
 การเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/
 ๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษ
 จำคุกจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาล
 จังหวัดพัทธยา ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญา

หมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญานั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคล ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ รัฐบาลรับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รัฐบาลรับเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยในอัตรา ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และ ที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระ จำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่รับเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

ระหว่างพิจารณาชั้นอุทธรณ์ จำเลยที่ ๑ ยื่นคำร้องขอแถลงการณ์ด้วยวาจา องค์คณะชั้นอุทธรณ์พิจารณาแล้วอนุญาต

พิเคราะห์อุทธรณ์โจทก์ อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ คำแก้อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ สำนักงานการได้สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) และ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) กับพยานหลักฐานที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้สวน ประกอบคำแถลงการณ์ด้วยวาจาพร้อม เอกสารของจำเลยที่ ๑ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า การเคหะแห่งชาติมีฐานะ เป็นนิติบุคคลและ

หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีคณะกรรมการ
การเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการ
ของการเคหะแห่งชาติ เช่นการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการต่างๆ โดยมีผู้ว่าการ
การเคหะแห่งชาติเป็นผู้แทน เดิมกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีนายประชา
มาสินนท์ เป็นรัฐมนตรีว่าการ โดยมีจำเลยที่ ๑๐ เป็นเลขานุการ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘
จำเลยที่ ๑ ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการแทน โดยมีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับ
ดูแล และบริหารราชการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่
กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความ
คิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี
ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวน
ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา
๒๘ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการ
การเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร จำเลยที่ ๓
เป็นข้าราชการ กรรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรี
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการ ประสานงาน
สนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน
จำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ ส่วน
จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดเช่นกัน โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญา
ร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล

คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด และ
จำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓ โครงการบ้านเอื้ออาทร
เป็นโครงการตามนโยบายของรัฐบาล มอบหมายให้การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรับผิดชอบดำเนิน
โครงการดังกล่าว กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ แบ่งเป็น ๕ ระยะ โดยมีการ
ดำเนินการโครงการดังกล่าวตามแนวทางที่การเคหะแห่งชาติประกาศเพื่อการนี้ไว้หลายฉบับ เมื่อ
จำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
โครงการบ้านเอื้ออาทรดำเนินการระยะที่ ๔ หลังจากนั้นการเคหะแห่งชาติได้ปรับปรุงหลักเกณฑ์และ
วิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือทีโออาร์ใหม่ มีผู้ประกอบการหลายรายได้ยื่น
ข้อเสนอและจัดทำโครงการตามหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือ
ทีโออาร์ที่ปรับปรุงใหม่ดังกล่าว และได้รับการจัดสรรหน่วยก่อสร้างจากการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่
๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ได้เกิดการรัฐประหารยึดอำนาจรัฐบาล โดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบ
ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (คปค.) คณะปฏิรูปดังกล่าวได้แต่งตั้ง
คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) โดยมีนายนาม ยิ้มแย้ม
เป็นประธานคณะกรรมการ และมีนายแก้วสรร อดิโพธิ์ เป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการ
ดังกล่าวได้เข้าตรวจสอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรแล้วเห็นว่ามี การทุจริต และมีการยื่น
ฟ้องเป็นคดีนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วฟังว่า การดำเนิน
โครงการบ้านเอื้ออาทรมีการข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้นำเงินมามอบให้เป็นการตอบแทน
การได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างซึ่งการดำเนินการมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำของขบวนการอย่างมี
ระบบ โดยมีจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เป็นผู้ร่วมกระทำความผิด และพิพากษา

ลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ลงโทษจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ กับให้รับเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลริบนั้นดังกล่าวบางส่วน ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ โจทก์อุทธรณ์ขอให้รับเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลริบนั้นเพิ่มอีก ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ขอให้ยกฟ้อง ส่วนจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่อุทธรณ์ คดีในส่วนจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และคดีในส่วนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ จึงยุติไปตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) เพิ่งแต่งตั้งนายแก้วสรร อดิโพธิ์ เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทรเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรรไต่สวนผู้ประกอบการ กรรมการ ผู้ว่าราชการและพนักงานของจำเลยที่ ๑๑ โดยผลการตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๓ ถึงหมายเลข ๕ การไต่สวนของนายแก้วสรรตั้งแต่แรกกระทำโดยไม่มีอำนาจ การไต่สวนของ คตส. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ได้ความจากการไต่สวนว่า นายแก้วสรรได้รับแต่งตั้งจากคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ให้เป็นกรรมการและเลขานุการ คตส. ตามคำสั่ง ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ตามเอกสารหมาย จ.๑ แผ่นที่ ๑/๒๙ ถึง ๑/๓๒ ซึ่งประกาศใช้ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ต่อมาในคราวการประชุม คตส. ครั้งที่ ๔ /๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ มีมติให้รับเรื่องที่มี

หนังสือร้องเรียนว่าจำเลยที่ ๑ กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการกรณีการจัดซื้อจัดจ้าง เอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการเอื้ออาทรไว้ตรวจสอบ ซึ่งต่อมาในคราวประชุม คตส. ครั้งที่ ๕ /๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการได้หยิบยกเรื่องที่รับไว้พิจารณา ดังกล่าวข้างต้นขึ้นพิจารณาและมีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมีนายแก้วสรร เป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบ เพื่อทำหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวม พยานหลักฐานตามที่ปรากฏในรายงานการสอบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินและเอกสาร คำกล่าวโทษว่า การจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ ๔ มูลค่าโครงการหนึ่งแสนหกหมื่นล้านบาท เป็นไปโดยมิชอบ ได้สัญญาและคู่สัญญาที่ไม่น่าเชื่อถือ มุ่งขายที่ดินราคาแพงให้แก่รัฐ จนก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง เพื่อ เสนอคณะกรรมการตรวจสอบวินิจฉัยว่ามีมูลคดีที่น่าเชื่อถือหรือไม่ และมีข้อกล่าวหาบุคคลใดบ้าง ตามคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบ ฉบับที่ ๗/๒๕๔๙ เรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ ฉบับลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารหมายจ ๑ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๑/๔๓ นายแก้วสรรจึงมีอำนาจ รวบรวมพยานหลักฐานตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นมา ดังนั้นที่นายแก้วสรรได้ไต่สวน ผู้ประกอบการ กรรมการ ผู้ว่าราชการ และพนักงานของจำเลยที่ ๑๑ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๓ ถึงหมายเลข ๕ ซึ่งทั้งหมดกระทำขึ้นหลังวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ จึงกระทำไปโดยมีอำนาจ การไต่สวนของ คตส. จึงชอบแล้ว ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ในปัญหาข้อนี้อีกว่า การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดเห็นว่าสำนวนการสอบสวนยังมีข้อไม่สมบูรณ์ ตามหนังสือ สำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙๒ เอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามี การประชุมหาข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวก่อนฟ้อง ทั้งชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้นำสืบ

ให้เห็นว่ามีการประชุมหารือตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าว นั้น เห็นว่า คณะกรรมการป.ป.ช. และอัยการสูงสุดได้แต่งตั้งผู้แทนเป็นคณะทำงานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ เพื่อหาข้อยุติร่วมกันตามข้อที่ยังเห็นต่างกันในส่วนสอบสวนอันทำให้ยังมีข้อไม่สมบูรณ์ของสำนวนอยู่ ได้ความจากการไต่สวนว่า มีการประชุมคณะทำงานเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ซึ่งในการประชุมครั้งสุดท้ายเป็นวันเวลาหลังจากอัยการสูงสุดมีหนังสือแจ้งข้อไม่สมบูรณ์ตามที่จำเลยที่ ๑ อ้างมาในอุทธรณ์แล้ว โดยได้ข้อยุติว่าคณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดทุกข้อ และมีหนังสือส่งหลักฐานดังกล่าวให้อัยการสูงสุดพิจารณา และต่อมาอัยการสูงสุดได้ฟ้องเป็นคดีนี้ ตามเอกสารหมาย จ.๓๓๕ ถึง จ.๓๕๐ แฟ้มที่ ๓๕ หน้า ๙๓๙ ถึง ๙๔๑ จ.๓๕๒ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๖๐๘ ถึง ๗๑๐ จ.๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๑๑ ถึง ๙๓๑ และบันทึกการประชุมคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามเอกสารหมาย จ.๓๕๔ จึงฟังได้ว่าการประชุมจนได้ข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ ของหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๔๙๒ เอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๑๓ ก่อนฟ้องแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ขอนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการ แต่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ที่ถือว่าเป็นพนักงานตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาการสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งไม่อาจเป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐได้ จำเลยที่ ๑ จึงมิได้เป็นพนักงาน จำเลยที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่เพียงการกำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ อำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการ มีชิ้นงานที่จะถือว่าเป็นการกำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ จำเลยจึงไม่มีความผิดประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ นั้น เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ร่วมกันกับพวกรวมสิบสี่คน ร่วมกันกระทำความผิด สนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ ติดต่อนักโฆษณาชวนเชื่อหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ ตามคำบรรยายฟ้องดังกล่าวเป็นการอ้างว่าจำเลยทั้งหมดรวมกันเป็นกระบวนการแบ่งแยกหน้าที่กันทำตามอำนาจหน้าที่ของตน เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าจากผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ดังนั้นการจะฟังว่าจำเลยที่ ๑ กระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) ที่บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ชวนชวนใจหรือจูงใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้ หรือ

หามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ตามฟ้องหรือไม่ ก็ต้องพิจารณาตามสถานะและอำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ว่า มีการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบหรือไม่ โดยขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๒๘ ยังบัญญัติด้วยว่า ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของ กคช. เพื่อการนี้อาจสั่งให้ กคช. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของ กคช. ได้ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เช่นนี้เมื่อโครงการบ้านเอื้ออาทรที่เป็นมูลเหตุของคดี เป็นโครงการตามนโยบายของรัฐบาล จำเลยที่ ๑ ย่อมมีอำนาจหน้าที่ในตำแหน่งที่จะออกนโยบาย การกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางวิธีปฏิบัติงานในโครงการบ้านเอื้ออาทร ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติฉบับเดิม และออกประกาศการเคหะแห่งชาติฉบับใหม่ หรือสั่งให้การเคหะแห่งชาติแก้ปัญหาในกรณีเกิดความล่าช้าตามคำสั่งของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้โครงการดังกล่าวบรรลุผลตามนโยบายของรัฐบาล ดังนั้น หากข้อเท็จจริงทางไต่สวนฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าวข้างต้น โดยมิชอบและโดยทุจริต และมีส่วนให้มีการข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าร่วมดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้มอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินแก่จำเลยที่ ๑ หรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ย่อมครบองค์ประกอบ

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่โดยตรงในการอนุมัติหน่วยก่อสร้างหรืออนุญาตรับซื้อโครงการดังที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์หรือไม่ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ตามคำพิพากษาของของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ในข้อนี้ประการแรกว่า พยานโจทก์ปากนายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย นายเสวก ศรีสุชาติ นายพิบูลย์ อุดมสิทธิ นายสุวิเชียร ผ่องน้อยเลิศ นายนิมิต กิตติชัยวงศ์ และนางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชื้อ หลอกลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น อันเป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้รับฟัง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๘ วรรคสอง ซึ่งพยานเหล่านี้ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดด้วยกัน แต่ถูกกันไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี โดยจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.กำหนดตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองฯ ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่องหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยการกันบุคคลไว้เป็นพยานต้องมีได้เกิดจากการชูเชื้อ หลอกลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่นใด และบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นจะต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็น

หนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยาน แต่นายแก้วสรรปฏิบัติต่อพยานกลับจงใจให้คำมั่นสัญญา และผู้ที่ถูกกล่าวหาได้เป็นผู้ขอให้กันตนไว้เป็นพยาน จึงเป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้ศาลรับฟัง ต้องห้ามด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ นั้น เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๕ วรรคสอง (๒) กำหนดให้ คตส. มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้ คตส.ใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งขณะที่มีการไต่สวนพยานดังกล่าวข้างต้นระหว่างปี ๒๕๕๐ ถึงปี ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่มีบทบัญญัติการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี ทางไต่สวนนายแก้วสรรเบิกความว่า เมื่อพยานตรวจสอบพบว่าการจ่ายเงินล่วงหน้าเลยสงสัยว่าเงินดังกล่าวไปที่ไหน พยานจึงตรวจสอบเฉพาะรายใหญ่พบว่าเงินจากรายใหญ่ไหลเข้าไปที่จำเลยที่ ๔ ซึ่งพยานเชื่อว่าเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ พยานจึงเรียกผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายมาให้การถึงเหตุที่จ่ายเงินไป ก่อนที่จะเรียกผู้ประกอบการมาให้การ พยานได้ขออำนาจและปรึกษา คตส.ว่าถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือโดยให้ความจริงก็จะกันไว้เป็นพยาน นายกล้านรงค์ จันทิก บอกว่าทำได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ให้สินบนขัดทอดไปถึงผู้เรียกสินบนได้ และมีเหตุผลที่จะกันไว้เป็นพยานได้ พยานจึงนำติดังกล่าวมาแจ้งให้ผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายทราบ ว่า ถ้าให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน ซึ่งมีผู้ประกอบการ ๘ ราย ให้การว่าได้รับติดต่อกับตัวแทนของจำเลยที่ ๑ จึงยอมจ่ายเงิน พยานจึงแจ้งข้อกล่าวหาเฉพาะ ๓ ราย ที่ไม่ยอมให้ความ

ร่วมมือ และเบิกความตอบจำเลยที่ ๑ ว่า พยานขออำนาจปรีक्षा คตส. ว่า ถ้าผู้ใดให้ความร่วมมือ โดยให้การตามความจริง จะกันไว้เป็นพยาน คตส. ว่าสามารถทำได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนที่นายแก้วสรรเป็นประธานได้สอบถ้อยคำสุรเชษฐ นายเสวก นายพิบูลย์ นายสุวิเชียร นายนิมิตและนางชดช้อยเป็นพยานแล้วส่งสำนวนการไต่สวนไปยัง คตส. ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ ในการประชุมพิเศษของ คตส. ครั้งที่ ๗/๒๕๕๑ คตส. ได้วินิจฉัยชี้มูลความผิด จำเลยที่ ๑ กับพวก โดยมีได้แจ้งให้ดำเนินคดีแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่กันไว้เป็นพยานแต่อย่างใด ตาม รายงานการตรวจสอบเอกสารหมาย จ.๓๕๑ แฟ้มที่ ๓๖ และแฟ้มที่ ๓๗ แต่การให้ถ้อยคำเป็นพยาน และถูกกันไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีได้ดำเนินการก่อนพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๐๓/๖ ที่กำหนดว่า การกัน บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีให้เป็นตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกาศกำหนด และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน โดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติและประกาศนั้น ทั้งการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีเป็นเพียงวิธีการของเจ้าพนักงานในการ แสวงหาให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน เมื่อมิได้มีการจงใจถึงขั้นให้ต้องให้การผิดไปจากมูลความจริง จึงหาผลทำให้การกันสุรเชษฐ นายเสวก นายพิบูลย์ นายสุวิเชียร นายนิมิตและนางชดช้อย เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี เป็นพยานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ เมื่อทางไต่สวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนได้กำหนดเนื้อหาที่พยานจะต้องให้การไว้เป็นการล่วงหน้า หรือมีการชี้ นำ พยานว่าจะต้องให้การยืนยันไปในทางใด โดยพยานมีอิสระที่จะให้การอย่างใดก็ได้ การที่พยานให้การ

จึงเป็นการให้การถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงตามความรู้เห็นของตนเท่านั้น จึงมิได้เป็นพยานชนิดที่เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ศาลจึงสามารถนำพยานดังกล่าวมารับฟังเป็นส่วนหนึ่งพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความจริงได้ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ในปัญหาข้อนี้ต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ มิได้รู้เห็นเป็นใจหรือเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ในการข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้นำเงินมามอบให้ตามคำพิพากษาของฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง/ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ทำนองว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา การที่จำเลยที่ ๔ เรียกเงินจากผู้ประกอบการโดยมิชอบเป็นการกระทำของจำเลยที่ ๔ เอง โดยลำพัง จึงไม่อาจฟังว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจหรือเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ได้ นั้น ได้ความจากการไต่สวน นายประธาน ต้นประเสริฐ ประธานคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ซึ่งให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๒ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๑/๖๑ ถึง ๑/๘๓ และเบิกความว่า จำเลยที่ ๔ มาพบพยานแล้วแนะนำตัวว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พร้อมแนะนำด้วยว่าจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการส่วนตัว นางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๘ ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ในทีมเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๙/๑ ถึง ๙/๒๙ และเบิกความความว่า เมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์มาขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ รูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี โดยจำเลยที่ ๕ อ้างว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานแจ้งนางชวนพิศให้ทราบ และนางชวนพิศสั่งการให้พยานสอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เพื่อขอทราบในเรื่องนี้ จำเลยที่ ๓ อ้างว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่

จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ที่เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์จึงจัดส่งเอกสารไปให้จำเลยที่ ๕ หลังจากนั้นประมาณ ๒ - ๓ เดือน พยานติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องนายประสาน ประธานกรรมการ การเคหะแห่งชาติ พบว่ามีจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ อยู่ในห้อง นายประสานแนะนำจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ คำเบิกความของนางอาภรณ์ดังกล่าวนอกจากจะเป็นการสนับสนุนคำเบิกความของนายประสานว่าจำเลยที่ ๔ แนะนำตัวเองว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ โดยมีจำเลยที่ ๕ เป็นเลขาเป็นจริงแล้วยังแสดงให้เห็นว่า เหตุผลที่นางอาภรณ์เข้าใจและเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เริ่มต้นจากจำเลยที่ ๕ โทรศัพท์มาแนะนำตัวเองว่าเป็นเลขาของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ยังได้รับการยืนยันจากจำเลยที่ ๓ ที่เป็นหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ อีกทางหนึ่งด้วย และไปพบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ในห้องนายประสาน แสดงว่าจำเลยที่ ๔ เข้าออกสำนักงานการเคหะแห่งชาติอยู่เป็นประจำ ข้อเท็จจริงนี้ทำให้เห็นถึงจุดเชื่อมโยงไปถึงจำเลยที่ ๑ ได้เป็นประการแรก ได้ความจากการไต่สวน นายสรุฒิ ตั้งกาพล รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒/๓๕๙ ถึง ๒/๔๑๔ ให้การในทำนองว่า พยานทราบจากนายสุพจน์ มัชฌิมวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุมการเคหะแห่งชาติ แจ้งให้ทราบว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งตามแนวปฏิบัติหากมีการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติก็จะต้องส่งเอกสารประกอบการประชุมให้ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวง ฯ ด้วย พยานจึงลงชื่อในหนังสือนำเสนอเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ รวม ๗ ครั้ง ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ โดยมีนายสุพจน์ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๔ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๙/๒๐๑ ถึง ๙/๒๗๒ รับรองข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ ๔

เป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ นอกจากนี้พนักงานอื่นของการเคหะแห่งชาติไม่ว่าจะเป็นนางดาริยา สมภู
 รองผู้อำนวยการกองการประชุมและเลขานุการการเคหะแห่งชาติ นางอรพินทร์ ศักดิ์วีระกุล
 พนักงานบริหารงานทั่วไป ๕ มีหน้าที่กำกับดูแลงานของกองการประชุมและเลขานุการ และ
 นายธนต์ สุขมาศ ผู้อำนวยการกลางการเคหะแห่งชาติ ต่างก็เข้าใจว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของ
 จำเลยที่ ๑ เช่นกัน ที่จำเลยที่ ๑ ได้แย้งว่าเลขออกหนังสือมีข้อสงสัยก็ดี หมายเลขโทรศัพท์ที่
 นางอาภรณ์ใช้สนทนากับจำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๕ แตกต่างจากพยานเอกสารก็ดี หาใช้สาระสำคัญไม่
 เพราะมีพยานยืนยันว่ามีหนังสือส่งเอกสารให้จำเลยที่ ๔ จริง ทั้งจำเลยที่ ๓ ก็ยืนยันว่าได้โทรศัพท์
 สนทนากับนางอาภรณ์อีกด้วย พฤติการณ์ต่างๆ ที่วินิจฉัยมาข้างต้นแม้จำเลยที่ ๑ จะมีได้มีคำสั่ง
 แต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาอย่างเป็นทางการก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ได้จากทางไต่สวนข้างต้น
 จะเห็นได้ว่าบุคลากรที่ทำงานในการเคหะแห่งชาติ ไม่ว่าจะจากหน่วยงานของคณะกรรมการการเคหะ
 แห่งชาติก็ดี ในหน่วยงานของผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติก็ดี หรือเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติในส่วน
 อื่นๆ ก็ดี ต่างทราบดีว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ อย่างไม่เป็นทางการ ส่วนที่จำเลยที่ ๑
 จะรู้เห็นเป็นใจหรือเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ หรือไม่ นั้น ได้ความจากการไต่สวนว่า
 ขณะจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
 จำเลยที่ ๑ ประชุมมอบนโยบายให้ผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และ
 วิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ ต่อมาจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความให้การเคหะ
 แห่งชาติดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรสำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ย้ง
 มิได้ทำสัญญาให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หลังจากนั้นการเคหะแห่งชาติ
 ออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับ

การเคหะแห่งชาติ มีสาระสำคัญว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้อง
ระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ
ร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท มิใช่เป็นการประกวดราคา
หรือแข่งขันราคา การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/
โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่างานตามสัญญาที่ได้รับอนุมัติ
จัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการทั้งหมด โดยต้องวาง
หลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการ
โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคาร
แต่ละประเภท และให้ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบ
เป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติจัดประชุม
กับผู้ประกอบการ ซึ่งนายนิมิตให้การต่อ คตส.ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๘๔ แฟ้มที่ ๑๕
หน้า ๒๒๔ ถึง ๔๔๔ และเอกสารหมายเลข จ.๓๑๐ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๒๙๗ ถึง ๓๓๐ กับเบิกความว่า
พยานเป็นเจ้าของบริษัทสยาม ซอยล์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (เอส เอส อี) ขณะเกิดเหตุ บริษัทสยามฯ
กับบริษัท พีเจดีซี จำกัด เข้าร่วมดำเนินการก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ
โดยใช้ชื่อ กิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ก่อนยื่นเรื่องขอเข้าร่วมโครงการกับการเคหะแห่งชาติ
พยานเคยเข้าร่วมประชุมร่วมกับผู้ประกอบการรายอื่นๆ เพื่อทราบนโยบายเกี่ยวกับการปฏิบัติตาม
ประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่สำนักงานการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่
๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ในวันดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ชี้แจงนโยบายต่างๆ ของรัฐบาลที่ต้องการเร่ง
ดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้เสร็จภายในกรอบเวลา ๕ ปี มีผู้ประกอบการแนะนำพยานว่า

หากอยากได้งานในโครงการ ผู้ประกอบการจะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของผู้มีอำนาจคนหนึ่ง พยานเข้าใจว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พยานเคยพบจำเลยที่ ๔ ซึ่งแจ้งพยานว่าให้จ่ายเงินค่าดำเนินการเพื่อใช้ในการอนุมัติหน่วยก่อสร้างในโครงการ บ้านเอื้ออาทร ตลอดจนการเบิกเงินล่วงหน้าและความสะดวกอื่นๆ โดยคิดจากยอดจำนวนหน่วยที่จะจัดทำโครงการ หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ติดต่อพยาน แจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ พยานเจรจาต่อรองราคาผ่านจำเลยที่ ๕ จนได้ข้อยุติว่ากิจการร่วมค้า ฯ ยินยอมจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการให้หน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท พยานเสนอขอหน่วยก่อสร้าง ๔,๐๐๐ หน่วย คิดเป็นเงินที่ต้องจ่ายเป็นค่าดำเนินการ ๓๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาการเคหะแห่งชาติได้อนุมัตินายเสวกและสุรเชษฐ ประธานกรรมการและรองประธานกรรมการบริษัทพาวเวอร์ไลน์ฯ ให้การต่อ คตส.ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ. ๖๕ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๑๔ ถึง ๑๒๑ และเอกสารหมายเลข จ. ๖๖ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๒๒ ถึง ๑๓๑ ได้ความว่า บริษัทพาวเวอร์ไลน์ฯ เคยยื่นเสนอขอร่วมดำเนินการกับการเคหะแห่งชาติหลายโครงการ แต่ไม่ได้รับการอนุมัติจนกระทั่งทราบจากผู้ประกอบการโครงการบ้านเอื้ออาทรหลายรายว่าหากต้องการให้ได้รับอนุมัติโครงการ จะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ และยังได้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๔ มาด้วย นายสุรเชษฐได้โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๔ โดยแจ้งให้ทราบถึงปัญหาข้อขัดข้องในการเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๔ รับว่าจะเป็นผู้ดำเนินการให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ๔๐,๐๐๐ หน่วย แต่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน นายสุวิเชียรที่ปรึกษาบริษัทไชน่า หัวฟงฯ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การหมายเลข จ. ๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๘๐ ถึง ๔๐๗ และเบิกความว่า พยานได้ยินผู้ประกอบการรายอื่นพูดว่า หากต้องการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติจะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔

พยานจึงไปพบจำเลยที่ ๔ ขอให้ช่วยให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำเลยที่ ๔ ขอค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท และนายจิรวุฒิ ศิริวรรณ กรรมการผู้มีอำนาจบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๒๗๒ ถึง ๒๙๘ และเบิกความว่า เมื่อปี ๒๕๔๗ บริษัทเดวาฯ ยื่นเสนอต่อการเคหะแห่งชาติขอเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรและได้อนุมัติรับหน่วยก่อสร้าง ๖๐,๐๐๐ หน่วย แต่ยังมีได้ทำสัญญาเสนอจัดทำโครงการ ต่อมาได้ยื่นเสนอขอจัดทำโครงการแต่ไม่ได้ รับอนุมัติ ทราบจากผู้ประกอบการต่างชาติว่าหากจะทำโครงการต้องติดต่อผ่านจำเลยที่ ๔ ซึ่งมีความ สนิทสนมกับจำเลยที่ ๑ พยานพบจำเลยที่ ๔ เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๔ บอกว่าจะให้จำเลยที่ ๖ ติดต่อกลับไป ต่อมาจำเลยที่ ๖ มาพบพยานที่บริษัทด้วย และแจ้งว่าบริษัทเดวาฯ อยู่นอกหลักเกณฑ์ ตามประกาศฉบับลงวัน ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ จึงแจ้งให้บริษัทเดวาฯ ยื่นเสนอโครงการเข้าไปใหม่ เพื่อให้ได้รับการอนุมัติทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ โดยต้องจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ หน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่มีการต่อรองเหลือหน่วยละ ๕,๘๐๐ บาท นอกจากนี้ นายพิบูลย์ประธานบริษัท กิจการร่วมค้า พีซีซี ดีเวลล็อปเม้นท์ แอนด์ คอนสตรัคชั่น จำกัด ให้การต่อ คตส. เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๐๐ ถึง ๑๑๓ ว่า ก่อนที่กิจการร่วมค้าฯ จะได้รับอนุมัติโครงการ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ให้มา ประชุมที่อาคาร ชันทาวเวอร์ ระหว่างประชุมจำเลยที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่าโครงการ บ้านเอื้ออาทร บริษัทต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท หากบริษัทใดพร้อมที่จะ รับข้อเสนอ จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้หน่วยก่อสร้างกับบริษัทผู้ประกอบการ โดยมีจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสานกับผู้ประกอบการเป็นรายๆ ไป แม้ต่อมานายพิบูลย์

ให้การต่อคณะทำงานร่วมผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช.และผู้แทนอัยการสูงสุด ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๕ ถึง ๓๗๐ ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และพยานไม่เคยจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ แต่ยังคงยืนยันว่ามีการกล่าวถึง ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ นายพิบูลย์ให้การต่อ คณะทำงานร่วมผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้แทนอัยการสูงสุด ตามบันทึกคำให้การเอกสาร หมาย จ. ๓๑๔ แฟ้ม ที่ ๓๔ หน้า ๓๖๕ ถึง ๓๗๑ ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และพยานไม่เคยจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและ เป็นนายหน้าจัดหาและซื้อขายที่ดินเพื่อเป็นค่าที่ดิน ค่าตอบแทนในการประสานงาน และค่านายหน้า จำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ประสานกับผู้ประกอบการเพื่อรับทราบข้อมูลและปัญหา ในการดำเนินงาน จำเลยที่ ๓ ไม่เคยโทรศัพท์สอบถามพยานเกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท พยานไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ ทราบจากผู้ประกอบการ ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าค้าที่ดิน พยานทราบจากพนักงานการเคหะแห่งชาติว่ากิจกรรมร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้วโดยมิได้ทราบเรื่องจากจำเลยที่ ๕ เหตุที่ให้ถ้อยคำ ตามที่ปรากฏในบันทึกคำให้การทั้ง ๔ ประการดังกล่าวเนื่องจากการเป็นการให้ถ้อยคำตามคำชี้แนะของ ผู้สอบสวน และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวน ตามบันทึก ปากคำเอกสารหมาย จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๐ ถึง ๓๖๔ ว่า การประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์ จำได้ว่าภายหลังจากที่จำเลยที่ ๑ พุดระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้ว ได้ออกจาก ห้องประชุมดังกล่าว หลังจากนั้นผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งมีผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ได้พูดคุยกัน จำได้ว่ามีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องคนหนึ่งบอกว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้อ

อาหารจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินเป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และให้จ่ายล่วงหน้า พยานเสนอความเห็นว่าการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการที่จะได้รับอนุมัติให้เข้าทำสัญญา ก่อน พยานก็สามารถจะจ่ายเงินตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่คนดังกล่าวแจ้งได้ และบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ความสามารถที่จะก่อสร้างได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ หน่วย ผลจากการประชุมดังกล่าวทำให้บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติทั้งสิ้น ๑๔,๕๓๗ หน่วย แม้พยานดำเนินการจัดหาที่ดินเองก็จะต้องจ่ายเงิน ๑๑,๐๐๐ บาท ตามที่ได้ตกลงในการประชุม นายพิบูลย์แม้ให้การเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ แตกต่างจากคำให้การ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ก็ตาม แต่คำให้การดังกล่าวมีสาระสำคัญสอดคล้องตรงกันว่ามี การเรียกประชุมผู้ประกอบการเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรและมีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท บ่งชี้ว่า มีการเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบการเพื่อดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรจริง ที่นายพิบูลย์ระบุในหนังสือขอความเป็นธรรมและแจ้งความให้เจ้าพนักงานตำรวจลงบันทึกประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน ตามเอกสารหมายเลข จ. ๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๕๑ ถึง ๗๕๓ ว่า นายพิบูลย์ให้การต่อ คตส. ว่าให้การไปด้วยความสับสน วกวน และมีความกดดันเนื่องจากถูกสอบสวนเป็นเวลานานกว่า ๔ ชั่วโมง ประกอบกับมีความเกรงกลัวว่าจะถูกดำเนินคดี เป็นการกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยเชื่อว่ามีเจตนาบ่ายเบี่ยงเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ เมื่อนำคำให้การของนายพิบูลย์รับฟังประกอบคำให้การ และคำเบิกความของนายณัฐกิตติ์ นายเสวก นายสุวิเชียร และนายจิรวุฒิแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๔ อาศัยช่องทางจากการปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์ตามประกาศฉบับใหม่เรียกรับเงินจากผู้ประกอบการจริง นอกจากนี้ได้ความจากนางชดช้อย

ประธานกรรมการบริษัทไมवान (ประเทศไทย) จำกัด เบิกความว่า เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาพบพยานที่บริษัทไมवानฯ แจ้งว่ามีที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) เนื้อที่ ๑๐๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา เสนอให้บริษัทไมवानฯ ซื้อในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีค่าดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทร เป็นเงิน ๔๙,๖๑๐,๐๐๐ บาท พยานปฏิเสธเนื่องจากบริษัทไมवानฯ อยู่ระหว่างการฟื้นฟูสถานะทางการเงิน จำเลยที่ ๑๐ บอกว่าจะไปคุยกับเจ้าของที่ดินเพื่อขอให้จ่ายเงินค่าดำเนินการแทนบริษัทไมवानฯ ต่อมาพยานพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดิน จึงทราบว่าที่ดินแปลงดังกล่าวติดภาระหนี้กับสถาบันการเงิน นางสาวรุ่งทิพย์ยินยอมจะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๙,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ บอกพยานว่าจะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทไมवानฯ จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้ พยานทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๑ เนื่องจากหลังจากที่การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการจากบริษัทไมवानฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมवानฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงินค่าตอบแทนที่ให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการหลายครั้ง จึงทราบว่าเงินดังกล่าวจะต้องนำไปจ่ายให้จำเลยที่ ๑ โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน และทราบจากจำเลยที่ ๑ ว่าเงิน ๙,๖๑๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ ส่วนเงิน ๔๐,๐๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ หลังจากบริษัทไมवानฯ ได้รับเงินค่าที่ดินจากการเคหะแห่งชาติแปลงสมุทรปราการ (บางนา) แล้ว วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐ ติดต่อทางโทรศัพท์แจ้งให้ส่งจ่ายเช็คระบุชื่อ นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์เรืองรอง เป็นเงิน ๙,๖๑๐.๐๐๐ บาท และส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม

๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์ทวงถามเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พยานแจ้งจำเลยที่ ๑ ว่าเงินเรียบร้อยแล้ว ให้มารับได้เลย จำเลยที่ ๑ บอกว่าจะให้คนมารับเช็คที่บริษัทไมवानฯ ซึ่งได้กำหนดนัดหมายวันเวลาที่มารับเช็ค เมื่อถึงวันกำหนดนัดจำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์แจ้งว่า จะให้ผู้หญิงคนหนึ่งมารับเช็ค ต่อมาผู้หญิงคนหนึ่งมาแสดงตัวให้ทราบว่าได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค พร้อมทั้งได้ยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้พยานพูดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย เมื่อพยานพูดกับจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ยืนยันกับพยาน พยานจึงมอบเช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้หญิงคนดังกล่าวไป โดยพยานไม่ทราบชื่อและชื่อสกุลของผู้หญิงคนนั้น คำเบิกความของนางชดช้อยเป็นไปตามลำดับขั้นตอน แม้นางชดช้อยไม่ได้พบจำเลยที่ ๑ โดยตรงก็ตาม แต่ผู้หญิงที่มารับเช็คจากนางชดช้อยได้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งหากบุคคลที่นางชดช้อยติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ยืนยันว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นางชดช้อยจะมอบเช็คเงินสดจำนวนสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้บุคคลซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนรับไป และนางสาวรุ่งทิพย์เจ้าของที่ดินให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ. ๖๓ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๘๕ ถึง ๘๙ และเบิกความว่า พยานขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงินให้ผู้ใหญ่เป็นค่าดำเนินการให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑๐ ร้อยละ ๓ ต่อมาพยานทราบว่านางชดช้อยชำระเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้ใหญ่และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑๐ แล้ว คำให้การและคำเบิกความดังกล่าวสอดคล้องกับคำเบิกความของนางชดช้อย เชื่อว่ามีการเรียกรับเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรจากนางชดช้อย ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์โต้แย้งในทำนองว่ากรณีของบริษัทไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด ตามฟ้องข้อ ๒.๙ เงินที่มีการจ่ายกันนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในคดีนี้ เพราะเช็คตามเอกสารหมาย จ ๒๖ ระบุว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน Kยี่ ซึ่งหมายถึง

นางรุ่งทิพย์ เป็นการจ่ายค่านายหน้าที่ดินซึ่งเป็นสิทธิของจำเลยที่ ๑๐ เห็นว่า หากเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่านายหน้าจริง ก็ไม่จำเป็นต้องแยกส่งจ่ายเช็คเป็นสองฉบับต่างหากจากเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ทั้งนางอมลวรรณ สนธิสมบัติ รองผู้จัดการบริการลูกค้า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาประตูน้ำ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๑๑ แฟ้มที่ ๑๘ หน้า ๒๙๒ ถึง ๒๓๖ ว่า เช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๖ รับมอบอำนาจทำรายการโอนเงินจากบัญชีดังกล่าวไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ จำนวน ๓๙,๙๙๙,๘๕๐ บาท และนางชดช้อยเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๔ และที่ ๑๔ ว่า การจ่ายเงินตามเช็คได้บันทึกเข้าบัญชีบริษัททั้งหมด มีการตรวจสอบจากผู้ตรวจสอบบัญชีได้รับอนุญาตแล้วนำส่งต่อทางราชการ บริษัทไม่ถูกตรวจสอบหรือดำเนินคดีจากการจ่ายเงินเหล่านี้ จึงเป็นเหตุผลที่มีการระบุไว้ในเอกสารหมายเลข จ.๒๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ว่าจ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน Kยี่ เพราะหากระบุว่าเป็นค่าสินบนย่อมไม่อาจนำไปแสดงเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเพื่อยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีได้ แม้นางชดช้อยได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แต่นางชดช้อยให้การว่า กิจกรรมร่วมค้าฯ เคยยื่นเสนอโครงการสมุทรปราการ (บางนา) และโครงการลาดกระบัง ๒ (ประชาพัฒนา) แต่เมื่อมีการเปลี่ยนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นจำเลยที่ ๑ กิจกรรมร่วมค้าฯ จึงได้รับเล่มโครงการทั้งสองกลับมา ต่อมากิจกรรมร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการและได้รับการอนุมัติโครงการในขณะที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี คำเบิกความของนางชดช้อยจึงมีน้ำหนักรับฟัง นอกจากนี้นางปิยะศิริ นาโคศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและพัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ ให้การต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๒๒ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๔๒๐ ว่า

นายชาฮ์น บินยาacob ผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์ติดต่อพยานได้ความว่า เรื่องของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเข้ามีการเคลียร์กับจำเลยที่ ๑ แล้วขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑ จะประสานมายัง จำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรอง ต่อมาจำเลยที่ ๒ สั่งการด้วยวาจาให้นำเรื่อง เข้าที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรอง ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย ซึ่งนายชาฮ์น ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๑ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๑ ถึง ๑๔/๗ สอดคล้องกับ คำให้การของนางปิยะศิริว่า พยานเคยไปประสานงานกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ พบจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๓ และนางปรารถนา พรประภา ซึ่งทำงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ ทำให้คำให้การของนางปิยะศิริที่ได้รับการบอกเล่าจากนายชาฮ์นรับฟังได้ อันเป็นการบ่งชี้ว่าจำเลย ที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอนุมัติให้ผู้ประกอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร นอกจากนี้ทาง ใต้สวนยังได้ความจากนายเสวกประธานกรรมการบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุรเชษฐ รองประธานกรรมการฝ่ายการจัดซื้อจัดหาบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุวิเชียร พนักงานบริษัท ไซน่าหวัฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายณัฐกิตติ กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี และนายจิรวัฒน์ ศิริวรรณ กรรมการบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ว่า การอนุมัติโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินเป็น ค่าใช้จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ กับพวก แม้ผู้ประกอบการบางราย ยกเว้นบริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๙ และ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ กับวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ เปลี่ยนหลักเกณฑ์โครงการบ้านเอื้ออาทร โดยผู้ประกอบการต้อง วางหลักประกันมูลค่าร้อยละ ๕ และได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ผู้ประกอบการที่ได้รับ อนุมัติแล้ว จึงต้องวางหลักประกันก่อนจึงจะได้รับเงินล่วงหน้า ทั้งนางอาภรณ์ให้การต่อ คตส.ตาม

บันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๔๒ แฟ้มที่ ๘ หน้า ๑ ถึง ๒๘ ว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ส่งโทรสารเอกสารเกี่ยวกับผู้ประกอบการที่มีจำนวนหน่วยมูลค่างาน เงินเบิก เงินล่วงหน้า จำนวนหน่วยที่ผูกพันตามสัญญาโครงการบ้านเอื้ออาทรรวมกันประมาณ ๘๕ ราย ให้พยาน เมื่อพยานได้รับโทรสารแล้วได้นำเรียนนางชวนพิศ นางชวนพิศสั่งให้พยานจัดพิมพ์ตารางสรุป รายละเอียดการเบิกเงินล่วงหน้า จำนวนหน่วย จำนวนเงิน เสนอลงนาม เหตุที่พยานพิมพ์ตารางสรุป รายละเอียดรายชื่อผู้ประกอบการในเอกสารดังกล่าว ๔๒ ราย เนื่องจากโทรสารที่สั่งการมานั้น ปรากฏหมายเหตุว่าบริษัทที่เหลือนั้นยังขาดหลักประกันกลุ่มผู้ประกอบการที่จะลงนามในสัญญารอบที่สอง พยานจึงได้พิมพ์ไปเพียง ๔๒ ราย ตามบันทึกสั่ง พยานส่งเอกสารที่ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ลงนามแล้วไปทางโทรสารไปยังสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพทติดต่อพยานแจ้งให้แก้ไขตัวเลข เงินเบิกล่วงหน้าในลำดับที่ ๒๑ ชื่อจำเลยที่ ๑๓ (บริษัทพรินซ์ฟิเทค ไทย จำกัด) จาก ๘๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และลำดับที่ ๔๒ ชื่อบริษัทเดวาท จาก ๔๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นพยานได้รายงานให้นางชวนพิศทราบ ซึ่งตามตารางการเบิกเงินล่วงหน้ามีชื่อบริษัทจำเลยที่ ๑๑ (บริษัทพาสทิญาไทย จำกัด) จำเลยที่ ๑๓ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) กิจกรรมร่วมค้าพีซีซี กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี- พีเจดีซี บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด กิจกรรมร่วมค้า ซินเท็คไมवान และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ด้วย เมื่อจำเลยที่ ๓ เป็นเพียงหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องเป็นผู้สั่งการเกี่ยวกับการจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการที่จำเลยที่ ๑ ได้แจ้งว่าการเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าใช้วิธีคิดคำนวณอย่างไร ไม่มีเจ้าหน้าที่การเคหะ

แห่งชาติ คนโดยอมรับ ไม่เป็นประเด็นที่จำเลยที่ ๑ ถูกฟ้องว่าดำเนินการไปโดยไม่ถูกต้อง โจทก์มี
ภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าว ไม่ใช่หน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ทั้งผลการไต่สวนของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. รายงานชัดเจนว่า การเบิกเงินล่วงหน้าเป็นไปตามการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ
ตามสัญญา ซึ่งผ่านการตรวจจากสำนักงานอัยการสูงสุด ตามหลักเกณฑ์และมีหลักประกันที่ต้องวาง
ล่วงหน้าเท่ากับจำนวนที่ขอเบิก อันเป็นการป้องกันความเสียหายไว้แล้ว เห็นว่า นางอมรพรรณ
พงศ์พิโรดม ผู้ช่วยผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขณะเกิดเหตุ ให้การต่อ คตส. ตามเอกสารหมายเลข จ.๒๐
แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓๑๒ ถึง ๓๕๘ และเบิกความว่า การขอเบิกเงินล่วงหน้าผู้ประกอบการจะต้องยื่น
คำร้องพร้อมแนบเอกสารที่เกี่ยวข้อง คือ หนังสือขอเบิกเงินล่วงหน้าหลักประกันการรับเงินค่าจ้าง
ล่วงหน้าที่ยื่นขอเบิก เอกสารแสดงวัตถุประสงค์การใช้เงิน เอกสารแสดงแผนการใช้เงิน (แผนเงิน) และ
แบบหรือภาพจำลองโครงการก่อสร้าง (Perspective Design) ดังกล่าว เป็นอำนาจของการเคหะ
แห่งชาติที่ต้องพิจารณาโดยตรง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๑ ที่จะต้องพิจารณาอนุมัติ การกระทำ
ของจำเลยที่ ๑ เข้ามาเกี่ยวข้องกับการเบิกเงินล่วงหน้านี้ ดังกล่าวย่อมเปิดโอกาสให้เป็นช่องทางแก่
จำเลยที่ ๔ นำไปสู่การเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๔
แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ประกอบกับมีการเรียกเงินจำนวนมากจาก
ผู้ประกอบการหลายรายเกี่ยวข้องกับโครงการบ้านเอื้ออาทรที่อยู่ในการกำกับดูแลของจำเลยที่ ๑ แล้ว
ลำพังจำเลยที่ ๔ ย่อมไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้เพียงคนเดียว การกระทำของจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘
และที่ ๑๐ จึงมีลักษณะเป็นขบวนการ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ต้องรู้เห็นถึงการกระทำของจำเลยที่ ๔ ด้วย
จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอบให้เพื่อตอบแทนที่
การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาตามฟ้องการกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดฐาน

เป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่วินิจฉัยไว้ กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ประเด็นอื่นอีกเพราะไม่ทำให้ผลของคำวินิจฉัยนี้เปลี่ยนแปลง อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยที่ ๑ ว่า ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาสั่งให้ริบเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด และให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบนั้น ถูกต้องและครบถ้วนแล้วหรือไม่ เห็นสมควรวินิจฉัยอุทธรณ์ในส่วนของจำเลยที่ ๑ ก่อน โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ในปัญหานี้ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ เป็นเวลาภายหลังการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิด ส่วนถ้อยคำริบทรัพย์สิน ที่ใช้ในมาตรา ๔๒ และ ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ไม่ใช่การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินที่เป็นมาตรการทางแพ่ง จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ อันเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ที่ไม่มีบทบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน ศาลจึงไม่มีอำนาจพิพากษาสั่งให้ริบเงินหรือพิพากษาสั่งให้จำเลยที่ ๑ ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าสิ่งที่ศาลสั่งริบได้ นั้น เห็นว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาวินิจฉัยให้ริบเงินและให้จำเลยที่ ๑ ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ มิได้วินิจฉัยให้รับเงินโดยอ้างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในส่วนที่ว่า การรับเงินต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ นั้น จึงไม่ได้คัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยว่าต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดมาวินิจฉัยในการรับเงินดังที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์หรือไม่ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยจึงมีเพียงว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอำนาจพิพากษาปรับเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีบทบัญญัติทั้งที่เป็นกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติรวมอยู่ด้วยกัน ซึ่งมีผลบังคับใช้ที่แตกต่างกัน จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งขณะนั้นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ยังไม่มีผลใช้บังคับ ประกอบกับพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีบทเฉพาะกาลให้นำมาตรา ๔๒, ๔๓ ที่เป็นกฎหมายสารบัญญัติมาใช้บังคับแก่การรับทรัพย์สินในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินั้นใช้บังคับ จึงต้องใช้หลักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ที่ไม่ให้มีผล

ย้อนหลัง กรณีจึงนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ มาใช้บังคับเพื่อรับเงินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดคดีนี้ไม่ได้ อย่างไรก็ตามการริบทรัพย์สินเป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน เมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น กรณีจึงต้องนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับแก่การริบทรัพย์สิน ซึ่งบุคคลได้มาโดยการกระทำความผิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า ในการริบทรัพย์สิน นอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด เมื่อเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ดังวินิจฉัยข้างต้น แม้โจทก์ไม่ได้อ้างถึงประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) แต่เมื่อโจทก์มีคำขอให้รับเงินจำนวนดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จึงมีอำนาจริบเงินจำนวนนั้นตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ ทั้งต้องปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องและเป็นเหตุอยู่ในลักษณะส่วนคดีอื่นมีผลถึงจำเลยอื่นด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้จำเลยที่ ๑ ผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของ

เงินที่ศาลสั่งริบพร้อมดอกเบี้ยตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นมาตรการทางแพ่งเพื่อบังคับให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลสั่งริบ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ เป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติซึ่งบัญญัติเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะและมีผลใช้บังคับในขณะที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ จึงนำบทบัญญัตินี้มาใช้บังคับให้จำเลยที่ ๑ ส่งเงินที่ริบโดยชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบพร้อมดอกเบี้ยได้ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยมานั้นจึงชอบด้วยในผลแล้ว ส่วนโจทก์อุทธรณ์ในปัญหานี้สรุปได้ว่า เมื่อฟังว่าบริษัทไชน่า หัวฟงฯ ตอบตกลงกับจำเลยที่ ๔ จะจ่ายเงินค่าปลักตันโครงการยอมเป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่วันดังกล่าว จำนวนเงินทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่มอบให้มิใช่องค์ประกอบความผิด ดังนั้นเงินที่บริษัทไชน่า หัวฟงฯ มอบให้จำเลยที่ ๔ แม้จะสูงเกินกว่าจำนวนที่ตกลงกันไว้ก็ได้ทำให้เงินดังกล่าวกลายเป็นเงินที่ผู้จะมีสิทธิรับไปโดยชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ทั้งได้ความจากการไต่สวนอีกว่าบริษัทไชน่า หัวฟงฯ มีโครงการอื่นที่ได้ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติอีกหลายโครงการทั้งในนามของตนเอง เช่น โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) และโครงการก่อสร้างที่โอนมาจากบริษัท เอส เอ็ม เอ ดีเวลลอปเม้นท์ กรุป จำกัด ซึ่งเคยได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากการเคหะแห่งชาติ จำนวน ๔๐,๐๐๐ หน่วย นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ กับบริษัทไชน่า หัวฟงฯ มีความเกี่ยวข้องกันจนต้องจ่ายเงินให้มากถึง ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เศษ ส่วนที่อ้างว่า เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการร่วมกันทำธุรกิจนำเข้ารถเมล์ เอ็น จี วี แต่ทางไต่สวนไม่ปรากฏรายละเอียดของการนำเข้าและมีการดำเนินการถึง

ขั้นตอนใดจึงเป็นพิรุณ ประกอบมีการทำสัญญากู้ยืมเงินโดยมีจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ยืมแต่ไม่มีหลักประกัน ในการกู้ยืมเชื่อว่าเงินดังกล่าวสัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้กับโครงการบ้าน อื้ออาทรของบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ นั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ ติดต่อนักโฆษณาชวนเชื่อหรือ จูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านอื้ออาทรให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของ มูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำ โครงการบ้านอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ อันถือเป็นการใช้อำนาจ ในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบและโดยทุจริต ชวนเชื่อหรือจูงใจผู้ประกอบการ ให้มอบให้ หรือ หามาให้ซึ่งทรัพย์สิน จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการหลายราย ซึ่งรวมทั้งบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกชวนเชื่อหรือจูงใจ และบริษัทไชน่า หัวฟง ฯ ตามฟ้องข้อ ๒.๖ ที่จ่ายเงินให้นั้นได้รับการ อนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณากลับรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็น คู่สัญญาในโครงการบ้านอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ ดังนั้นเงินที่บริษัทไชน่า หัวฟง ฯ จ่ายให้จำเลย ที่ ๑ กับพวกเพราะถูกชวนเชื่อหรือจูงใจว่าหากไม่ตกลงจ่ายเงินจะไม่ได้รับการพิจารณาให้ทำสัญญา โครงการบ้านอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติต้องอยู่ในช่วงเวลาระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ ตามที่โจทก์อ้างมาในฟ้อง แต่ได้ความจากการไต่สวนว่าในช่วงเวลา

ดังกล่าวบริษัทไชน่า หัวฟงฯ ได้ขออนุมัติเข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะ
แห่งชาติเพียงหนึ่งโครงการ คือ โครงการสมุทรสาคร (คลองสี่วาพาสวัสดิ์) โดยบริษัทไชน่า หัวฟงฯ
ได้จ่ายค่าตอบแทนให้กลุ่มของจำเลยที่ ๑ กับพวกตามสัดส่วนที่ได้รับเงินล่วงหน้าที่ตกลงกัน
๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้มีคำสั่งให้รับและ
ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลริบนั้นแล้ว ส่วนเช็คเงินสดจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัท
หัวฟงฯส่งจ่ายและมีการนำเช็คไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ นั้น ตามทางได้สวนได้ความเพียง
ว่าบริษัทไชน่า หัวฟงฯ นำเงินจำนวนนี้มาจากเงินที่การเคหะแห่งชาติจ่ายให้บริษัทไชน่า หัวฟงฯ
ระหว่างวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ เป็นค่าที่ดินในโครงการบ้านเอื้ออาทร
อื่นที่บริษัทไชน่า หัวฟงฯทำสัญญากับการเคหะ และที่สำคัญเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะมีการแก้ไข
แนวทางการการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการดำเนินตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่น
ข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม
๒๕๔๘ ที่มีการแก้ไขหลักเกณฑ์การจ่ายเงินล่วงหน้าที่เป็นเหตุผลสำคัญที่โจทก์ใช้อ้างว่าเป็นช่องทาง
ทำให้เกิดความผิดในคดีนี้ ดังนั้น เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงไม่ใช่เงินที่จะถือว่าได้มาโดย
ได้กระทำความผิดในคดีนี้ ที่โจทก์อุทธรณ์ในทำนองว่าเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินที่บริษัทไชน่า
หัวฟงฯ จ่ายให้แก่กลุ่มของจำเลยเกินมาจากข้อตกลง ก็ต้องถือว่าเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำ
ความผิดต้องริบเช่นกัน นั้น ก็เห็นว่าบริษัทไชน่า หัวฟงฯ เป็นบริษัทที่แสวงหากำไร ไม่มีเหตุผลอย่างใด

ที่ต้องจ่ายเงินให้กลุ่มจำเลยเกินกว่าข้อตกลงมากมายถึงขนาดนี้โดยไม่ปรากฏว่าได้ผลประโยชน์อะไรเพิ่มเติม ทางไต่สวนฝ่ายจำเลยก็นำสืบว่า เงินจำนวนนี้เป็นเงินที่บริษัทไชน่า หัวฟะ จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ เป็นค่าปรึกษาโครงการโดยให้จำเลยที่ ๗ ทำสัญญาไว้เป็นหลักฐาน แม้โจทก์จะอ้างว่าจำเลยที่ ๗ ไม่อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้รู้ได้ซึ่งก็มีเหตุผลอยู่ก็ตาม แต่ก็กลับทำให้เห็นข้อเท็จจริงอีกทางหนึ่งว่า เมื่อเปรียบเทียบข้อเท็จจริงในส่วนนี้ กับกรณีตามฟ้องในข้อ ๒.๑ ถึง ๒.๕ และ ๒.๗ ถึง ๒.๑๑ ไม่ปรากฏว่ากรณีตามฟ้องในข้ออื่นๆ ไม่มีการทำสัญญาไว้เป็นประกันเช่นกรณีนี้ได้เลย เงินจำนวนนี้จึงอาจไม่ใช่เงินที่จ่ายเพื่อตอบแทนฝ่ายจำเลยเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรก็เป็นได้ แม็คดีนี้จะใช้ระบบไต่สวนซึ่งไม่จำเป็นต้องฟังให้ปราศจากข้อสงสัยก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่รับฟังมายังไม่อาจจะเชื่อได้ว่า เงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินที่จำเลย ๑ กับพวกได้มาโดยการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ จึงไม่อาจจับได้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓ (๒) กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ข้ออื่นอีก ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้รับเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบมานั้น จึงถูกต้องและครบถ้วนแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทนซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันขัดแย้ง ให้ใช้อัตรา

ดอกเบี๋ยร้อยละสามต่อปีและในกรณีหนี้เงินให้คีดดอกเบี๋ยผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี๋ยได้สูงกว่ำนั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่น อันชอบด้วยกฎหมายแต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคีดดอกเบี๋ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ ใช้บังคับ ดังนั้นอัตราดอกเบี๋ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบ จึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของ ประชาชน องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี พิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ให้ปรับบทตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระเงินภายใน ระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี๋ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวน นับแต่วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราดอกเบี๋ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี๋ยให้ปรับเปลี่ยนอัตรา

(อม.๔๒)

- ๔๗ -

ดอกเบี้ยไปตามนั้น นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมือง.

นางนุจรินทร์ จันทร์พราศรี

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑	
	นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒	
	นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓	
	นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔	
	นางสาวรัตนา แซ่เฮ้ง ที่ ๕	
	นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖	
	นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗	
	บริษัทเพรซิเดนท์ อะกรี เทรตติ้ง จำกัด ที่ ๘	
	บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เชน อยุธยา อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑	
	บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
	บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
	บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
	นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนก
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๒๔ เดือน กันยายน		พุทธศักราช ๒๕๖๓
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน ตุลาคม	พุทธศักราช ๒๕๖๔

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙
ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึง
ที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวน ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสิบสี่ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุก
จำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ
อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่
อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐
และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษ
จำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา
กับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ธิเงิน
จำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และจำเลยที่ ๑๐
กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่า
ด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น

หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก และจำเลยที่ ๑๐ กับพวก ร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้รับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยดังกล่าวไม่มาศาลและศาลออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เมื่อจำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมา ศาลจึงไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด

ไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระหนละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระหน เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระหนแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระหนละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระหน เป็นจำคุก ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระหนแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระหนละ ๔ ปี รวม ๕ กระหน เป็นจำคุก ๒๐ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๖ จำคุกกระหนละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระหน เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗ จำคุกกระหนละ ๔ ปี รวม ๘ กระหน เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระหนละ ๒๕,๐๐๐ บาท รวม ๑๑ กระหน เป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้ปรับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญานั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจปรับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ รับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนด

ต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่รับเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท และฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

พิเคราะห์อุทธรณ์โจทก์ อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ คำแก้อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ส่วนการไต่สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) พยานหลักฐานที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไต่สวน และคำแถลงการณ์ด้วยปากชั้นอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นตามที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้ว่าการเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ระหว่างวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ และยังเป็นประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร มีอำนาจหน้าที่พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการบ้านเอื้ออาทร ก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงการพัฒนา

สังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการ และประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนถ์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัท ไทย เชน อยุธยา อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพพท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอเข้ารับ ดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลย ที่ ๙ และที่ ๑๓ รัฐบาลกำหนดให้มีโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อจัดสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในรูปแบบของอาคารชุดและอาคารพักอาศัย ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและเขตภูมิภาค โดย มอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และการเคหะแห่งชาติรับผิดชอบดำเนิน โครงการดังกล่าว กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ แบ่งเป็น ๕ ระยะ มีเป้าหมายก่อสร้างที่อยู่อาศัยจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย ขณะที่จำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โครงการบ้านเอื้ออาทร ดำเนินการอยู่ในระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ ความเห็นชอบจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย การยื่นข้อเสนอและรับซื้อโครงการถือปฏิบัติตามประกาศ การเคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ กล่าวคือ ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนิน โครงการที่แน่นอน ไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท ทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ วางหลักประกันการปฏิบัติตาม

สัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะส่วนของงานก่อสร้างนั้น โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่าที่ดินแบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติ ส่วนอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน ไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมงานเอง เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งนายประสาน ต้นประเสริฐ เป็นประธานกรรมการ จำเลยที่ ๒ และบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นกรรมการในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการมีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของโครงการบ้านเอื้ออาทรก่อนเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติและมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือที่ไอราร์ใหม่ ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกสั่งการ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทร สำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้ยกเลิกและถือว่าเป็นผู้ไม่มาทำสัญญา สำหรับโครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่ ส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว ไม่อนุญาตให้เปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ประกอบการ แต่ให้สิทธิผู้ประกอบการรายใหม่นำโครงการเดิมนั้นมาเสนอใหม่ได้ โดยต้องวางหลักประกันร้อยละ ๕ การเคหะชาตินำแนวทางดังกล่าวเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลับกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม

๒๕๔๘ ที่ประชุมคณะกรรมการทั้งสองคณะมีมติเห็นชอบ ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ และเรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ มีสาระสำคัญว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอน ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญารอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้าจ่ายร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง โดยต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินจ่ายร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภทแล้ว ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงานแทนการเคหะแห่งชาติ ผู้ประกอบการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ต่อมาจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ขอให้การเคหะชาติยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้กำหนดใหม่เป็นว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการ แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นข้อเสนอ

โครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) ร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการพร้อมกับคำเสนอขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยกำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้ปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย ต่อมาจำเลยที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี จำกัด กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจซี บริษัท ไซนาสเทท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน อยุธยา อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) อันเป็นกิจการที่จำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ บริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) กิจการร่วมค้าชินเทค ไมวาน บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) และบริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ และได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างกับเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติแล้ว บริษัทดังกล่าวส่วนใหญ่ได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ยกเว้นบริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) ไม่ขอเบิกเงินล่วงหน้า

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การไต่สวนของ คตส. ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก คตส. แต่งตั้งนาย

แก้วสร อติโพธิ เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรเริ่มไต่สวนพยานตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ก่อนได้รับแต่งตั้งเป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนจึงเป็นการไต่สวนพยานโดยที่ยังไม่มีอำนาจ เห็นว่า นายแก้วสรได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการคนหนึ่ง ใน คตส. ตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ตามเอกสารหมาย จ.๑ แผ่นที่ ๑/๒๙ ถึง ๑/๓๒ มีผลใช้บังคับวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และประกาศดังกล่าวให้อำนาจ คตส. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนด้วย นายแก้วสรให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้ม ๑ หน้าที่ ๑/๑ ถึง ๑/๒๘ และเบิกความได้ว่า พยานในฐานะเลขานุการ คตส. ได้รับหนังสือฉบับลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ จากผู้ที่ใช้ชื่อว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติ แจ้งว่า จำเลยที่ ๑ ทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่กรณียัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร พยานนำข้อเท็จจริงตามหนังสือร้องเรียนดังกล่าวเสนอต่อ คตส. ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ คตส. มีมติให้รับเรื่องไว้ตรวจสอบ ต่อมาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๙ วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ คตส. มีมติให้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการตรวจสอบและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณียัดซื้อจัดจ้างในโครงการดังกล่าว โดยมีพยานเป็นประธานคณะอนุกรรมการตรวจสอบ ตามคำสั่งที่ ๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้าที่ ๑/๔๓ ต่อมาในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๐ วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ คณะอนุกรรมการตรวจสอบรายงานต่อ คตส. ว่า ผลการตรวจสอบมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่า มีกระบวนการทุจริต คตส. มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ตามคำสั่งที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน กรณีก่อหาจำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๑๓ คน โดยมีพยานเป็นประธานอนุกรรมการไต่สวน ตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑

หน้าที่ ๑/๓๓ ถึง ๑/๓๖ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายแก้วสรรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธาน คณะอนุกรรมการตรวจสอบโครงการบ้านเอื้ออาทรตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ ย่อมมีอำนาจรวบรวมพยานหลักฐานตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป รวมถึงการสอบปากคำพยานในวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ ด้วย การไต่สวนของนายแก้วสรรก่อนวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการไต่สวนที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ด้วยว่า การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามสำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ เอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการประชุมหาข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวก่อนฟ้อง อีกทั้งในชั้นพิจารณาโจทก์ก็ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่ามีการประชุมหาข้อยุติตามข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าวด้วย เห็นว่า ภายหลังอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์รวม ๘ ข้อ ไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามสำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ คณะทำงานร่วมกันที่อัยการสูงสุดและคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งเพื่อหาข้อยุติ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ มีการประชุมรวม ๔ ครั้ง เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๕๔ แฟ้ม ๓๘ หน้า ๙๓๒ ถึง ๙๔๘ การประชุม ครั้งสุดท้ายผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดพิจารณาพยานหลักฐานที่ไม่สมบูรณ์จนไม่มีข้อโต้แย้งกันและได้ข้อยุติทุกข้อ การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ก่อนคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน เอกสาร และ

ความเห็นไปยังอัยการสูงสุด ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๓๕ ถึง จ.๓๕๐ แฟ้มที่ ๓๕ หน้า ๙๓๙ ถึง ๙๔๑ จ.๓๕๒ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๖๐๘ ถึง ๗๑๐ และ จ.๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๑๑ ถึง ๙๓๑ ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนจึงมีได้เป็นดังที่จำเลยที่ ๑ กล่าวในอุทธรณ์ โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้ อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ การอนุมัติหน่วยก่อสร้างหรือการอนุมัติโครงการเป็นเรื่องของการซื้อหรือจัดหา อันเป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๖ (๑) ประกอบมาตรา ๙ (๑) และมาตรา ๖ เมื่อจำเลยที่ ๑ มิได้มีอำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างหรือการอนุมัติโครงการ ย่อมลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๘ (เดิม) ไม่ได้เห็นว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๒๘ ยังบัญญัติด้วยว่า ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เพื่อการนี้อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติ ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงานหรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของการเคหะแห่งชาติ เมื่อจำเลยที่ ๑ เป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติ

หน้าที่ราชการ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นนโยบายของรัฐบาล จำเลยที่ ๑ ย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดแนวทางในการจัดซื้อจัดจ้าง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร รวมทั้งการแก้ไขปัญหาความล่าช้าที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินการโครงการ เพื่อให้โครงการดังกล่าวบรรลุผลตามนโยบายรัฐบาล ตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ หากข้อเท็จจริงทางไต่สวนฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งดังกล่าวข้างต้นโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าร่วมดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทรมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่จำเลยที่ ๑ หรือผู้อื่น เพื่อที่จะได้รับการอนุมัติหน่วยก่อสร้างหรืออนุมัติรับซื้อโครงการ ย่อมครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) แล้ว กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในข้อนี้ประเด็นอื่นอีกเพราะไม่อาจทำให้ผลของคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไปได้ อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ ปัญหาดังกล่าวเห็นสมควรวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในส่วนที่ได้แย้งการรับฟังคำให้การและคำเบิกความพยานบุคคลบางปากของ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก่อน โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า คำให้การและคำเบิกความของพยานโจทก์ปากนายเสวก ศรีสุชาติ กรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด นายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด นายพิบูลย์ อดุมสิทธิกุล กรรมการกิจการร่วมค้าพีซีซี ดีเวลลอปเม้นท์ แอนด์ คอนสตรัคชั่น จำกัด นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี พีเจดีซี นายหลิง ชิง ฉาง ผู้จัดการโครงการ

บริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ พนักงานบริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และนางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ กรรมการบริษัท ไมวาน ประเทศไทย จำกัด เป็นพยานที่เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวง หรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น โดยนายแก้วสรร อติโพธิ ประธานคณะกรรมการไต่สวนใช้วิธีการจงใจ ให้คำมั่นสัญญา รวมทั้งข่มขู่ผู้ประกอบการว่า หากผู้ประกอบการรายใดให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน แต่หากไม่ให้ความร่วมมือจะดำเนินคดีฐานเป็นผู้สนับสนุนการให้สินบนเจ้าพนักงาน พยานโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้นำมารับฟัง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ประกอบกับการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.กำหนด ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ และประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ กล่าวคือ นอกจากต้องมีได้เกิดจากการชูเชิญหลอกหลวงหรือโดยมิชอบด้วยประการอื่นใดแล้ว บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหายังต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยานด้วย แต่ทางไต่สวนไม่ปรากฏว่า บุคคลดังกล่าวมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนไว้เป็นพยานแต่ประการใด พยานโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นพยานที่ต้องห้ามมิให้นำมารับฟังตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวอีกด้วย ปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว ได้ความจากนายแก้วสรรว่า เมื่อพยานตรวจสอบพบว่าการจ่ายเงินล่วงหน้า พยานสงสัยว่าเงินดังกล่าวไหลไปที่ไหน พยานตรวจสอบเฉพาะผู้ประกอบการรายใหญ่ พบว่ามีเงินจากผู้ประกอบการรายใหญ่ไหลไปที่จำเลยที่ ๔ พยานเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ พยานเรียกผู้ประกอบการรายใหญ่ ๑๑ ราย มาสอบปากคำถึงเหตุผลที่ยอมจ่ายเงิน โดยก่อนเรียก

ผู้ประกอบการมาสอบปากคำ พยานขออำนาจและปรึกษา คตส.ว่า ถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือ โดยให้ความจริงก็จะกันไว้เป็นพยาน คตส. จะมีมติเช่นนั้นได้หรือไม่ นายก้านรงค์ จันทิก บอกว่า ทำได้ เพราะจะทำให้ผู้ให้สินบนชดทอไปถึงผู้เรียกสินบน เป็นเหตุผลที่จะกันไว้เป็นพยานได้ พยาน จึงนำมติดังกล่าวไปแจ้งให้ผู้ประกอบการทั้งสิบเอ็ดรายทราบว่า ถ้าให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน มีผู้ประกอบการ ๘ ราย ยอมรับว่าจ่ายเงินแก่ตัวแทนของจำเลยที่ ๑ ไปตามที่ คตส. ตรวจพบจาก เส้นทางของเช็คส่งจ่ายเงิน พยานจึงแจ้งข้อกล่าวหาผู้ประกอบการเฉพาะ ๓ ราย ที่ไม่ยอมให้ความร่วมมือ เห็นว่า แม้ขณะที่มีการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทรโดยคณะกรรมการไต่สวนที่มี นายแก้วสรรเป็นประธานเมื่อปี ๒๕๕๐ ถึงปี ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการกันบุคคลหรือ ผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี แต่การกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานโดยไม่ ดำเนินคดีเป็นวิธีการหนึ่งของเจ้าพนักงานในการค้นหาความจริงและแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อ ติดตามร่องรอยในการกระทำความผิดและนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษในคดีที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน หากเจ้าพนักงานมิได้ตั้งใจให้พยานต้องให้ถ้อยคำเบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริง หรือกำหนด เนื้อหาที่พยานต้องให้ถ้อยคำไว้เป็นการล่วงหน้า หรือชี้นำพยานว่าต้องให้ถ้อยคำยืนยันไปในทางใด โดยพยานยังคงมีอิสระที่จะให้การไปตามที่ตนรู้เห็นหรือตามความเข้าใจของตน บุคคลหรือ ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกกันไว้เป็นพยานนั้นย่อมมิใช่พยานชนิดที่เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญา อันต้องห้ามมิให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ เมื่อทางไต่สวน ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในการสอบปากคำปากนายสุรเชษฐ นายเสวก นายพิบูลย์ นายสุวิเชียร นายหลิง ชิง ฉาง นายนิมิตร และนางชดช้อย มีการจงใจให้พยานให้การผิดไปจากมูลความจริง หรือ กำหนดเนื้อหาที่พยานให้การไว้เป็นการล่วงหน้า หรือชี้นำพยานว่าต้องให้การยืนยันไปในทางใด

ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏตามคำเบิกความของนายแก้วสรรด้วยว่า คตส. รับทราบเรื่องการที่ คณะอนุกรรมการไต่สวนจะกันผู้ประกอบการที่ให้ความร่วมมือด้วยดีเป็นพยานตั้งแต่ก่อนนายแก้ว สรรเรียกพยานดังกล่าวมาสอบปากคำ แต่ไม่ได้ทักท้วง และเมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนส่งสำนวน การไต่สวนไปยัง คตส. ก็ปรากฏว่า คตส. มีมติชี้มูลความผิดจำเลยที่ ๑ กับพวก โดยมีได้แจ้งให้ ดำเนินคดีแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่กันไว้เป็นพยาน ตามรายงานการประชุมพิเศษของ คตส. ครั้งที่ ๗/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ เอกสารหมาย จ.๓๕๑ แพ้มที่ ๓๖ และที่ ๓๗ ถือได้ว่าเป็นกรณี ที่ คตส. เห็นชอบให้กันบุคคลดังกล่าวเป็นพยานเพราะคำให้การเป็นประโยชน์ต่อการไต่สวน แม้ต่อมา พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเพิ่มมาตรา ๑๐๓/๖ ที่บัญญัติว่า การกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน โดยไม่ดำเนินคดีให้เป็นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกาศกำหนด และต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ออกประกาศเรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคล หรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาต้องที่ จะถูกกันไว้เป็นพยานต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตน ไว้เป็นพยานด้วยดังที่จำเลยที่ ๑ กล่าวในอุทธรณ์ก็ตาม แต่การกันนายสุรเชษฐ นายเสวก นายพิบูลย์ นายสุวิเชียร นายหลิง ชิง ฉาง นายนิมิตร และนางชดช้อยเป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี เป็นการ ดำเนินการก่อนพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ และประกาศของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการกันบุคคลหรือผู้ต้องหา เป็นพยานดังกล่าวมีผลใช้บังคับ แม้พยานโจทก์ดังกล่าวมิได้มีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อ

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้กันตนเองไว้เป็นพยาน ก็ย่อมนำคำให้การและคำเบิกความของพยานดังกล่าวมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีนี้ได้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ขอนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ปัญหาที่เห็นสมควรวินิจฉัยต่อไปตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนร่วมกับจำเลยที่ ๔ กับพวก เรียกเงินจากผู้ประกอบการรวม ๑๑ ราย ตามคำฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ ๑ แก๊วหลักเกณฑ์การอนุมัติหน่วยก่อสร้างและการรับซื้อโครงการของโครงการบ้านเอื้ออาทร ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้มีการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ และประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับการยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ รวมทั้งประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้มีการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เพื่อเป็นการเปิดทางให้จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ไปเรียกเงินจากผู้ประกอบการตามคำฟ้อง อ้างว่าเพื่อดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการแก่ผู้ประกอบการ โดยให้นำเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการไปมอบให้จำเลยที่ ๔ แต่ปรากฏตามรายงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เองว่า ผู้ประกอบการที่มีคุณสมบัติ ทุนจดทะเบียน และหลักประกันถูกต้อง ได้รับอนุมัติหน่วยตามคำขอตูกราย โดยยังมีหน่วยที่ไม่มีผู้ขอประมาณ ๕๘,๐๐๐ หน่วย สอดคล้องกับบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาเอกสารหมายเลข จ.๒๑๓ หน้า ๒๔/๓ ที่ระบุว่า ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างให้ผู้ประกอบการจำนวน ๘๓ ราย โดยมีผู้ประกอบการผูกพันตามสัญญาการจัดสรรหน่วยก่อสร้างแล้วจำนวน ๓๗๗,๙๔๘ หน่วย ส่วนการอนุมัติรับซื้อโครงการก็ไม่ปรากฏว่ามีการกระทำความผิดใดๆ

เกิดขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้จำเลยที่ ๑ มิได้แต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๔ และหากจำเลยที่ ๔ ไปเรียกเงินจากผู้ประกอบการจริงก็เป็นเรื่องของจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๑ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยนั้น

ปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว เห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่า โครงการบ้านเอื้ออาทรมีการทุจริตเกิดขึ้นในขั้นตอนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างและการอนุมัติรับซื้อโครงการหรือไม่ ทางไต่สวนกรณีบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๖ แฟ้มที่ ๑๔ และเบิกความได้ว่าเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) เสนอคำขอดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ จำนวน ๔๐,๐๐๐ หน่วย และได้รับอนุมัติตามคำขอ แต่เมื่อนำโครงการก่อสร้างพร้อมที่ดินไปเสนอการเคหะแห่งชาติ การเคหะแห่งชาติไม่รับซื้ออ้างว่าพื้นที่ไม่เหมาะสม นายสุรเชษฐทราบจากผู้ประกอบการหลายรายว่า หากต้องการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ นายสุรเชษฐโทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ รับว่าจะช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) แต่มีค่าใช้จ่ายเป็นรายโครงการ ชำระภายหลังการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการ นายสุรเชษฐตกลงตามเงื่อนไขของจำเลยที่ ๔ หลังจากนั้นโครงการของบริษัทได้รับการตอบสนองอย่างดีจากการเคหะแห่งชาติ และเมื่อบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ยื่นคำขอเบิกเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าให้บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) โดยแบ่งเป็น ๓ งวด งวดที่ ๑ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ งวดที่ ๒ วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ และงวดที่ ๓

วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ตามเอกสารการเบิกเงินล่วงหน้า ประกอบการให้ถ้อยคำของนางอาภรณ์ จันทรา เอกสารหมาย จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หลังจากได้รับเงินล่วงหน้างวดแรกแล้ว บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ออกเช็คเงินสดมอบให้จำเลยที่ ๔ รวม ๓ ครั้ง ครั้งแรก เป็นเช็คลงวันที่ ๑๑ และวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่สอง ลงวันที่ ๒๓ และวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๑๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่สาม ลงวันที่ ๘ และวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๗๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ ทั้งสิ้น ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท โดยนายสุรเชษฐนำเงินไปมอบให้จำเลยที่ ๔ ด้วยตนเอง ครั้งที่โรงแรมย่านถนนรัชดา ครั้งที่สองและครั้งที่สามที่บริษัทจำเลยที่ ๘ ต่อมา มีการนำเช็คดังกล่าวไปเรียกเก็บเงินโดยนำเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ จำนวน ๓๒,๙๙๑,๙๗๐ บาท และบัญชีของจำเลยที่ ๗ จำนวน ๑๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือโอนเข้าบัญชีบุคคลอื่น คำให้การและคำเบิกความของนายสุรเชษฐดังกล่าวสอดคล้องกับคำให้การของนายแสวง ศรีสุชาติ ประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๖ แฟ้มที่ ๑๔ และ จ.๓๐๙ และตามคำเบิกความของนายแสวง นายแสวงยังเบิกความด้วยว่า ทราบข่าวว่าจำเลยที่ ๔ สนับสนุนกับจำเลยที่ ๑ ตั้งแต่ในช่วงที่จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ คำให้การและคำเบิกความของนายสุรเชษฐในส่วนที่เกี่ยวกับการจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ สอดคล้องกัน ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ เพื่อตอบแทนการที่จำเลยที่ ๔ สามารถช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน)

กรณีบริษัทกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี มีนายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๘๔ แฟ้มที่ ๑๕ และ

เบิกความได้ว่าความว่า กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี เสนอเรื่องขอร่วมดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้ร่วมโครงการประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ ต่อมาวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๙ กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติในรอบใหญ่จำนวน ๔,๐๐๐ หน่วย ก่อนการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี เข้าร่วมโครงการ นายนิมิตรทราบจากผู้ประกอบการด้วยกันว่า หากยื่นขอดำเนินโครงการตามขั้นตอนปกติจะไม่ได้อนุมัติ ต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของผู้ใหญ่ผู้มีอำนาจคนหนึ่ง พยานไปพบจำเลยที่ ๔ ที่บริษัทจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๔ ขอคำดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติจำนวนหน่วย ตลอดจนการเบิกเงินล่วงหน้าและความสะดวกอื่นๆ โดยคิดค่าดำเนินการหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท นายนิมิตรต่อรองผ่านจำเลยที่ ๕ และตกลงกันได้ในราคาหน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยกิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี จะจ่ายเมื่อได้รับอนุมัติจำนวนหน่วย ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือจ่ายเมื่อได้รับเงินล่วงหน้า ต่อมาเมื่อกิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ได้รับอนุมัติจำนวนหน่วย นายนิมิตรนำเงินไปมอบให้จำเลยที่ ๕ จำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ห้องอาหารภายในโรงแรมดิเอ็มเมอรัลด์ หลังจากนั้นการเคหะแห่งชาติได้รับซื้อโครงการและกิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ยื่นเรื่องขอเบิกเงินล่วงหน้า การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าให้กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี ๒ ครั้ง ครั้งแรกวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๘๓,๒๑๔,๙๕๓.๒๗ บาท ครั้งที่ ๒ วันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๘๐,๒๗๔,๙๕๓.๒๗ บาท เมื่อได้รับเงินล่วงหน้าแต่ละจำนวนแล้ว จำเลยที่ ๕ ติดตามทวงถามเงินตามข้อตกลงจากนายนิมิตร กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี จึงดำเนินการให้มีการออกเช็คส่งจ่ายเงินตามข้อตกลงแก่จำเลยที่ ๕ ครั้งแรก วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๑๐,๓๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๒ วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๒๑,๖๓๐,๐๐๐ บาท นายนิมิตรนำเช็คส่งจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวไป

มอบให้จำเลยที่ ๔ ที่บริษัทจำเลยที่ ๘ ด้วยตนเองทั้งสองครั้ง ครั้งแรกจำเลยที่ ๔ มารับเช็คเอง ส่วนครั้งที่สอง จำเลยที่ ๕ มารับแทน หลังจากนั้นมีการนำเช็คฉบับแรกไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เพื่อเรียกเก็บ แล้วมีการเบิกถอนเป็นเงินสดนำไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ ส่วนเช็คฉบับหลังมีการนำไปเข้าบัญชีเงินฝากจำเลยที่ ๖ เพื่อเรียกเก็บ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๖ ถอนเงินจากบัญชี ๓ รายการ คือ รายการที่ ๑ ถอนเงินสด ๘๗๘,๙๒๒ บาท รายการที่ ๒ ถอนเงินไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ จำนวน ๑๐,๘๕๔,๒๒๘ บาท และรายการที่ ๓ ถอนเงินไปชำระหนี้เพื่อโอนที่ดินให้แก่จำเลยที่ ๔ จำนวน ๙,๘๙๖,๘๕๐ บาท คำให้การและคำเบิกความของนายนิมิตรดังกล่าวสอดคล้องกับพยานเอกสารที่เกี่ยวข้อง จึงมีน้ำหนักอันควรรับฟัง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า กิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี จ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ เป็นค่าตอบแทนการที่จำเลยที่ ๔ สามารถช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติจำนวนหน่วยและรับซื้อโครงการของกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี

กรณีของบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด นายหลิง ชิง ฉาง ผู้จัดการโครงการของบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๗๖ แฟ้มที่ ๑๕ และเบิกความได้ความว่า บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ยื่นข้อเสนอขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ ๒ ครั้ง ได้รับอนุมัติครั้งแรกวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำนวน ๒๐,๐๐๐ หน่วย และครั้งที่สอง วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ อีกจำนวน ๑๐,๐๐๐ หน่วย ก่อนหน้านั้นประมาณปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ไปพบนายหลิง ชิง ฉาง ที่บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ขอค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเพื่อให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการในอัตราร้อยละ ๓ ต่อหน่วย นายหลิง ชิง ฉาง นำเรื่องเข้าที่ประชุมบริษัท ที่ประชุมบริษัทให้ต่อรองเป็นไม่เกินอัตราร้อยละ ๒.๕ ต่อหน่วย และให้ถือเป็นค่าที่ปรึกษาโครงการ โดยจ่ายเมื่อเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติและ

ได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว ต่อมาการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการ บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติและมีหนังสือขอเบิกเงินล่วงหน้า ๕ ครั้ง เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๙ วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๒๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๓๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๔๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๓๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๒๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๗๐,๐๐๐ บาท และได้รับเงินครบถ้วน โดยจำเลยที่ ๖ โทรศัพท์แจ้งให้นายหลิง ชิง ฉาง ทราบก่อนทุกครั้งว่าการเคหะแห่งชาติอนุมัติจ่ายเงินล่วงหน้าแล้ว ให้เตรียมรับเงินจากการเคหะแห่งชาติ และให้นายหลิง ชิง ฉาง จ่ายเงินตามที่ตกลงกัน เมื่อบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว ได้สั่งจ่ายเช็คเงินสดมอบให้จำเลยที่ ๖ เป็นเช็คลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ รวม ๒ ฉบับ จำนวนเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เช็คลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๑๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ เช็คลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๘ อีก ๔ ฉบับ จำนวนเงิน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา มีการนำเช็คดังกล่าวไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ เพื่อเรียกเก็บเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท แล้วโอนต่อไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ และไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ บางส่วน เช็คส่วนที่เหลือจำนวนเงิน ๑๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท มีการนำไปเข้าบัญชีของบุคคลอื่น ๓ บัญชี เพื่อเรียกเก็บ และมีการทยอยเบิกถอนเป็นเงินสดทั้งหมดออกจากบัญชี หลังจากนั้นไม่นาน คำให้การและคำเบิกความและของนายหลิง ชิง ฉาง มีพยานเอกสารสนับสนุน จึงมีน้ำหนักอันควรรับฟัง แม้นายหลิง ชิง ฉาง มิได้กล่าวถึงจำเลยที่ ๔ แต่การที่จำเลยที่ ๖ เป็นเพียงพนักงานของจำเลยที่ ๘ อันเป็นบริษัทของจำเลยที่ ๔ และในที่สุดมีการโอนเงินที่จำเลยที่ ๗ และ

จำเลยที่ ๖ รับมาจากบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ต่อไปยังจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๘ เป็นส่วนใหญ่ ย่อมมีเหตุให้เชื่อได้ว่า จำเลยที่ ๔ ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกรับเงินจำนวนดังกล่าวจากบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ด้วย

กรณีของบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ ที่ปรึกษาไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ และเบิกความได้ว่า นายสุวิเชียรเคยเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทเอสเอ็มเอติวีลลอปเมนต์ จำกัด บริษัทดังกล่าวเคยเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (คลองสีว่าพาสวัสดิ์) ต่อการเคหะแห่งชาติ แต่ไม่ได้รับอนุมัติ ต่อมานายสุวิเชียรย้ายมาทำงานที่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัท นายสุวิเชียรจะนำโครงการดังกล่าวเสนอต่อการเคหะแห่งชาติอีกครั้ง และได้รับคำแนะนำจากผู้ประกอบการรายอื่นว่าให้ไปติดต่อกับจำเลยที่ ๔ นายสุวิเชียรไปพบจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ ตกลงช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการดังกล่าว คิดค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยจ่ายภายหลังบริษัทได้รับเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ พยานปรึกษานายหยางจิน เหลียง กรรมการผู้จัดการบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายหยางจิน เหลียง ให้ตกลงตามเงื่อนไขของจำเลยที่ ๔ ต่อมาการเคหะชาติอนุมัติรับซื้อโครงการสมุทรสาคร ๒ (คลองสีว่าพาสวัสดิ์) รวม ๑,๒๒๘ หน่วย ทำสัญญากันในเดือนมกราคม ๒๕๔๙ ต่อมาประมาณปลายเดือนมกราคม ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าให้แก่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เป็นเงิน ๖๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท บริษัท ไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด สั่งจ่ายเช็คเงินสดลงวันที่ ๑๕ และ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ กับวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๑ ฉบับ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท นายสุวิเชียรนำเช็คดังกล่าวไป

มอบให้จำเลยที่ ๕ ที่สำนักงานของจำเลยที่ ๘ ต่อมา มีการนำเช็คดังกล่าวไปเรียกเก็บเงินโดยนำเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ จำนวน ๑ ฉบับ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท และบัญชีของจำเลยที่ ๗ จำนวน ๑๐ ฉบับ เป็นเงิน ๑๒,๒๘๐,๐๐๐ บาท คำให้การและคำเบิกความของนายสุวิเชียรในส่วนที่เกี่ยวกับการจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ สอดคล้องกับคำให้การของนายหยาง จิน เหลียง ตามเอกสารหมาย จ.๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามคำให้การและคำเบิกความของพยานทั้งสองว่า บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด จ่ายเงินให้จำเลยที่ ๔ เป็นค่าตอบแทนการที่จำเลยที่ ๔ สามารถดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (คลองสี่วา พาสวัสดิ์) ของบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด

กรณีของบริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์กรุ๊ป จำกัด จำเลยที่ ๙ และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด จำเลยที่ ๑๒ มีนายตัน เต็ง ฉ่าย ผู้จัดการภูมิภาคประจำประเทศไทยและกรรมการของจำเลยที่ ๑๒ กับนางสาวสุภาวิตา คงสุข ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑๔ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๘ แฟ้มที่ ๑๔ และ จ.๖๗ แฟ้มที่ ๑๔ ตามลำดับ และเบิกความทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ ๑๒ กับจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนภายใต้ชื่อ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เฉน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร โดยมอบอำนาจให้จำเลยที่ ๑๔ เป็นผู้ลงนามในธุรกรรมทางการเงิน เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เฉน หยูฯ ยื่นขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรลำลูกกา (คลอง ๓) โครงการบ้านเอื้ออาทรตลาดไท (ซอยเทพกฤษ ๓๔) และโครงการบ้านเอื้ออาทรลาดหลุมแก้ว การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เฉน หยูฯ ดำเนินการก่อสร้างจำนวน ๖,๕๐๐ หน่วย มีการทำสัญญากันเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ ต่อมาการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อ ๒ โครงการหลัง และกิจการร่วมค้าบริษัทไทย เฉน หยูฯ

เสนอขอเบิกเงินล่วงหน้า ๒ ครั้ง ครั้งแรกวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๑๓๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๑๓๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท และได้รับเงินล่วงหน้าตามที่ขอ ภายหลังได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ กิจกรรมร่วมค้าบริษัทไทย เณ หยูฯ ส่งจ่ายเช็คเงินสดจำนวน ๒ ฉบับ เช็คฉบับแรก ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๓๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท และฉบับที่สอง ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๓๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท มีการนำเช็คทั้งสองฉบับไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เพื่อเรียกเก็บ แล้วโอนต่อไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ ตามเอกสารหมายเลข จ.๖๗ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๓๘ และ ๑๓๙ แม้ตามคำให้การและคำเบิกความของนายนายตัน เต็ง ฉ่าย และจำเลยที่ ๑๔ ไม่ปรากฏว่ากิจกรรมร่วมค้าบริษัทไทย เณ หยูฯ ส่งจ่ายเช็คสองฉบับดังกล่าวให้แก่ใคร เพราะเหตุใด แต่เมื่อมีการนำเช็คดังกล่าวไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เพื่อเรียกเก็บ แล้วโอนต่อไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ ซึ่งทั้งจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ต่างเป็นเพียงพนักงานของจำเลยที่ ๔ และการส่งจ่ายเช็คแต่ละฉบับเกิดขึ้นภายหลังการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าแก่กิจกรรมร่วมค้าบริษัทไทย เณ หยูฯ ไม่นาน เช่นเดียวกับกรณีของผู้ประกอบการรายอื่นย่อมมีเหตุให้เชื่อได้ในเบื้องต้นว่า กิจกรรมร่วมค้าบริษัทไทย เณ หยูฯ ส่งจ่ายเช็คทั้งสองฉบับแก่จำเลยที่ ๔ เป็นค่าตอบแทนในการดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรของกิจกรรมร่วมค้าบริษัทไทย เณ หยูฯ นั้นเอง

ส่วนกรณีของบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) นายศิริ กาญจนพาสน์ ประธานกรรมการบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) และนายรังสิน กฤตลักษณ์ กรรมการบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๗๘ แฟ้มที่ ๑๕ และ จ.๗๗ แฟ้มที่ ๑๕ และเบิกความทำนองเดียวกันว่า เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๘ บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) เตรียมการที่จะออกจากแผนฟื้นฟูกิจการ และให้ความสนใจโครงการบ้านเอื้ออาทร แต่ขณะนั้นการเคหะแห่งชาติ

จะปิดการรับซื้อโครงการแล้ว นายรังสินทราบจากผู้ประกอบการรายอื่นว่า จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นกรรมการบริษัทจำเลยที่ ๘ เป็นผู้กว้างขวางรู้จักกับผู้มีอำนาจในการเคหะแห่งชาติ สามารถผลักดันโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) ได้ ต่อมาประมาณต้นเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ นายรังสินเดินทางไปบริษัทจำเลยที่ ๘ แต่จำเลยที่ ๔ ไม่อยู่ นายรังสินมอบนามบัตรไว้ หลังจากนั้นประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๔ โทรศัพท์ไปหานายรังสิน นายรังสินแจ้งว่าบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) จะยื่นเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทร แต่ติดปัญหาการเคหะแห่งชาติปิดรับซื้อโครงการไปแล้ว จำเลยที่ ๔ แจ้งว่าสามารถให้คำปรึกษาครบวงจรได้ แต่มีค่าใช้จ่าย จะให้จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ไปพูดคุยในรายละเอียดรวมถึงค่าใช้จ่าย ต่อมาจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ไปพบนายรังสิน แจ้งว่าคิดค่าใช้จ่ายในอัตราร้อยละ ๓ ของมูลค่าโครงการ จำนวน ๒๐,๐๐๐ หน่วย เป็นเงิน ๒๕๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายรังสินต่อรองลงเหลือ ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จะชำระเมื่อการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการแล้ว จำเลยที่ ๔ แนะนำให้บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) ทำหนังสือถึงนายประธาน ต้นประเสริฐ ประธานคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เพื่อขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรและจัดทำแบบยื่นเสนอขอจัดทำโครงการ โดยจำเลยที่ ๗ รับเอกสารไปยื่นต่อการเคหะแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายประธานบันทึกทำหนังสือของบริษัทถึงนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ เพื่อโปรดพิจารณา นางชวนพิศมีบันทึกสั่งการให้นายสรุทธิ ตั้งกาพล นำเอกสารดังกล่าวเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อพิจารณาต่อไป คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างให้บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) จำนวน ๒๐,๐๐๐ หน่วย บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ขอเบิกเงินล่วงหน้า หลังจากนั้นจำเลยที่ ๗ โทรศัพท์แจ้งไปยังนายรังสินว่า การเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างให้แก่บริษัทแล้ว ขอรับเงินตามที่ตกลงกัน ต่อมาวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๙

บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) สั่งจ่ายเช็คเงินสด ๔ ฉบับ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๖๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เช็كدังกล่าวมีการนำไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ เพื่อเรียกเก็บ และเมื่อบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติแล้ว บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) สั่งจ่ายเช็คเงินสดอีก ๓ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้จำเลยที่ ๔ มีการนำเช็คทั้งสามฉบับดังกล่าวไปเรียกเก็บเงิน โดยนำฝากเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท บัญชีของจำเลยที่ ๗ จำนวน ๓๙,๙๖๗,๖๕๐ บาท บัญชีของนางสุดา คุณจักร จำนวน ๕,๐๓๑,๙๕๐ บาท และบัญชีของนางสาวเชฟอรร่า ซาลวาลา จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท คำให้การและคำเบิกความของนายศิรีและนายรังสินสอดคล้องกันและมีพยานเอกสารสนับสนุน ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า บริษัทนายง จำกัด (มหาชน) จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ เป็นค่าตอบแทนการที่จำเลยที่ ๔ สามารถทำให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของบริษัทนายง จำกัด (มหาชน) เช่นกัน

กรณีบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) มีนายจิรวุฒิ ศิริวรรณ กรรมการบริษัท ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๖๘ แฟ้มที่ ๑๔ และเบิกความได้ว่า เมื่อปลายปี ๒๕๔๗ บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) เสนอตั้วเข้าร่วมดำเนินโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ร่วมจัดทำโครงการเมื่อต้นปี ๒๕๔๘ จำนวน ๖๐,๐๐๐ หน่วย แต่เมื่อบริษัทเสนอโครงการก่อสร้าง ๑๕ ถึง ๑๖ โครงการ การเคหะแห่งชาติไม่อนุมัติให้บริษัทเข้าทำสัญญา ต่อมาภายหลังมีหลักเกณฑ์ใหม่ตามประกาศของการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ นายจิรวุฒิทราบจากผู้ประกอบการต่างชาติว่า หากจะทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต้องติดต่อผ่านจำเลยที่ ๔ เนื่องจากจำเลยที่ ๔ มีความสนิทสนมกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ น่าจะสามารถช่วยเหลือให้บริษัทได้รับอนุมัติทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติในการ

ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรและขายให้การเคหะแห่งชาติได้ นายจิรวุฒิปรึกษากับกรรมการบริหาร กรรมการบริษัทเห็นชอบให้ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ นายจิรวุฒิไปพบจำเลยที่ ๔ ที่สำนักงานของจำเลย ที่ ๘ เมื่อประมาณปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๔ มอบให้จำเลยที่ ๖ เสร็จจากกับนาย จิรวุฒิ จำเลยที่ ๖ ให้บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) เสนอโครงการใหม่ตามหลักเกณฑ์ ใหม่ จำเลยที่ ๔ จะช่วยเหลือให้การเคหะชาติอนุมัติและทำสัญญา มีค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่มีการต่อรองจนจำนวนเงินที่ต้องจ่ายเหลือเพียงหน่วยละ ๕,๘๐๐ บาท ต่อมาการเคหะ ชาติอนุมัติให้บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) เข้าทำสัญญารวม ๖ โครงการ จำนวน ๓๐,๙๙๘ หน่วย บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) เสนอขอเบิกเงินล่วงหน้า และได้รับ อนุมัติเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏตามเอกสารการเบิกเงินล่วงหน้าท้ายคำให้การ ของนางอาภรณ์ จันทรา เอกสารหมายเลข จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๒๙ โดยบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ได้รับเงินล่วงหน้าในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นส่วนใหญ่ บริษัทบริษัทเดวา พร็อพ เพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) จ่ายเงินตามที่ตกลงกับจำเลยที่ ๔ โดยโอนเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และออกเช็คเงินสดฉบับลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท กับฉบับลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้จำเลยที่ ๖ นำไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ ส่วนอีก ๑๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โอนไปเข้าบัญชีร้านแอนนาคาเฟ่ ซึ่งพนักงานของบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) เป็น เจ้าของ เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ รวม ๓ ครั้ง เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นผู้มีอำนาจทำการแทนร้านแอนนาคาเฟ่ ออกเช็ครวม ๒๖ ฉบับ จำนวนเงินฉบับละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายให้จำเลยที่ ๖ รวมเป็นเงินที่บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด

(มหาชน) จ่ายให้จำเลยที่ ๔ ผ่านจำเลยที่ ๖ ทั้งสิ้น ๑๘๐,๐๐,๐๐๐ บาท นายจิรวุฒิให้การและเบิกความโดยมีพยานเอกสารสนับสนุน ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ เป็นค่าตอบแทนการที่จำเลยที่ ๔ สามารถช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของบริษัทอีกเช่นกัน

กรณีบริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด จำเลยที่ ๑๓ มีจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน ได้ความจากหนังสือชี้แจงข้อกล่าวหาของจำเลยที่ ๑๔ เอกสารหมายเลข ๒๔๘ แฟ้มที่ ๓๑ หน้า ๒๓๑ ถึง ๒๔๘ ว่า จำเลยที่ ๑๔ เข้าร่วมฟังการนำเสนอของจำเลยที่ ๔ แล้วเชื่อมั่นในความสามารถของจำเลยที่ ๔ ในการจัดหาที่ดินและให้คำปรึกษาโครงการ ต่อมาวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๓ ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร และได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง ๔,๖๑๙ หน่วย เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๓ ได้รับอนุมัติให้เบิกเงินล่วงหน้า ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท การเคหะแห่งชาติส่งจ่ายเช็คลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๑๙๒,๑๘๖,๙๑๕.๘๙ บาท ส่งจ่ายธนาคารอาร์ เอช บี ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากจำเลยที่ ๑๓ หลังจากธนาคารอาร์ เอช บี หักชำระหนี้บางส่วนแล้วโอนเงินส่วนที่เหลือให้จำเลยที่ ๑๓ จำนวน ๙๐,๒๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ส่งจ่ายเช็คเงินสด ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าตอบแทนการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดหาที่ดินและการทำยอดจำหน่ายล่วงหน้าแก่จำเลยที่ ๔ มีการนำเช็คดังกล่าวไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เพื่อเรียกเก็บเงิน วันเดียวกันมีการถอนเป็นเงินสด ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยที่ ๖ โอนเงินในบัญชียังกล่าวไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๔ จำนวน ๒๗,๔๕๑,๗๐๐.๓๐ บาท และไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ อีก ๖ ครั้ง จำนวน ๒๑,๕๕๗,๐๔๙.๖๑ บาท ตามคำให้การนางนัยนา จัวงพานิช พนักงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาโศภณินแดง เอกสารหมายเลข ๑๑๖ แฟ้ม

ที่ ๒๐ หน้า ๑ ถึง ๑๗ แม้จำเลยที่ ๑๔ อ้างว่าเงินที่จ่ายให้จำเลยที่ ๔ จำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท เป็นค่าตอบแทนการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดหาที่ดินและการทำยอดจำหน่ายล่วงหน้า โดยเงินจำนวนดังกล่าวคิดเป็นเพียงร้อยละ ๒.๖ ของจำนวนเงินที่บริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด ได้รับจากการเคหะแห่งชาติทั้งสิ้น ๑,๙๓๙,๙๘๐,๐๐๐ บาท แต่การมอบหมายให้บุคคลใดดำเนินการโดยมีค่าตอบแทนเป็นเงินจำนวนมากเช่นนั้น โดยปกติต้องมีการทำสัญญากันไว้เป็นหลักฐาน แต่ไม่ปรากฏมีการทำสัญญาดังกล่าว ข้ออ้างของจำเลยที่ ๑๔ จึงไม่มีน้ำหนักอันควรรับฟัง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า บริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด จ่ายเงินให้จำเลยที่ ๔ เพื่อเป็นค่าตอบแทนการที่จำเลยที่ ๔ สามารถทำให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของบริษัทเช่นกัน

เมื่อคำให้การและคำเบิกความของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) กิจกรรมร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี บริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์กรุ๊ป จำกัด จำเลยที่ ๙ และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด จำเลยที่ ๑๒ ซึ่งเข้าร่วมทุนกันภายใต้ชื่อ กิจกรรมร่วมค้าบริษัทไทย เชน ญู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) บริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) บริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) และบริษัทพรินซิพเทค ไทย จำกัด รวม ๙ บริษัทดังกล่าว สอดคล้องต้องกันว่าบริษัทดังกล่าวจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ กับพวก เพื่อตอบแทนการดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติจำนวนหน่วยก่อสร้างและหรือรับซื้อโครงการดังกล่าว อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในทำนองว่า ไม่มีการทุจริตเกิดขึ้นในขั้นตอนการอนุมัติจำนวนหน่วยก่อสร้าง และรับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรในช่วงที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จึงฟังไม่ขึ้น และเนื่องจากศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง

ตำแหน่งทางการเมืองฟังว่า การที่จำเลยที่ ๔ สามารถเรียกร้อยเงินจากผู้ประกอบการดังกล่าวได้เป็น เพราะจำเลยที่ ๑ ปลอมให้จำเลยที่ ๔ แสดงตนเป็นที่ปรึกษาไม่เป็นทางการ แต่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาหรือตำแหน่งใด ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ ของจำเลยที่ ๑ เป็นข้อต่อไปจึงมีว่า จำเลยที่ ๑ ยินยอมให้จำเลยที่ ๔ แสดงตนเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่ เป็นทางการหรือไม่

ปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว นายสรุฒิ ดังภาพล รองผู้ว่าการการ เคหะแห่งชาติ และเลขาธิการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสาร หมาย จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ และเบิกความได้ว่า นายสรุฒิทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาที่ไม่เป็น ทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากมีการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการการเคหะ แห่งชาติและกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ รวม ๗ ฉบับ ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๖ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ เอกสารดังกล่าวมีข้อความระบุว่า เรียน ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) มีเนื้อหาว่า ด้วย ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ กำหนดให้มีการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ครั้งที่ ... ในวันที่ ... ณ ห้องประชุม ... การเคหะแห่งชาติจึงขอส่งเอกสารประกอบการประชุมดังกล่าวมา พร้อมนี้ โดยมีนายสรุฒิเป็นผู้ลงนามในฐานะเลขาธิการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เหตุที่มี การส่งเอกสารดังกล่าวไปยังจำเลยที่ ๔ เนื่องจากนายสุพจน์ มัชฌิมวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุม การเคหะแห่งชาติ แจ้งนายสรุฒิว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นที่ทราบกัน โดยทั่วไปว่า ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติจะต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้ที่ปรึกษาและ เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งได้ปฏิบัติติดต่อกัน มาโดยตลอด และมีนายสุพจน์ มัชฌิมวิบูลย์ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๔๔ แฟ้มที่ ๙

ว่า กองการประชุมเคยจัดส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการ
การเคหะแห่งชาติให้ที่ปรึกษาของรัฐมนตรี ในสมัยที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เลขานุการคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติคือ
นายสรุฒิ ตั้งกาพล นายสรุฒิเป็นผู้ส่งและลงนามในหนังสือนำส่งและที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑
คือจำเลยที่ ๔ แม้ถ้อยคำของนายสุพจน์แตกต่างจากนายสรุฒิในส่วนที่ว่า การส่งเอกสารไปยังจำเลย
ที่ ๔ เป็นไปตามข้อเสนอของนายสุพจน์หรือการสั่งการของนายสรุฒิ แต่ก็ได้ความตรงกันว่า มีการ
ส่งเอกสารดังกล่าวไปยังจำเลยที่ ๔ โดยฐานะของจำเลยที่ ๔ ว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑
นอกจากนี้ยังมีนางดาริยา สมภู ร่องผู้อำนวยการกองการประชุมและเลขานุการ และนางอรพินทร์
ศักดิ์วีระกุล พนักงานบริหารงานทั่วไป ๙ กำกับดูแลงานกองการประชุมและเลขานุการ ให้การตาม
บันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๕๒ แฟ้มที่ ๑๓ และเอกสารหมาย จ.๔๕ แฟ้มที่ ๙ ตามลำดับ และ
เบิกความทำนองเดียวกันว่า กองการประชุมฯ เคยส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการ
ประชุมไปให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ โดยนายสรุฒิเป็นผู้ส่งและลงนามใน
หนังสือนำส่ง คำให้การและคำเบิกความของพยานดังกล่าวสอดคล้องกัน ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า มีการ
จัดทำหนังสือตามเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ถึงจำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑
ส่วนที่หนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่ลงนามโดยนายสรุฒิรวม ๗ ฉบับ ตาม
หนังสือที่ พม ๕๑๒๑/๓๐๕๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๑๔๘ ลงวันที่ ๒๐
กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๓๕๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๗๐๖ ลงวันที่
๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๘๐๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม
๕๑๒๑/๓๙๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ และที่ พม ๕๑๒๑/๕๐๖๖ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๘
เอกสารหมาย จ.๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๐๕ ถึง ๑๑๑ ปรากฏว่า เอกสารแจ้งทำหนังสือดังกล่าว

ทั้งเจ็ดฉบับไม่มีชื่อจำเลยที่ ๔ ดังที่จำเลยที่ ๑ กล่าวในอุทธรณ์ และจำเลยที่ ๑ ยังกล่าวในอุทธรณ์ด้วยว่า เอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๖ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายหลังนั้น นายธนต์ สุขมาศ ผู้อำนวยการกองอำนวยการกลาง การเคหะแห่งชาติ มีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับงานธุรการ งานสารบรรณทั่วไปของการเคหะแห่งชาติ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ และเบิกความว่า เมื่อพยานตรวจดูทะเบียนคุมหนังสือ พบว่าหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่ลงนามโดยนายสรวิศรวม ๗ ฉบับดังกล่าว กับหนังสือนำส่งเอกสารประกอบการประชุมและวาระการประชุมรวม ๗ ฉบับ ไปยังจำเลยที่ ๔ เอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ มีเลขที่ออกเอกสารตรงกัน แสดงให้เห็นได้ว่าหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเอกสารหมาย จ.๕๔ กับเอกสารประกอบการประชุมและวาระการประชุมรวม ๗ ฉบับ ที่ส่งไปยังจำเลยที่ ๔ ตามเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการประชุมการเคหะแห่งชาติครั้งเดียวกัน เพียงแต่เมื่อจำเลยที่ ๔ มิได้เป็นกรรมการในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จึงไม่มีชื่อจำเลยที่ ๔ ในเอกสารแจ้งท้ายหนังสือเชิญประชุม และกรณีมีเหตุให้เชื่อได้ว่า หนังสือเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ไม่ได้จัดทำย้อนหลังเพื่อปรักรำจำเลยที่ ๑ ส่วนที่ปรากฏว่าเลขที่ออกของหนังสือนำส่งเอกสารที่ส่งให้จำเลยที่ ๔ ไม่เรียงเป็นลำดับไปนั้น เมื่อตรวจสอบลำดับการออกหนังสือแล้ว ปรากฏว่าเป็นเพียงกรณีเขียนหมายเลขลับที่จาก ๓๑๔๘ เป็น ๑๓๔๘ เท่านั้น ซึ่งอาจเป็นความบกพร่องของผู้ออกเลขที่หนังสือ ไม่ถึงกับเป็นพินิจแต่อย่างใด ประกอบกับนายประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การตามเอกสารหมาย จ.๒ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๖๑ ถึง ๙๓ และเบิกความได้ว่า จำเลยที่ ๔ เคยมาพบนายประสาน แล้วแนะนำตัวว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ พร้อมแนะนำด้วยว่าจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการส่วนตัว นอกจากนี้นางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๘

ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ทีมงานเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ยังให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๑ ถึง ๒๙ และเบิกความได้ว่า เมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ ติดต่อนางอาภรณ์ทางโทรศัพท์ขอเอกสารโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ รูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี โดยอ้างว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์แจ้งนางชวนพิศทราบ นางชวนพิศสั่งให้นางอาภรณ์สอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ เกี่ยวกับเรื่องนี้ จำเลยที่ ๓ อ้างว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอเนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์จึงจัดส่งเอกสารไปให้จำเลยที่ ๕ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๕ ติดต่อกับนางอาภรณ์ทางโทรศัพท์เพื่อประสานงานเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรอีกหลายครั้ง ต่อมาประมาณ ๒ ถึง ๓ เดือน นางอาภรณ์ติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องนายประสาน พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้อง นายประสานแนะนำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ แม้เอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นเอกสารที่ประชาชนทั่วไปอาจขอรับจากหน่วยงานได้ แต่ตามหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอขายโครงการบ้านเอื้ออาทรให้แก่การเคหะแห่งชาติ มีข้อความระบุว่า ผู้สนใจและผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอสามารถซื้อแผ่นบันทึกข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยแบบก่อสร้าง ลักษณะองค์ประกอบของชุมชนมาตรฐานสาธิตรูปโฉม และรูปแบบอาคารในราคาชุดละ ๕,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๓ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๙ เอกสารดังกล่าวจึงมิใช่เอกสารที่มีไว้เพื่อแจกให้แก่ประชาชนเป็นการทั่วไปโดยไม่มีค่าใช้จ่าย จึงมีความเป็นไปได้ที่จำเลยที่ ๕ จะขอเอกสารดังกล่าวจากนางอาภรณ์เพราะไม่ต้องการจ่ายเงิน ๕,๐๐๐ บาท การที่จำเลยที่ ๕ ขอเอกสารดังกล่าวจากนางอาภรณ์จึงมิใช่เรื่องผิดปกติ และการที่นางชวนพิศให้นางอาภรณ์โทรศัพท์ไปสอบถามจำเลยที่ ๓ ก่อน ก็มีใช้เรื่องผิดปกติ

อีกเช่นกัน เพราะจำเลยที่ ๕ อ้างว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ และยังอ้างด้วยว่าจำเลยที่ ๔ เป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ด้วยว่า หมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ แตกต่างจากหมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์แจ้งต่อจำเลยที่ ๓ และ คตส. ทั้งปรากฏว่าหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนายอัคคี ฉัตรตระกูล นั้นนางอาภรณ์จะใช้หมายเลขโทรศัพท์ที่จดทะเบียนในนามของผู้ใดติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ มิใช่สาระสำคัญ สาระสำคัญอยู่ที่นางอาภรณ์ได้ใช้หมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวติดต่อกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ หรือไม่ เมื่อจำเลยที่ ๓ ยอมรับว่า จำเลยที่ ๓ ติดต่อทางโทรศัพท์กับนางอาภรณ์จริง คำเบิกความของนางอาภรณ์ดังกล่าวจึงมีน้ำหนักอันควรรับฟัง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นทีมงานของจำเลยที่ ๔ เคยขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรจากนางอาภรณ์ และจำเลยที่ ๕ เคยยืนยันกับนางอาภรณ์ด้วยว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ประกอบกับนางอาภรณ์ให้การและเบิกความด้วยว่า นางอาภรณ์เคยได้รับการติดต่อจากพนักงานบริษัทปิกจิน อุบัน คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เพื่อเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทร นางอาภรณ์แจ้งพนักงานบริษัทดังกล่าวว่า หน่วยก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรเต็มแล้ว แต่พนักงานบริษัทดังกล่าวขอเข้าพบนางชวนพิศ นางชวนพิศแนะนำให้ลองติดต่อกันทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์โทรศัพท์ติดต่อไปยังจำเลยที่ ๕ เพราะทราบว่าเป็นทีมงานของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และขออนุญาตให้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๕ แก่พนักงานบริษัทดังกล่าว ซึ่งจำเลยที่ ๕ อนุญาตต่อมาภายหลังนางอาภรณ์ทราบว่า บริษัทปิกจิน อุบัน คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ได้รับอนุมัติจากการเคหะแห่งชาติให้ร่วมดำเนินกิจการโครงการบ้านเอื้ออาทรจำนวน ๑๒,๔๒๐ หน่วย พฤติการณ์ต่างๆ ดังวินิจฉัยข้างต้นบ่งชี้ว่า จำเลยที่ ๔ แสดงออกต่อเจ้าหน้าที่ของการเคหะแห่งชาติว่าเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ เคยโต้แย้งคัดค้าน

ย่อมมีเหตุให้เชื่อได้ว่า จำเลยที่ ๔ แสดงออกต่อบุคคลทั่วไป รวมทั้งผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับโครงการบ้านเอื้ออาทรด้วยว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ เคยโต้แย้งคัดค้านเช่นกัน การแสดงออกของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวย่อมทำให้ผู้ประกอบการทั้งหลายเกิดความเชื่อมั่นว่า จำเลยที่ ๔ สามารถช่วยให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการของตนได้อย่างแน่นอน เพราะจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ยินยอมให้จำเลยที่ ๔ แสดงตนต่อผู้ประกอบการหลายรายว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ ด้วย

ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ ของผู้ประกอบการตามคำฟ้อง ๘ ราย ดังกล่าวข้างต้น แม้นายสุรเชษฐ์ รองประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ให้การและเบิกความว่า ทราบจากผู้ประกอบการหลายรายว่า จำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ นายจิรวุฒิ กรรมการบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ให้การและเบิกความเพียงว่า จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ เพราะทราบจากผู้ประกอบการรายอื่นว่า จำเลยที่ ๔ สนับสนุนกับจำเลยที่ ๑ สามารถช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของบริษัทได้ โดยมีได้ระบุว่า ได้รับแจ้งว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ด้วย และนายนิมิตร กรรมการกิจการร่วมค้า เอสเอสอี พีเจดีซี ก็ให้การและเบิกความยอมรับเพียงว่า ทราบจากผู้ประกอบการหลายรายว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของผู้ใหญ่ผู้มีอำนาจคนหนึ่ง โดยไม่ได้ระบุว่าผู้มีอำนาจคนดังกล่าวคือจำเลยที่ ๑ แต่เมื่อเป็นที่ทราบกันทั่วไปในกลุ่มผู้ประกอบการทั้งหลายว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ย่อมมีเหตุให้เชื่อได้ว่า ทั้งนายสุรเชษฐ์ นายจิรวุฒิ และนายนิมิตรต่างได้รับแจ้งจากผู้ประกอบการรายอื่นด้วยว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ส่วนที่นายรังสิน กรรมการบริษัทธนayang จำกัด (มหาชน) ให้การและเบิกความเพียงว่า จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ เพราะทราบจากผู้ประกอบการราย

เห็นว่าจำเลยที่ ๔ รู้จักกับผู้มีอำนาจในการเคหะแห่งชาติ และนายสุวิเชียร ที่ปรึกษาบริษัทไชน่าหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด กับนางสาววิภาดา คงสุข จำเลยที่ ๑๔ ในฐานะผู้มีอำนาจทำการแทนบริษัทพรินซิฟเทค ไทย จำกัด ให้การและเบิกความตรงกันเพียงว่า ได้รับคำแนะนำจากผู้ประกอบการรายอื่นว่าให้ไปติดต่อกับจำเลยที่ ๔ โดยนายรังสิน นายสุวิเชียร และจำเลยที่ ๑๔ มิได้ให้การหรือเบิกความด้วยว่า ผู้ประกอบการรายอื่นแจ้งให้ทราบด้วยว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ แต่เมื่อเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ผู้ประกอบการว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ย่อมมีเหตุให้เชื่อได้ว่า ทั้งนายรังสิน นายสุวิเชียร และจำเลยที่ ๑๔ ต่างได้รับแจ้งด้วยว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เช่นกัน และกรณีของกิจการร่วมค้าบริษัทไทย เณน หยูฯ กับบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ซึ่งข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำให้การและคำเบิกความของนายต้น เต็ง ฉ่าย กรรมการของจำเลยที่ ๑๒ ในฐานะผู้มีอำนาจทำการแทนกิจการร่วมค้าบริษัทไทย เณน หยูฯ อันเป็นกิจการของจำเลยที่ ๑๒ ที่เข้าร่วมทุนกับจำเลยที่ ๙ และนายหลิง ชิง ฉาง ผู้จัดการโครงการของบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด ว่า มีการจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ เพื่อตอบแทนการช่วยดำเนินการให้การเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการของกิจการร่วมค้าบริษัทไทย เณน หยูฯ กับบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง จำกัด เมื่อเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ผู้ประกอบการว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ กรณีจึงมีเหตุให้เชื่อได้ว่า ทั้งนายต้น เต็ง ฉ่าย และนายหลิง ชิง ฉาง ต่างทราบมาด้วยว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ประกอบการตามคำฟ้องแปดรายดังกล่าวติดต่อขอความช่วยเหลือจากจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ เพราะเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๔ ก็สามารถช่วยให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างและ/หรือรับซื้อโครงการของผู้ประกอบการดังกล่าวจนผู้ประกอบการดังกล่าวสามารถนำเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าไปชำระแก่จำเลยที่ ๔ ได้

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนร่วมกับจำเลยที่ ๔ ในการเรียกร้อยเงินจากผู้ประกอบการรวมแปดรายตามคำฟ้องดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ เห็นว่า การแก้ไขหลักเกณฑ์การอนุมัติหน่วยก่อสร้างและการรับซื้อโครงการของโครงการบ้านเอื้ออาทร ภายหลังจำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นผลมาจากเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติและมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือทีโออาร์ใหม่ ต่อมาการเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ และเรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ มีสาระสำคัญเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์การเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรของผู้ประกอบการเพื่อให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้างและรับซื้อโครงการ ตามประกาศของการเคหะแห่งชาติตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ หลายประการ ดังเช่น เรื่องเกี่ยวกับสถานที่ดำเนินโครงการ ตามหลักเกณฑ์เดิมผู้ประกอบการต้องมีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอนก่อนยื่นข้อเสนอ แต่ตามหลักเกณฑ์ใหม่ไม่ได้กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องมีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอนก่อน และตามหลักเกณฑ์เดิมผู้ประกอบการมีสิทธิขอเบิกเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะส่วนของงานก่อสร้าง แต่ตามหลักเกณฑ์ใหม่ผู้ประกอบการมีสิทธิขอเบิกเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการ การแก้ไขหลักเกณฑ์ ๒ ประการดังกล่าวย่อมมีผลให้ผู้ประกอบการสามารถขอเบิกเงินล่วงหน้าจากการเคหะ

แห่งชาติได้รวดเร็วขึ้น เพราะไม่จำเป็นต้องมีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอนก่อนก็สามารถเข้าสู่กระบวนการขอเบิกเงินล่วงหน้าได้ และยังมีสิทธิได้รับเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าเป็นเงินจำนวนมากขึ้น เพราะหลักเกณฑ์ใหม่ผู้ประกอบการมีสิทธิได้รับเงินล่วงหน้าเป็นจำนวนเงินถึงร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการ มิใช่เพียงร้อยละ ๑๕ เฉพาะส่วนของงานก่อสร้าง นอกจากนี้ตามหลักเกณฑ์เดิมกำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งหมายความว่า การเคหะชาติยังสามารถต่อรองราคากับผู้ประกอบการได้ว่าราคารับซื้อต่อหน่วยในโครงการนั้นสมควรเป็นราคาเท่าใด เพียงแต่ต้องไม่เกินหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท แต่ตามหลักเกณฑ์ใหม่กำหนดราคารับซื้อต่อหน่วยไว้หน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยไม่มีการปรับราคาในอายุสัญญา ๔ ปี แสดงว่าเป็นการกำหนดราคารับซื้อแน่นอนว่าหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท ไม่ต้องมีการต่อรองราคากันอีก หลักเกณฑ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอีกประการหนึ่งคือในเรื่องการจ่ายเงินค่าที่ดิน ตามหลักเกณฑ์เดิมการเคหะแห่งชาติแบ่งจ่ายค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติและอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน แต่ตามหลักเกณฑ์ใหม่การเคหะแห่งชาติจ่ายค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่การเคหะแห่งชาติ ซึ่งย่อมทำให้ผู้ประกอบการได้รับเงินจากการเคหะแห่งชาติในระหว่างดำเนินการตามโครงการเป็นเงินจำนวนมากขึ้นอีกทางหนึ่ง แม้ตามหลักเกณฑ์ใหม่ผู้ประกอบการต้องแนบลูกประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการและต้องหาหลักประกันมาวางเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้าด้วยดังที่จำเลยที่ ๑ กล่าวในฎีกา แต่เมื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการจัดหาหลักประกันมาวางกับจำนวนเงินที่ผู้ประกอบการมีสิทธิได้รับจากการเคหะชาติตั้งแต่ก่อนเริ่มการก่อสร้างและในระหว่างก่อสร้าง หลักเกณฑ์ใหม่ก็ยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการมากกว่าหลักเกณฑ์เดิมมาก แม้อาจเป็นไปได้ว่าหลักเกณฑ์ใหม่ทำให้ผู้ประกอบการมีเงินทุนหมุนเวียน โอกาสไม่ทิ้งงานกลางคันมี

น้อยลง แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการเปิดช่องให้มีการทุจริตในโครงการดังกล่าวได้ง่ายขึ้น เพราะหากจะมีการเรียกร้องเงินจากผู้ประกอบการเพื่อแลกเปลี่ยนกับการดำเนินการเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบการไม่ว่าในเรื่องใด ย่อมสามารถกระทำได้ง่ายกว่าตามหลักเกณฑ์เดิม เพราะผู้ประกอบการมีเงินที่จะมอบให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ทันที เมื่อพิจารณาประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏว่า การจ่ายเงินของผู้ประกอบการแก่จำเลยที่ ๔ กับพวกแต่ละครั้ง เกิดขึ้นภายหลังการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินแก่ผู้ประกอบการไม่นาน อีกทั้งกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายและเป็นที่รับรู้กันในวงกว้าง จำนวนเงินที่เรียกร้องจากผู้ประกอบการก็เป็นจำนวนเงินที่สูงมากนับพันล้านบาท ไม่น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินงานของการเคหะแห่งชาติจะไม่ทราบเรื่อง โดยเฉพาะเมื่อโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นนโยบายของรัฐบาล และจำเลยที่ ๑ ให้ความสนใจติดตามความคืบหน้าของโครงการอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด นอกจากนี้ยังได้ความจากนางอาภรณ์ด้วยว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ ส่งรายละเอียดเกี่ยวกับการเบิกเงินล่วงหน้าของผู้ประกอบการ ๘๕ ราย ระบุจำนวนหน่วย มูลค่างาน และจำนวนเงินเบิกล่วงหน้า มาให้นางชวนพิศ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ นางชวนพิศสั่งการให้นางอาภรณ์จัดทำเป็นตารางสรุป นำเสนอนางชวนพิศลงนาม แล้วส่งไปให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติ โดยนางชวนพิศให้นางอาภรณ์ระบุเฉพาะผู้ประกอบการที่วางหลักประกันครบถ้วนแล้วจำนวน ๔๒ ราย ส่วนบริษัทที่เหลือรอลงนามในสัญญาครอบสองก่อน ตามหนังสือที่ พม.๕๑๒๑/๐๑๓ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์แจ้งนางอาภรณ์ให้แก้ไขตัวเลขเงินเบิกล่วงหน้าของบริษัทพรินซิฟเทค ไทย จำกัด จากเดิม ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพิ่มจากเดิม ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท และบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) จากเดิม ๔๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพิ่มจากเดิม ๖๒,๐๐๐,๐๐๐

บาท นางอารมณ์รายงานให้นางชวนพิศทราบ นางชวนพิศสั่งให้นางอารมณ์พิมพ์แก้ไขให้ตรงตามที่ได้รับแจ้ง เมื่อทางใต้สวนไม่ปรากฏว่า นางอารมณ์มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ มาก่อน และมีพยานเอกสารสนับสนุน คำให้การและคำเบิกความของนางอารมณ์ดังกล่าวจึงมีน้ำหนักอันควรรับฟัง แม้ผู้ที่ติดต่อมาเป็นทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ มิใช่ตัวจำเลยที่ ๑ เอง แต่กรณีดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเงินจำนวนมากและต้องอาศัยการสั่งการของผู้มีอำนาจหน้าที่โดยตรง ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นการดำเนินการของทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ โดยที่จำเลยที่ ๑ มิได้มีส่วนรู้เห็นด้วย กรณีมีเหตุให้เชื่อได้ว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดจำนวนเงินล่วงหน้าที่ย้ายให้ผู้ประกอบการแต่ละรายด้วย อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๔ มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนร่วมกับจำเลยที่ ๔ ในการเรียกร้อยเงินจากผู้ประกอบการรวม ๙ ราย ดังกล่าวข้างต้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกร้อยเงินจากผู้ประกอบการตามคำฟ้องอีก ๓ ราย คือ รายบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีกิจการร่วมค้าชินเทค ไมวาน และบริษัทพาสทิญา (ไทย) จำกัด ด้วยหรือไม่

กรณีบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ประธานบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซี ให้การเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ ว่า ก่อนบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีได้รับอนุมัติโครงการเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ที่อาคารชั้นทาวเวอร์ จำเลยที่ ๑ ชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่าโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นนโยบายรัฐบาล แต่บริษัทที่จะเข้าร่วมโครงการต้องมีศักยภาพเพียงพอในการก่อสร้าง รวมทั้งเงินทุนด้วย หากบริษัทใดพร้อมรับข้อเสนอในเรื่องอัตราค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้หน่วยก่อสร้างแก่ผู้ประกอบการ โดยจะ

ให้จำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสานกับผู้ประกอบการเป็นรายๆ ไปว่าจะได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างเท่าใด ต่อมาประมาณต้นปี ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อนายพิบูลย์เพื่อขอทราบว่าการร่วมค่าพีซีซีจะจ่ายเงินสำหรับโครงการบ้านเอื้ออาทรหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาทหรือไม่ นายพิบูลย์แจ้งว่ายินดีจ่ายเงินให้หลังจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการและบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีได้รับเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าแล้ว จำเลยที่ ๓ ยังแจ้งนายพิบูลย์ด้วยว่า จะต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ เพื่อให้ดำเนินการเรื่องนี้ หลังจากนั้น ๒ ถึง ๓ วัน นายพิบูลย์ได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๕ แนะนำตัวว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ แจ้งว่าจำเลยที่ ๓ ให้หมายเลขโทรศัพท์ของนายพิบูลย์เพื่อให้จำเลยที่ ๕ ติดต่อกับนายพิบูลย์ และแจ้งให้ทราบด้วยว่าคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติโครงการแล้ว พร้อมทั้งสอบถามเงื่อนไขในการจ่ายเงิน นายพิบูลย์แจ้งว่ายินดีจะจ่ายเงินให้เมื่อได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ต่อมากิจการร่วมค้าพีซีซีทำสัญญาร่วมดำเนินกิจการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติจำนวน ๑๔,๕๗๓ หน่วย และได้รับเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ๙๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ กิจการร่วมค้าพีซีซีจ่ายเงินค่าตอบแทนแก่จำเลยที่ ๕ รวม ๔ ครั้ง โดยจ่ายเป็นเช็คเงินสด ๗ ฉบับ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕๔,๗๔๐,๐๐๐ บาท โดยได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๕ ก่อนส่งจ่ายเช็คทุกครั้ง นายพิบูลย์นำเช็คดังกล่าวไปมอบให้จำเลยที่ ๕ ด้วยตนเองที่โรงแรมเจ้าพระยาปาร์ค ๒ ครั้ง และที่บริษัทจำเลยที่ ๘ อีกสองครั้ง ต่อมาวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะทำงานร่วมผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้แทนอัยการสูงสุด ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๖ ถึง ๓๖๗ ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ นายพิบูลย์ไม่เคยจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑ แต่จ่ายเงินให้จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและเป็นนายหน้าในการจัดหาและซื้อขายที่ดิน เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการประสานงานและค่านายหน้า จำเลยที่ ๑ มอบหมายให้จำเลยที่ ๓ ประสานกับผู้ประกอบการเพื่อ

รับทราบข้อมูลและปัญหาในการดำเนินงาน จำเลยที่ ๓ ไม่เคยโทรศัพท์สอบถามนายพิบูลย์เกี่ยวกับเรื่องการเงินค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท นายพิบูลย์ไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๑ ทราบจากผู้ประกอบการว่าจำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าค้าที่ดิน และนายพิบูลย์ทราบจากพนักงานการเคหะแห่งชาติว่าบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติแล้ว มิใช่ทราบเรื่องจากจำเลยที่ ๕ เหตุที่ให้ถ้อยคำในบันทึกคำให้การดังกล่าว เนื่องจากการให้ถ้อยคำตามคำชี้แนะของผู้สอบสวน และต่อมาวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นายพิบูลย์ให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวน ตามบันทึกปากคำเอกสารหมาย จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๑ ถึง ๓๖๒ ว่า การประชุมที่ตึกชั้นทาวเวอร์ จำได้ว่าภายหลังจำเลยที่ ๑ กล่าวถึงระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับการเข้าเสนอราคาแล้ว จำเลยที่ ๑ ออกไปจากห้องประชุมดังกล่าว หลังจากนั้นผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ได้พูดคุยกัน จำได้ว่ามีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องคนหนึ่งบอกว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินเป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และให้จ่ายล่วงหน้า นายพิบูลย์เสนอความเห็นว่าการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการที่จะได้รับอนุมัติให้เข้าทำสัญญา ก่อน นายพิบูลย์ก็สามารถจะจ่ายเงินตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่คนดังกล่าวแจ้งได้ และบริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ มีความสามารถที่จะก่อสร้างได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ หน่วย ผลจากการประชุมดังกล่าวทำให้บริษัทกิจการร่วมค้าพีซีซีฯ ได้รับอนุมัติโครงการจากการเคหะแห่งชาติ ๑๔,๕๓๗ หน่วย แม้นายพิบูลย์ดำเนินการจัดหาที่ดินเองก็ยังคงจ่ายเงิน ๑๑,๐๐๐ บาท ตามที่ได้ตกลงในการประชุม เห็นว่า แม้คำให้การของนายพิบูลย์ที่ให้การเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่ว่า จำเลยที่ ๑ เรียกค่าดำเนินการหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท แตกต่างจากคำให้การเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งให้การทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายใดๆ ก็ตาม แต่คำให้การทั้งสามครั้งของนาย

พิบูลย์ตรงกันว่ามี การเรียกประชุมผู้ประกอบการเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร โดย คำให้การในครั้งที่สามที่ว่า มีบุคคลซึ่งเป็นทีมงานภายในห้องประชุมได้บอกกับทุกคนในห้องประชุมว่า หากต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรให้กับการเคหะแห่งชาติจะต้องจ่ายเงินเป็นค่า ดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท สอดคล้องกับคำให้การครั้งแรกที่มีการเรียก ค่าดำเนินการ ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าในการประชุมนั้นมีการเรียกค่าดำเนินการจากผู้ประกอบการจริง แม้ต่อมา นายพิบูลย์ระบุในหนังสือขอความเป็นธรรมลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และแจ้งความให้ เจ้าพนักงานตำรวจลงบันทึกประจำวันลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ รับแจ้งเป็นหลักฐานตาม เอกสารหมาย จ.๓๕๓ แพ้มีที่ ๓๘ หน้า ๗๕๑ ถึง ๗๕๓ ว่า นายพิบูลย์ให้การต่อคณะกรรมการ คตส. ไปด้วยความสับสน วกวน และมีความกดดันเนื่องจากถูกสอบสวนเป็นเวลานานกว่า ๔ ชั่วโมง ประกอบกับมีความเกรงกลัวว่าจะถูกดำเนินคดี เป็นการแจ้งความลงบันทึกประจำวันและทำหนังสือ ขอความเป็นธรรมภายหลังจากการให้การครั้งแรกเป็นระยะเวลาพอสมควร ย่อมมีโอกาสดำเนินการ เพื่อให้แตกต่างไปจากเดิม โดยมีเจตนาช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ ที่มีการเรียกเงินจากผู้ประกอบการใน การประชุมที่จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมด้วย และนายพิบูลย์นำเช็คสั่งจ่ายเงินค่าตอบแทนจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นพนักงานของจำเลยที่ ๘ อันเป็นบริษัทของจำเลยที่ ๔ เมื่อพิจารณาประกอบกับพฤติการณ์ของ จำเลยที่ ๑ ที่ยินยอมให้จำเลยที่ ๔ แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ อย่างไม่เป็นทางการดัง วินิจฉัยมาข้างต้น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกเงินจากบริษัทกิจการ ร่วมค้าพีซีซีด้วย

กรณีกิจการร่วมค้าชินเทค ไมวาน นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ กรรมการบริษัทไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด เบิกความและให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๒ แพ้มีที่ ๑๕ ได้ ความว่าเมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาพบพยานที่บริษัทไมวานฯ แจ้งว่ามีที่ดิน

แปลงสมุทรปราการ (บางนา) เนื้อที่ ๑๐๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา เสนอให้บริษัทไมवानาฯ ซื้อในราคาไร่ละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีคำดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อเป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยปฏิเสธเนื่องจากบริษัทไมवानาฯ อยู่ระหว่างการฟื้นฟูสถานะทางการเงิน จำเลยที่ ๑๐ บอกว่าจะไปคุยกับเจ้าของที่ดินเพื่อขอให้จ่ายเงินค่าดำเนินการแทนบริษัทไมवानาฯ ต่อมานางชดช้อยพบนางสาวรุ่งทิพย์ จารุพรรณกุล เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดิน นางสาวรุ่งทิพย์แจ้งว่าที่ดินแปลงดังกล่าวติดภาระหนี้กับสถาบันการเงิน นางสาวรุ่งทิพย์ยินยอมจะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ บอกนางชดช้อยว่าจะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถทำให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้บริษัทไมवानาฯ จัดทำบ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้สำเร็จ นางชดช้อยทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เนื่องจากภายหลังการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการจากบริษัทไมवानาฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมवानาฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ทวงถามเงินค่าตอบแทนที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการหลายครั้ง นางชดช้อยทราบจากจำเลยที่ ๑ ว่าต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท และจ่ายให้จำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาภายหลังบริษัทไมवानาฯ ได้รับเงินค่าที่ดินจากการเคหะแห่งชาติแปลงสมุทรปราการ (บางนา) แล้ว วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐ โทรศัพท์แจ้งให้ส่งจ่ายเช็คระบุชื่อนายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์เรืองรอง เป็นเงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท และส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ทวงถามเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยแจ้งจำเลยที่ ๑ ว่าเงินเรียบร้อยแล้วให้มารับได้เลย จำเลยที่ ๑ บอกว่าจะให้คนมารับเช็คที่บริษัทไมवानาฯ ซึ่งได้กำหนดนัดหมายวันเวลาที่มารับเช็ค เมื่อถึงวันกำหนดนัด

จำเลยที่ ๑ ติดต่อทางโทรศัพท์แจ้งว่า จะให้ผู้หญิงคนหนึ่งมารับเช็ค ต่อมาผู้หญิงคนหนึ่งมาแสดงตัวให้ทราบว่าตนได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค พร้อมทั้งได้ยื่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้นางชดช้อยพุดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย เมื่อนางชดช้อยพุดกับจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ยืนยันกับนางชดช้อย นางชดช้อยจึงมอบเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หญิงคนดังกล่าวไป โดยนางชดช้อยไม่ทราบชื่อและชื่อสกุลของผู้หญิงคนนั้น เห็นว่า นางชดช้อยเบิกความถึงความเป็นมาในการซื้อที่ดินแปลงสมุทรปราการ (บางนา) โดยมีจำเลยที่ ๑๐ เป็นผู้แนะนำจนมีการนำที่ดินแปลงดังกล่าวไปเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติและได้รับอนุมัติโครงการ ซึ่งต่อมาเมื่อได้รับเงินค่าที่ดิน นางชดช้อยส่งจ่ายเช็คให้นายทรงศักดิ์และนายจุลเกียรติ กับส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และมอบให้ผู้หญิงคนหนึ่งตามที่จำเลยที่ ๑ แจ้งไว้ แม้นางชดช้อยไม่ได้พบจำเลยที่ ๑ โดยตรงก็ตาม แต่ผู้หญิงที่มารับเช็คจากนางชดช้อยได้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๑ ให้นางชดช้อยพุดคุยกับจำเลยที่ ๑ หากบุคคลที่นางชดช้อยติดต่อกับทางโทรศัพท์ไม่ยืนยันว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่นางชดช้อยจะมอบเช็คเงินสดจำนวนสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้บุคคลซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนรับไป ประกอบกับนางสาวรุ่งทิพย์ เจ้าของที่ดินให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๓ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๘๕ ถึง ๘๘ และเบิกความได้ว่านางสาวรุ่งทิพย์ขอให้นางชดช้อยดำเนินการเรื่องชำระเงินให้ผู้ใหญ่เป็นค่าดำเนินการให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑ ร้อยละ ๓ ต่อมานางสาวรุ่งทิพย์ทราบว่านางชดช้อยชำระเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้ใหญ่และค่านายหน้าให้จำเลยที่ ๑ แล้ว คำให้การและคำเบิกความของนางสาวรุ่งทิพย์สอดคล้องกับคำเบิกความของนางชดช้อย ที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า เช็คตามเอกสารหมาย จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ระบุว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ ซึ่งหมายถึงนางรุ่งทิพย์ ทำนองว่าเป็นการจ่ายค่านายหน้าที่ดินซึ่งเป็นสิทธิของจำเลยที่ ๑๐ นั้น หากเงิน

๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่านายหน้าจริง ก็ไม่จำเป็นต้องแยกส่งจ่ายเช็คเป็นสองฉบับต่างหากจากเงินจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท อีกทั้งนางอมลวรรณ สนธิสมบัติ รองผู้จัดการบริการลูกค้าธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาประตูน้ำ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๑๑ แฟ้มที่ ๑๘ หน้า ๒๙๒ ถึง ๒๓๖ ความว่า เช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๖ รับมอบอำนาจทำรายการโอนเงินจากบัญชีดังกล่าวไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ จำนวน ๓๙,๙๙๙,๘๕๐ บาท การที่จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ เป็นพนักงานของบริษัทจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นบริษัทของจำเลยที่ ๔ มีส่วนเกี่ยวข้องการเรียกเก็บเงินตามเช็คดังกล่าว เมื่อพิจารณาประกอบกับพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ที่ยินยอมให้จำเลยที่ ๔ แสดงออกว่าเป็นที่ปรึกษาจำเลยที่ ๑ ดังวินิจฉัยมาข้างต้น ย่อมทำให้คำเบิกความของนางชดช้อยมีน้ำหนักอันควรรับฟัง ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่าเช็คดังกล่าวเป็นเช็คที่นางชดช้อยส่งจ่ายเงินค่านายหน้าแทนนางรุ่งทิพย์ เพราะมีการระบุในภาพถ่ายเช็คดังกล่าวเอกสารหมายเลข จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ นั้น นางชดช้อยยังเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๔ และที่ ๑๔ ด้วยว่า การจ่ายเงินตามเช็คได้บันทึกเข้าบัญชีบริษัททั้งหมด มีการตรวจสอบจากผู้ตรวจสอบบัญชีได้รับอนุญาต แล้วนำส่งต่อทางราชการ บริษัทไม่ถูกตรวจสอบหรือดำเนินคดีจากการจ่ายเงินเหล่านี้ กรณีดังกล่าวจึงเป็นเหตุผลที่มีการระบุในเอกสารหมายเลข จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๕๓ ว่า จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่ เพราะหากระบุว่าเป็นค่าสินบน ย่อมไม่อาจนำไปแสดงเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเพื่อยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีได้ และแม้นางชดช้อยได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๑๐ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ดังที่จำเลยที่ ๑ กล่าวในอุทธรณ์ด้วย แต่นางชดช้อยให้การด้วยว่า กิจกรรมร่วมค้าฯ เคยยื่นเสนอโครงการสมุทรปราการ (บางนา) และโครงการลาดกระบัง ๒ (ประชาพัฒนา) แต่เมื่อมีการเปลี่ยนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ

มนุษย์เป็นจำเลยที่ ๑ กิจการร่วมค้าฯ จึงได้รับเล่มโครงการทั้งสองกลับมา ต่อมากิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการและได้รับการอนุมัติโครงการในขณะที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกรับเงินจากนางชดช้อยเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรด้วย

กรณีบริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด จำเลยที่ ๑๑ นายศักดิ์สิทธิ์ เดชวรชิตหรืออสังการกุล ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๕๖ แฟ้มที่ ๑๓ และ จ.๖๑ แฟ้มที่ ๑๕ และเบิกความว่า บริษัทจำเลยที่ ๑๑ เข้าเป็นคู่สัญญากับการเคหะแห่งชาติ ๒ ระยะ ระยะแรกได้รับอนุมัติ ๒๐,๐๐๐ หน่วย และเป็นคู่สัญญารับจ้างก่อสร้างกับการเคหะแห่งชาติรวม ๕ โครงการ ระยะที่ ๒ เป็นโครงการภายหลังจำเลยที่ ๑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บริษัทจำเลยที่ ๑๑ เข้าทำสัญญาร่วมดำเนินกิจการกับการเคหะแห่งชาติเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ จำนวน ๗,๕๐๐ หน่วย ค่าก่อสร้างเป็นเงิน ๓,๑๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าตามที่ขอเบิก ๓ ครั้ง ครั้งแรกวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๖๔,๗๕๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๓ วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๕๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท ต่อมาบริษัทจำเลยที่ ๑๑ เข้าทำสัญญาเพิ่มเติมกับการเคหะแห่งชาติอีก ๑ โครงการ เป็นเงินค่าก่อสร้าง ๗๖๙,๔๔๖,๐๐๐ บาท หลังจากได้รับเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้า มีการจ่ายเงินออกไปจากบริษัทจำเลยที่ ๑๑ จำนวน ๑๘,๗๕๐,๐๐๐ บาท และ ๖๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท โดยนายชาญน บินยา คอบ ผู้ประสานงานโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทจำเลยที่ ๑๑ แจ้งนายศักดิ์สิทธิ์ว่า นำไปจ่ายให้จำเลยที่ ๑ เพื่อเป็นการตอบแทนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างจำนวน ๗,๕๐๐ หน่วย และได้ความจากคำให้การของนางสาวประเทือง ภิรมย์นุก และนางสาววิชุดาหรือหญิง รักจันทร์ เจ้าหน้าที่ฝ่าย

การเงินของจำเลยที่ ๑๑ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ. ๕๗ และ จ.๕๘ แฟ้มที่ ๑๔ และคำเบิกความของพยานทั้งสองว่า พยานทั้งสองได้รับคำสั่งให้จัดทำเอกสารใบขออนุมัติการจ่ายเงินและใบสั่งจ่ายเงินของบริษัทจำเลยที่ ๑๑ จำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท นำไปลงบัญชีเป็นรายจ่ายต้องห้าม ต่อมาผู้มีอำนาจทำการแทนจำเลยที่ ๑๑ สั่งจ่ายเช็คเงินสดลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๘,๗๕๐,๐๐๐ บาท และลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำนวน ๓๔ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๖๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท โดยปรากฏต่อมาว่ามีนำการเช็คดังกล่าวไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ เพื่อเรียกเก็บเงิน แล้วโอนเงินไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ หลังจากนั้นมีการโอนเงินต่อไปยังบัญชีของจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ รวมเป็นเงิน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท แม้นายชาฮ์น บินยาคอบ ไม่มาเบิกความ และตามบันทึกคำให้การของนายชาฮ์น บินยาคอบ เอกสารหมายเลข จ.๖๑ แฟ้มที่ ๑๔ นายชาฮ์น บินยาคอบ มิได้กล่าวถึงเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อพิจารณาประกอบกับนางปิยะศิริ นาโคศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและพัฒนาที่อยู่อาศัยการเคหะแห่งชาติ ให้การตามเอกสารหมายเลข จ. ๒๒ แฟ้มที่ ๒ ว่า วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ช่วงเช้า นายชาฮ์น บินยาคอบ ผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ นำแบบเสนอขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรเสนอขายการเคหะแห่งชาติจำนวน ๗,๕๐๐ หน่วย พร้อมหลักประกัน (BID BOND) มายื่นต่อนางปิยะศิริที่สำนักงานเลขานุการโครงการขนาดใหญ่ และเดินทางกลับ หลังจากนั้นวันเดียวกันนายชาฮ์น บินยาคอบ โทรศัพท์ติดต่อนางปิยะศิริว่า เรื่องของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเช้ามีการเคลียร์กับจำเลยที่ ๑ แล้ว ขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑ จะประสานมายังจำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรอง ต่อมาจำเลยที่ ๒ สั่งด้วยวาจาให้นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรอง ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย สอดคล้องกับที่นายชาฮ์น บินยาคอบ ให้การไว้ด้วยว่า การประสานงานกับกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ นางปิยะศิริติดต่อกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และนาง

ปรารณา พรประภา ซึ่งทำงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ อันเป็นการบ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องใน การเรียกรับเงินจากจำเลยที่ ๑๑ ด้วย พยานหลักฐานตามทางไต่สวนดังกล่าวข้างต้นฟังได้ว่า จำเลย ที่ ๑ ร่วมข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการตามคำฟ้องทั้งสิบเอ็ดรายให้นำเงินมอบให้จำเลยที่ ๑ กับพวก เพื่อตอบแทนที่การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้เข้าทำสัญญาตามฟ้อง การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรณี ไม่จำต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ในข้อนี้ เพราะไม่อาจทำให้ผลของคำวินิจฉัย นี้เปลี่ยนแปลง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อสุดท้ายมีว่า ศาลมีอำนาจริบเงินที่ ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งริบตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ เป็นเวลาภายหลังการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิด ส่วนถ้อยคำที่ใช้ในมาตรา ๔๒ และ ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ คือการริบทรัพย์สิน ซึ่งเป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ไม่ใช่การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินที่เป็นมาตรการทางแพ่ง จึงต้องใช้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ อัน เป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดที่ไม่มีบทบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน ศาลจึง ไม่มีอำนาจสั่งให้ริบเงินหรือสั่งให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงินแทนตามมูลค่าที่ศาลสั่งริบได้ เห็นว่า จำเลย ที่ ๑ กระทำความผิดระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งในขณะ

กระทำความผิด บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะต้องใช้บังคับแก่คดีคือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งไม่มีบทมาตรว่าด้วยการริบทรัพย์สิน แม้ต่อมามีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ มีบทบัญญัติให้ริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับแรกมีผลใช้บังคับวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับหลังมีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวจึงมีผลใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ กรณีเป็นเรื่องที่กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ บัญญัติให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเรื่องการริบทรัพย์สิน ซึ่งไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่คดีนี้ ต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี และแม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีบัญญัติเรื่องริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ คงมีเพียงมาตรา ๘๐ และ ๘๑ กรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหา ร่ำรวยผิดปกติและมีการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่คดีดังที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ก็ตาม แต่การที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและได้รับทรัพย์สินมาเนื่องจากการกระทำความผิด ขอให้ลงโทษทางอาญาแก่จำเลยที่ ๑ และขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดนั้น

การริบทรัพย์สินเป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ย่อมถือได้ว่าโจทก์ ประสงค์ขอให้ริบทรัพย์สินที่จำเลยที่ ๑ ได้มาจากการทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวล กฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้นๆ จะได้บัญญัติไว้เป็น อย่างอื่น กรณีจึงต้องนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ที่บัญญัติว่า ในการริบทรัพย์สินนอกจาก ศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ ... (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด มาใช้บังคับแก่คดีด้วย เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้รับเงินมาโดยได้กระทำความผิดต่อหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างตน ศาลย่อมต้องปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องและเป็น เหตุอยู่ในลักษณะส่วนคดีอันมีผลถึงจำเลยอื่นด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ศาลจึงมีอำนาจริบเงินดังกล่าวในคดีนี้ได้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) ส่วนการกำหนดมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบและให้ผู้มีหน้าที่ ต้องส่งสิ่งที่ศาลสั่งริบชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าดังกล่าวภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น เป็นเพียงมาตรการในการบังคับโทษริบทรัพย์ที่จำเลยได้มาจากการทำความผิด เพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษา ไม่ใช่บทบัญญัติในส่วนโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด และเป็น กฎหมายวิธีสบัญญัติซึ่งมีผลใช้บังคับในขณะที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ เป็นคดีนี้ ย่อมนำมาใช้บังคับแก่ ทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ ได้ เมื่อเงินที่จำเลยที่ ๑ ได้มาโดยได้กระทำความผิดมีการโอนเข้าบัญชี บุคคลอื่นหลายบัญชีและมีการเบิกถอนเงินสดด้วย โดยสภาพของเงินที่ได้รับมดังกล่าวไม่สามารถที่

จะส่งมอบได้หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้ยากเกินสมควร จำเลยที่ ๑ จึงต้องส่งเงินที่รับโดยชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบพร้อมดอกเบี้ย ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยมานั้น องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์เห็นพ้องด้วยในผล อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า เงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัท ไซน่า หั่วฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๗ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงริบและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าสิ่งของที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า บริษัทไซน่า หั่วฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด มีโครงการอื่นที่ได้ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติอีกหลายโครงการทั้งในนามของตนเอง และโครงการก่อสร้างที่โอนมาจากบริษัท เอส เอ็ม เอ ดีเวลลอปเม้นท์ กรู๊ป จำกัด ซึ่งเคยได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ๔๐,๐๐๐ หน่วย นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ กับบริษัท ไซน่า หั่วฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด มีความเกี่ยวข้องกันจนต้องจ่ายเงินมากถึง ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่อ้างว่าเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการร่วมกันทำธุรกิจนำเข้ารถโดยสารประจำทาง เอ็น จี วี แต่ไม่ปรากฏรายละเอียดการนำเข้าและมีการดำเนินการถึงขั้นตอนใด จึงเป็นพิรุธ สัญญากู้ยืมเงินมีจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ยืม แต่ไม่มีหลักประกันการกู้ยืม ทางไต่สวนฟังได้ว่า เงินดังกล่าวสัมพันธ์กับเงินสินบนที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกให้แก่โครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไซน่า หั่วฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เห็นว่า นางไพลิน เนียรภาค ผู้อำนวยการกองการเงิน การเคหะแห่งชาติ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๔๐ แฟ้ม ๘ หน้า ๘/๗ ถึง

๘/๕๕ ว่า การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินค่าที่ดินให้กับบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด จำนวน ๕ โครงการ ได้แก่ ๑.โครงการบ้านเอื้ออาทรหัวทะเล ๒ จังหวัดนครราชสีมา เป็นเงิน ๔๐,๒๗๕,๓๐๐ บาท ตามสัญญาพร้อมดำเนินการลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๒๔,๑๖๕,๑๘๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๒.โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ เป็นเงิน ๑๐๙,๖๔๓,๖๒๕ บาท ตามสัญญาพร้อมดำเนินการ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๖๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ จำนวนเงิน ๖๕,๗๘๖,๑๗๕ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาลองจัน ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๓.โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ เป็นเงิน ๙๑,๖๙๘,๖๐๐ บาท ตามสัญญาพร้อมดำเนินการลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๘ และชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๖๔,๑๘๙,๐๒๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทยฯ สาขาลองจัน ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน ๔.โครงการบ้านเอื้ออาทรตันธงชัย จังหวัดลำปาง เป็นเงิน ๔๐,๒๗๕,๓๐๐ บาท ตามสัญญาพร้อมดำเนินการลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ ชำระค่าที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๓๓,๐๔๙,๘๘๐ บาท แต่เนื่องจากบริษัทโอนที่ดินให้การเคหะแห่งชาติล่าช้าเป็นระยะเวลา ๑๙ วัน การเคหะแห่งชาติจึงหักค่าปรับไว้ จำนวน ๓๐๔,๐๐๐ บาท โดยส่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทยฯ สาขาลองจัน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำนวนเงิน ๓๖,๗๔๕,๘๘๐ บาท ส่วนที่เหลือแบ่งชำระตามงวดงาน และ ๕.โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร (คลองสี่วาพาสวัสดิ์) เป็นเงินจำนวน ๖๔,๐๔๙,๑๓๕ บาท ตามสัญญาพร้อมดำเนินการลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ชำระค่า

ที่ดินร้อยละ ๗๐ ของเงินค่าที่ดินในวันจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ เป็นเงิน ๔๔,๘๓๔,๓๔๔.๕๐ บาท โดยสั่งจ่ายเช็คธนาคารนครหลวงไทยฯ สาขาคลองจั่น ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ส่วนที่เหลือ แบ่งชำระตามงวดงาน ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ทำโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติหลายโครงการ และได้รับเงินค่าก่อสร้างล่วงหน้ากับ ค่าที่ดินมาแล้วบางส่วน นายสุวิเชียร ที่ปรึกษาของบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และเคยเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทเอส เอ็ม เอ ดีเวลลอปเม้นท์ กรุ๊ป จำกัด ให้การตาม เอกสารหมาย จ.๗๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๓๘๐ ถึง ๑๔/๔๐๗ และเบิกความได้ว่า นายสุวิเชียร เป็นผู้นำเช็ค ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไปให้กับจำเลยที่ ๔ เนื่องจากมีความเชื่อในความสามารถในเรื่อง การติดต่อหน่วยราชการ จำเลยที่ ๔ ประกอบธุรกิจส่งออกข้าวไปจำหน่ายยังต่างประเทศ และ ในขณะที่เกิดเหตุประเทศไทยมีโครงการที่จะส่งนำเข้ารถโดยสารที่ใช้แก๊สธรรมชาติมาจากสาธารณรัฐ ประชาชนจีน โดยมีแนวความคิดที่จะใช้วิธีการในการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกันโดยการส่งข้าวสาร ออกไปยังประเทศจีน แลกกับการนำเข้ารถโดยสารที่ใช้แก๊สธรรมชาติมาจากสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งจำเลยที่ ๔ อ้างว่าจะต้องใช้เงินค่าที่ปรึกษาจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อติดต่อประสานงาน นายสุวิเชียรแจ้งข้อเสนอของจำเลยที่ ๔ ให้นายหยาง จิน เหลียง กรรมการผู้จัดการบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ทราบ โดยนายหยาง จิน เหลียง ตกลงและออกเช็ค ธนาคารกรุงไทย จำกัด สาขาบางจาก ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๘ สั่งจ่ายเงินสดเป็นเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายสุวิเชียรนำไปมอบให้กับจำเลยที่ ๔ แต่นายหยาง จิน เหลียง ต้องการ หลักฐานการชำระเงินจำนวนดังกล่าว จำเลยที่ ๔ จึงให้จำเลยที่ ๗ เป็นผู้ลงนามในสัญญากู้ยืมเงิน จำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายหยาง จิน เหลียง ให้การตามเอกสารหมาย จ.๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๓๕๑ ถึง ๑๔/๓๗๕ ความว่า นายหยางจิน เหลียง มอบเช็คจำนวนเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้

นายหวาง จำชื่อ-นามสกุลไม่ได้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เนื่องจากนายหวางได้กู้ยืมเงินจากนายหยางจิน เหลียง นายหวางได้ลงชื่อรับเช็คไว้ สัญญากู้ยืมเงินทำระหว่างนายหยาง จิน เหลียง กับเลขานุการของนายหวาง จำชื่อไม่ได้ แต่นายอเนก พัฒนสฤษฎ์ ซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ให้การตามเอกสารหมาย จ.๗๓ หน้า ๑๔/๓๗๖ ถึง ๑๔/๓๗๙ ว่า นายหยางและนายสุวิเชียรเรียกนายอเนกว่า นายหวาง นายอเนกมาเป็นที่ปรึกษาให้กับบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เกี่ยวกับการนำเข้ารถโดยสารที่ใช้แก๊สธรรมชาติจากสาธารณรัฐประชาชนจีน นายอเนกไม่เคยกู้ยืมเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เมื่อพิจารณาสัญญากู้ยืมเงินตามเอกสารหมาย จ.๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๓๖๓ ถึง ๑๔/๓๖๕ มีจำนวนที่ ๗ เป็นผู้กู้ยืมเงินโดยที่ไม่มีหลักประกัน ตรงกับที่นายอเนกให้การว่าตนเองไม่ได้เป็นผู้กู้ยืมเงิน แต่การกู้ยืมเงินจำนวนมากโดยไม่มีหลักประกันใดๆ เป็นการผิดปกติวิสัย ประกอบกับคำให้การของพยานทั้งสามให้การเกี่ยวกับเงิน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท แตกต่างกันไปคนละทาง เป็นพิรุธอย่างยิ่ง พยานหลักฐานตามทางไต่สวนไม่น่าเชื่อว่าจำนวนที่ ๗ กู้ยืมเงินจากนายหยาง จิน เหลียง แต่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินที่บริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด จ่ายเพื่อค่าตอบแทนในการผลักดันโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด จำนวนที่ ๗ จึงต้องร่วมชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้อง

เสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันชัดแจ้ง ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี และในกรณีหนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผิพนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

วินิจฉัยแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ให้ปรับบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) รับผิดเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ด้วย โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันอ่านคำพิพากษานี้ หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระเงินภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยไปตามนั้น ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ โดยให้

(อม.๔๒)

- ๕๙ -

จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ ร่วมกันชำระเงินแทนตามมูลค่าเพิ่มขึ้นอีกคนละ ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองกำหนดไว้ นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง./

นายอธิคม อินทุภูติ

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม. อธ. ๑/ ๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อม. อธ. / ๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง
อัยการสูงสุด

โจทก์

นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑

นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒

นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓

นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔

นางสาวรัตนา แซ่เอ็ง ที่ ๕

นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖

นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗

บริษัทเพรซิเดนท อะกรี เทรดดิง จำกัด ที่ ๘

บริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัทไทย เฉน หนู

อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานใน
องค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม. อธ. ๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. อธ.

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง ที่ ๑	
	บริษัทพาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
	บริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
	บริษัทพรินซิเพค ไทย จำกัด ที่ ๔	
	นางสาวสุภาวิตาหรือกัญญ์ปภัส คงสุขหรือคงสุขอิทธิทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

โจทก์และจำเลยที่ ๑	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓	
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๗ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔	

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งให้รวม
พิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ในสำนวน

แรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐ ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงาน รัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและ เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและ บริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบาย รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เพื่อการนี้อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้ง การกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติ ตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนิน กิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่ง กรรมการการเคหะแห่งชาติ เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะ แห่งชาติ รวมทั้งออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติตามพระราชบัญญัติการ เคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๖ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากันกรอง

โครงการบ้านเอื้ออาทร มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การบริหารงาน การจัดทำโครงการของ การเคหะแห่งชาติให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ พิจารณาความ เหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อทำการหรือพิจารณาเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตลอดจนเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงได้ รวมทั้งทำการอื่น ตามที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมอบหมาย จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้า ต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและ ความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความ มั่นคงของมนุษย์คนก่อนหน้า จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ “กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เชน หนู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” มี วัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะ ส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ กับที่ ๑๓ ต่อมาจำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด

คดีนี้สืบเนื่องมาจากรัฐบาลกำหนดโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อสร้างบ้านราคา ประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนิน โครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ มีเป้าหมาย ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย กำหนดวงเงินลงทุนหน่วยละไม่ เกิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท แบ่งเป็นค่าบ้านและที่ดินไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท และค่าบริหารจัดการทั้งปวง ที่เหมาะให้การเคหะแห่งชาติอีก ๕๐,๐๐๐ บาท โดยการเคหะแห่งชาติกู้เงินจากธนาคาร

มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้าประกัน มีการจัดซื้อจัดจ้างกับผู้ประกอบการ ๒ ลักษณะ คือ ๑. จ้างก่อสร้างบนที่ดินของการเคหะแห่งชาติ ๒. จ้างเหมาเบ็ดเสร็จให้ผู้ประกอบการหาทั้งที่ดิน ออกแบบ คำนวณราคาและก่อสร้าง แล้วนำมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติทั้งโครงการ ซึ่งขณะนั้นการเคหะแห่งชาติเน้นการจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะที่ ๒ โดยมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติงาน เมื่อมีการขายบ้านให้ลูกค้ารายใดแล้ว การเคหะแห่งชาติจะนำสิทธิตามสัญญาที่มีต่อผู้ซื้อไปขายให้ธนาคาร แล้วให้ผู้ซื้อผ่อนชำระค่าบ้านกับธนาคารต่อไป ส่วนการเคหะแห่งชาติจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ให้ธนาคาร

เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวัน และกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสี่ได้ร่วมกันกระทำความผิด สนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีเข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ โดยร่วมมือกับจำเลยที่ ๒ ให้การเคหะแห่งชาติกำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ ทั้งนี้โดยมีเจตนาเพื่อกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิมตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยหลักเกณฑ์ใหม่มีสาระสำคัญกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุ

สถานที่ดำเนินการของโครงการได้ กำหนดราคารับซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ประกอบการ ต้องวางหลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ และทำสัญญาแบบหนึ่ง สัญญาต่อหลายโครงการ ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิก ล่วงหน้า และการจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอโครงการได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติ ยกเลิกข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้กำหนดใหม่เป็นว่า “ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอ เพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นเสนอ โครงการทุกรายจะต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำ เสนอขายโครงการด้วย” โดยจำเลยที่ ๑ สั่งการให้สถาบันที่นี้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เพื่อถือเป็นมติด้วย ต่อมาวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขาย ให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความ ใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ ผลของการยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วกำหนดใหม่ดังกล่าวเป็นการลดภาระ ลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการ อันเป็นการเอื้อประโยชน์และจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือ ยื่นยื่นเสนอโครงการ และส่งผลให้ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอและการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อ โครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยมีเงื่อนไขให้จัดทำ การจองสิทธิล่วงหน้าก่อน

สามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติได้ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติได้รับความเสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้นจากเดิมที่เคยตกลงราคากันไว้แล้ว การแก้ไขยกเลิกข้อ ๓ เดิมและใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการดังกล่าว ส่วนนี้เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ อีกส่วนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

จำเลยที่ ๑ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ ติดต่อกับลักษณะข่มขืนใจ หรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้า มอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะชาตินอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบและโดยทุจริต ข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการ ให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ ยังรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ในฐานะประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งเป็นพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวในฟ้องข้อ ๑ ร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และ ที่ ๑๐ ไปเรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ อีกทางหนึ่ง แล้วจะได้รับอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการอีกหลายราย ตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูกข่มขืนใจหรือจูงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑

ถึงที่ ๑๓ กับผู้ประกอบการรายอื่นตามฟ้องข้อ ๒.๒, ๒.๓, ๒.๔, ๒.๕, ๒.๖, ๒.๘, ๒.๙ และ ๒.๑๐ ที่จ่ายเงินให้นั้น ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต โดยจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำการดังกล่าวเป็นความผิดต่างกรรม ต่างวาระกัน ดังนี้ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๑๑ จนจำเลยที่ ๑๑ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และบริษัทดังกล่าว จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า พีซีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้อ

อาหารกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน และจำเลยที่ ๑๒ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการดังกล่าวกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทธนายง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า ชินเทค ไมวาน ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทเดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ และเมื่อ

ระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนจำเลยที่ ๑๓ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้แก่จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ เป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวก กับบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และส่งสำนวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงจำเลยบางส่วน คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสี่แล้ว คณะกรรมการ คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีมติว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่และพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง มีมูลเป็นความผิดทางอาญาตามข้อกล่าวหา จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญานหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่

อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และนับโทษต่อจากโทษจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา กับขอให้ริบเงินจำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้ เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กับพวกร่วมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวด้วย

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่ไม่มาศาลและออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยดังกล่าวตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมาศาล จึงให้ไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของ จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระทงละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก ๒๐ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๖ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระทงละ ๒๕,๐๐๐

บาท รวม ๑๑ กระทง รวมเป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ.๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ.๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม.๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ อ.๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญานั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ กับให้รับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่รับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระจำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระจำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่รับเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท และฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ข้อยหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก.

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

พิเคราะห์พยานหลักฐานตามทางไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ คตส. กับคณะกรรมการ ป.ป.ช. อุทธรณ์โจทก์กับจำเลยที่ ๑ คำแก้อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ กับคำแถลงการณ์ด้วยวาจาชั้นอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์อยู่ในกำกับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดังกล่าว การบริหารงานของการเคหะแห่งชาติมีคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ คณะกรรมการการเคหะชาติมีอำนาจแต่งตั้งผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ และมีอำนาจทำนิติกรรมในฐานะเป็นผู้แทนการเคหะแห่งชาติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ โดยมีอำนาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่ที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการในกรณีที่การเคหะแห่งชาติจะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรีให้การเคหะแห่งชาติ นำเรื่องเสนอรัฐมนตรีเพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรีด้วย ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรพิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ

กระทำการแทนจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของนายประชา มาสินนธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ก่อนหน้า จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย จำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ “กิจการร่วมค้าบริษัทไทย เนน หยู อินเทอร์เน็ตชั้นเนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัทนามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓ โครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นโครงการตามนโยบายของรัฐบาล มีกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และการเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินโครงการ กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ แบ่งเป็น ๕ ระยะ ขณะที่จำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรี โครงการบ้านเอื้ออาทรดำเนินการอยู่ในระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย โดยการยื่นเสนอข้อเสนอและรับซื้อโครงการถือปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน โดยไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ต่อรองราคาได้) การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะในส่วนของงานก่อสร้างโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่าที่ดินแบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติ และอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้

ควบคุมงานเอง ในระหว่างที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งนายประสาน ต้นประเสริฐ เป็นประธานคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๒ และบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นกรรมการ แทนประธานกรรมการและกรรมการเดิมที่ลาออกจากตำแหน่ง ต่อมาวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มีคำสั่งที่ ๐๐๗/๒๕๔๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ มีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการและกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของโครงการบ้านเอื้ออาทรก่อนเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๒ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติ และมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือที่ไอราร์ที่ใช้บังคับในปัจจุบันใหม่ ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกสั่งการ ที่ พม. ๐๑๐๑/๓๙๖๖ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติ ดำเนินการในโครงการบ้านเอื้ออาทรสำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญาและวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติให้ยกเลิก และถือว่าเป็นผู้ไม่มาทำสัญญา สำหรับโครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่ ในส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว ไม่อนุญาตให้เปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ประกอบการ แต่ให้สิทธิผู้ประกอบการรายใหม่นำโครงการเดิมนั้นเสนอใหม่ได้ โดยต้องวางหลักประกันร้อยละ ๕ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๖ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๓ การเคหะแห่งชาติจึงได้นำแนวทางตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลับกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แล้วมีมติเห็นชอบในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ครั้นวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติได้ออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ และเรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขาย

ให้กับการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้กำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๗ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๔ การเคหะแห่งชาติ จึงออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ยกเลิกข้อ ๓ เดิมแล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ มีผู้ประกอบการหลายรายยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ได้รับหนังสือร้องเรียนว่า จำเลยที่ ๑ กับพวกกระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ เรียกรับสินบนค่าอนุมัติจำนวนหน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร จึงแต่งตั้งคณะอนุกรรมการตรวจสอบดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว และต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง โดยมีการแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสี่แล้ว คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่มีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา แล้วส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นมายังโจทก์พิจารณา โจทก์พิจารณาแล้วยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ มีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) เพิ่งแต่งตั้งนายแก้วสรร อติโพธิ เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนโครงการบ้านเอื้ออาทรเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่นายแก้วสรรไต่สวนพยานบางปากโดยพลการตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ตามเอกสารท้ายอุทธรณ์หมายเลข ๓ ถึง ๕ การไต่สวนของนายแก้วสรรตั้งแต่แรกจึงกระทำโดยไม่มีอำนาจ การไต่สวนของ คตส. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า อำนาจหน้าที่ของ คตส. และคณะอนุกรรมการถูกกำหนดไว้ในประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๐ เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑ แผ่นที่ ๑ / ๒๙ ถึง ๑ / ๓๒ ซึ่งประกาศใช้ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ประกาศดังกล่าวแต่งตั้งให้นายแก้วสรรเป็นหนึ่งในคณะกรรมการตั้งแต่วันดังกล่าว คตส. มีอำนาจและหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๕ ของประกาศดังกล่าว กล่าวคือ ตรวจสอบการดำเนินงานหรือโครงการที่ได้รับอนุมัติหรือเห็นชอบโดยบุคคลในคณะรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีซึ่งพ้นจากตำแหน่งโดยผลของการปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยฯ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเป็นไปได้โดยทุจริตหรือประพฤติดมิชอบ ตรวจสอบสัญญา สัญญาสัมปทานหรือการจัดซื้อจัดจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการกระทำที่เอื้อประโยชน์แก่เอกชนโดยมิชอบ หรือมีการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือมีการกระทำที่ทุจริตหรือประพฤติดมิชอบ ตรวจสอบการปฏิบัติราชการใด ๆ ของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือมีการกระทำที่ทุจริตหรือประพฤติดมิชอบ และตรวจสอบการกระทำของบุคคลใด ๆ ที่เห็นว่าเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการกระทำให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ซึ่งในข้อ ๕ วรรคสาม กำหนดว่า เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามประกาศนี้ ให้ คตส. มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ

ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้คณะกรรมการตรวจสอบใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และในข้อ ๑๐ ของประกาศกำหนดว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประกาศฉบับนี้ให้ คตส. มีอำนาจตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่มอบหมายได้ นายแก้วสรรให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนตามเอกสารหมายเลข จ.๑ แฟ้ม ๑ หน้าที่ ๑/๑ ถึง ๑/๒๘ และเบิกความได้ว่า นายแก้วสรรได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการตามประกาศฉบับดังกล่าว เหตุที่ คตส. ตรวจสอบกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติ ในโครงการบ้านเอื้ออาทร เนื่องจากนายแก้วสรรในฐานะเลขานุการ คตส. ได้รับหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ จากผู้ที่ใช้ชื่อว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติ ให้รายละเอียดเรื่องจำเลยที่ ๑ กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่กรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติ ในโครงการบ้านเอื้ออาทร โดยมีการเรียกรับเงินสินบนค่านมัติจำนวนหน่วยก่อสร้าง หน่วยละ ๑๔,๐๐๐ บาท มาแบ่งปันกันระหว่างจำเลยที่ ๑ กับนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ประธานคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ โดยระบุชื่อผู้ประกอบการที่ยอมจ่ายสินบนให้จำเลยที่ ๑ กับพวกด้วย นายแก้วสรรจึงนำข้อเท็จจริงที่ได้จากหนังสือร้องเรียนฉบับดังกล่าวเสนอต่อ คตส. เพื่อพิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๔ /๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ คตส. จึงมีมติให้รับเรื่องไว้ตรวจสอบ และต่อมาในการประชุมครั้งที่ ๕ / ๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ คตส. มีมติให้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการตรวจสอบและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง และรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณีจัดซื้อจัดจ้างเอกชน โดยการเคหะแห่งชาติในโครงการบ้านเอื้ออาทร เป็นไปโดยมิชอบ จนก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง โดยมีนายแก้วสรรเป็นประธานคณะอนุกรรมการตรวจสอบ ตามคำสั่งที่ ๗ / ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เมื่อผลการตรวจสอบมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่ามีกระบวนกรทุจริต อนุกรรมการตรวจสอบจึงรายงานต่อ คตส. จากนั้น คตส. มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๙ / ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๘

พฤษภาคม ๒๕๕๐ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน คตส. จึงมีคำสั่งที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน กรณีกล่าวหา จำเลยที่ ๑ กับพวก รวม ๑๓ คน คำเบิกความและคำให้การดังกล่าวสอดคล้องกับคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบที่ ๗ / ๒๕๔๙ เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ ฉบับลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารหมาย จ.๑ แฟ้มที่ ๑ หน้าที่ ๑/๔๓ ที่ระบุว่า นายนาม ยิ้มแย้ม ประธานกรรมการตรวจสอบอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗ และข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบว่าด้วยการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการตรวจสอบ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ โดยมีนายแก้วสรร เป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบ เพื่อทำหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในรายงานการสอบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินและเอกสารคำกล่าวโทษว่า การจัดซื้อจัดจ้างเอกชนโดยการเคหะแห่งชาติ ในโครงการบ้านเอื้ออาทร ระยะที่ ๔ มูลค่าโครงการหนึ่งแสนหกหมื่นล้านบาท เป็นไปโดยมิชอบ ได้สัญญาและคู่สัญญาที่น่าเชื่อถือ มุ่งขายที่ดินราคาแพงให้แก่รัฐ จนก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่รัฐและประชาชนอย่างร้ายแรง เพื่อเสนอคณะกรรมการตรวจสอบวินิจฉัยว่ามีมูลคดีที่น่าเชื่อถือหรือไม่ และมีข้อกล่าวหาบุคคลใดบ้าง ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า นายแก้วสรรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ นายแก้วสรรจึงมีอำนาจตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาในฐานะประธานคณะกรรมการตรวจสอบ ซึ่งรวมถึงอำนาจในการสอบปากคำพยานบางปากในวันที่ ๑๕, ๑๖ และ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ วันที่ ๒๓ และ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ด้วย การไต่สวนดังกล่าวจึงเป็นการไต่สวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่คณะกรรมการตรวจสอบมีคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบที่ คตส. ๐๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนภายหลังจากที่นายแก้วสรรได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานอนุกรรมการ

ตรวจสอบแล้ว การไต่สวนของนายแก้วสรรก่อนวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จึงมีอำนาจกระทำได้ และชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เนื่องจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้และตั้งคณะทำงาน ตามสำเนา หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส ๐๐๔๙.๒/๓๒๔ ฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ เอกสารท้าย อุทธรณ์หมายเลข ๑๓ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการประชุมหาข้อยุติร่วมกันตามข้อไม่สมบูรณ์ ดังกล่าวก่อนฟ้อง การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงยังไม่เสร็จสิ้นนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริง ปรากฏจากบันทึกการประชุมคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดและผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๗ วรรคสอง ครั้งที่ ๑ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐, ครั้งที่ ๒ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐, ครั้งที่ ๓ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และครั้งที่ ๔ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ เอกสารหมายเลข จ.๓๕๔ ว่า ภายหลังจากอัยการสูงสุดแจ้งข้อไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ รวม ๘ ข้อ และตั้งคณะทำงานแล้ว มีการตั้งคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดและผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณา ประเด็นการตั้งข้อไม่สมบูรณ์ของอัยการสูงสุดดังกล่าวแล้ว กล่าวคือ ในการประชุมครั้งที่ ๓ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ คณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความเห็นไม่ขัดแย้ง กับคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดในประเด็นข้อไม่สมบูรณ์ ข้อที่ ๕ เรื่องอายุความ จนกระทั่งใน การประชุมครั้งที่ ๔ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ คณะทำงานผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดในประเด็นข้อที่ ๑ ถึง ข้อที่ ๓ เรื่องฐานความผิดของจำเลยที่ ๑ กับพวก ส่วนประเด็นข้อไม่สมบูรณ์ส่วนที่เหลือในข้อที่ ๔ ข้อที่ ๖ ถึง ข้อที่ ๘ เป็นเพียงข้อเสนอแนะและข้อสังเกตของคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุด ซึ่ง คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถใช้ดุลพินิจในการตั้งเรื่องไต่สวนหรือกันบุคคลไว้เป็นพยานได้ และเป็น

เรื่องการจัดทำเอกสารก่อนส่งอัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องคดีเท่านั้น กรณีจึงถือว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดได้แต่งตั้งผู้แทนเป็นคณะทำงานตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑ เพื่อพิจารณาถึง ข้อไม่สมบูรณ์ตามที่อัยการสูงสุดได้แจ้ง และคณะทำงานดังกล่าวได้ประชุมร่วมกันและดำเนินการ รวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์แล้ว ตามบันทึกการประชุมคณะทำงานผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดและ ผู้แทนฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๗ วรรคสอง ครั้งที่ ๑ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐, ครั้งที่ ๒ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐, ครั้งที่ ๓ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และครั้งที่ ๔ / ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ เอกสารหมาย จ.๓๕๔ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สองตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า เมื่อศาลยกฟ้องจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นพนักงานแล้ว จึงถือว่าไม่มีพนักงานผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ไม่มีตัวการกระทำความผิด และไม่อาจเลี้ยงไปลงโทษ จำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนพนักงานกระทำความผิดได้ เพราะเกินจากฟ้อง เนื่องจาก โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ที่เป็นพนักงานฐานผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑ ที่เป็นตัวการเท่านั้น จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่อนุมัติหน่วยก่อสร้างหรือรับซื้อโครงการ เนื่องจากเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเคหะแห่งชาติ ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ กล่าวคือ มีอำนาจหน้าที่กำกับให้การเคหะแห่งชาติปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี การอนุมัติหน่วยก่อสร้างหรือ การอนุมัติให้ผู้ประกอบการได้เข้าเป็นคู่สัญญาขายโครงการให้แก่การเคหะแห่งชาติ เป็นกรณี

ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เป็นเรื่องการ ซื้อ หรือ จัดหา อันเป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๖ (๑) ประกอบมาตรา ๙ (๑) และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มิใช่การกำกับดูแลโดยทั่วไป นอกจากนี้ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ ยังบัญญัติห้ามมิให้ผู้ที่ป็นเจ้าพนักงานอยู่แล้วตามกฎหมาย เป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น แม้จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา แต่มิได้เป็นพนักงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามฟ้องโจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) การเคหะแห่งชาติมิได้เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการแผ่นดินและไม่มีกฎหมายให้ถือว่าคณะกรรมการและผู้ว่าการเคหะแห่งชาติ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา จึงถือว่าเป็นพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ หากมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ เมื่อจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาจึงไม่อาจนำเอาพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาใช้บังคับได้เช่นกัน นอกจากนี้ศาลพิพากษาแล้วว่าจำเลยที่ ๑ มิได้แทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ การปฏิบัติตามอำนาจของจำเลยที่ ๑ ในการกำกับโดยทั่วไปจึงรับฟังเป็นยุติแล้วว่าชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ บัญญัติว่า ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของ กคช. เพื่อการนี้อาจสั่งให้ กคช. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล หรือมติ

ของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของ กคช. ได้ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ การกำกับดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะชาตินี้ย่อมรวมถึงการสั่งการ ควบคุม และดูแลให้การเคหะแห่งชาติปฏิบัติตามแนวทางหรือนโยบายในการดำเนินโครงการบ้านเอื้ออาทร ภายใต้คำสั่งของจำเลยที่ ๑ ด้วย ดังนี้ หากจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์โดยมิชอบตามฟ้องแล้ว ย่อมเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ได้ กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่น ๆ ในอุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ อีก เพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยนี้ได้ อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สามตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ มีว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า นายแก้วสรจรุงใจ ให้คำมั่นสัญญาและขู่เชิญพยานว่า หากผู้ประกอบการรายใดให้ความร่วมมือจะกันไว้เป็นพยาน แต่หากไม่ให้ความร่วมมือจะดำเนินคดีฐานเป็นผู้สนับสนุนให้สินบนเจ้าพนักงาน ตามประกาศของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่จะกันไว้เป็นพยานจะต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนเป็นพยาน การได้มาซึ่งพยานโจทก์ปากนายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย นายเสวก ศรีสุชาติ นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ และนางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ มิชอบด้วยกฎหมาย ต้องห้ามมิให้รับฟัง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ วรรคสอง เห็นว่า นายแก้วสรให้การตามเอกสารหมาย จ.๑ แฟ้ม ๑ หน้าที่ ๑/๑ ถึง ๑/๒๘ และเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ นายแก้วสรได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการ

คตส. ต่อมาวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ นายแก้วสรรได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานอนุกรรมการตรวจสอบ เพื่อทำหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน นายแก้วสรรปรึกษา คตส. แล้ว และได้รับคำยืนยันจากนายกล้านรงค์ จันทิก ว่า ถ้าผู้ประกอบการให้ความร่วมมือโดยให้ความจริงสามารถกันไว้เป็นพยานได้ นายแก้วสรรจึงกันบุคคลไว้เป็นพยานสำหรับผู้ให้ความร่วมมือ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าในช่วงเวลาดังกล่าวพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีบทบัญญัติเรื่องการกันไว้เป็นพยาน ส่วนประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ เพิ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ ภายหลังจากคณะอนุกรรมการไต่สวนที่นายแก้วสรรเป็นประธานสอบถ้อยคำนายสุรเชษฐ นายเสวก นายพิบูลย์ นายสุวิเชียร นายนิมิตร และนางชดช้อย เป็นพยาน ซึ่งต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ คตส. วินิจฉัยชี้มูลความผิดจำเลยที่ ๑ กับพวก โดยมีได้แจ้งให้ดำเนินคดีแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่กันไว้เป็นพยานดังกล่าว ตามรายงานการตรวจสอบเอกสารหมาย จ.๓๕๑ แฟ้มที่ ๓๖ และที่ ๓๗ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามประกาศดังกล่าวในข้อที่บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่จะกันไว้เป็นพยานต้องมีคำขอด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้กันตนเป็นพยาน นอกจากนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนได้ชี้แนะพยานว่าจะต้องให้การไปในทางใด พยานแต่ละปากให้การไปตามความรู้เห็นของตน การได้มาซึ่งพยานดังกล่าวจึงได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย และมีได้เกิดขึ้นจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ส่วนปัญหาว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจหรือเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ในการข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้นำเงินมามอบให้ตามคำพิพากษาของฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา การที่จำเลยที่ ๔ เรียกเงินจากผู้ประกอบการโดยมิชอบเป็นการกระทำ

ของจำเลยที่ ๔ เองโดยลำพัง คำเบิกความของนางอาภรณ์ จันทรา ไม่น่าเชื่อถือเพราะเอกสารที่จำเลยที่ ๓ ขอให้นางอาภรณ์ส่งให้จำเลยที่ ๕ เป็นเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลของโครงการบ้านเอื้ออาทรที่มีไว้แจกผู้ประกอบการทั่วไป หมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ เป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนายอัศศิริ นิตฺตระการ ในส่วนการส่งเอกสารประกอบการประชุมเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ให้แก่จำเลยที่ ๔ คำเบิกความของนายสุพจน์ มัฆวิบูลย์ และนายสรวุฒิ ตังภาพล รองผู้อำนวยการการเคหะแห่งชาติ ยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้ใดสั่งให้จัดทำเอกสารดังกล่าว เลขที่ออกหนังสือเป็นพิรุธ รวมทั้งไม่เคยนำส่งเอกสารดังกล่าวถึงจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๔ ไม่เคยเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการ กคช. เอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๔ ถูกจัดทำขึ้นเองภายหลังนั้น ทางไต่สวนได้ความว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยมีคำสั่งแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาอย่างเป็นทางการ แต่โจทก์มีพยานที่ยืนยันถึงความเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๔ กล่าวคือ นางอาภรณ์ จันทรา พนักงานวิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับ ๘ ฝ่ายบริหารการเงินและการลงทุน ในทีมเลขานุการของนางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการ กคช. ให้การตามเอกสารหมาย จ.๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๙/๑ ถึง ๙/๒๙ และเบิกความว่า เมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร เช่น ประกาศการเคหะแห่งชาติ และรูปแบบอาคารที่บันทึกข้อมูลในแผ่นซีดี โดยจำเลยที่ ๕ แจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์แจ้งนางชวนพิศให้ทราบ และนางชวนพิศสั่งให้นางอาภรณ์สอบถามจำเลยที่ ๓ ทีมงานหน้าห้องของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ที่เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์จึงจัดส่งเอกสารไปให้จำเลยที่ ๕ หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ เดือน นางอาภรณ์ติดตามนางชวนพิศไปที่ห้องนายประธาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการ กคช. พบว่ามีจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้องนายประธานแนะนำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้รู้จักกับนางชวนพิศ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๕ ติดต่อกับนาง

อาภรณ์เพื่อประสานงานเกี่ยวกับข้อมูลโครงการบ้านเอื้ออาทรหลายครั้ง และประสานเพื่อจัดส่งคำขอ
 เสนอจัดทำโครงการ (เล่มโครงการ) ที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร ด้วย ทราบว่า กคช.อนุมัติ
 หน่วยงานก่อสร้างให้บริษัทดังกล่าวแล้ว ภายหลังมีปัญหาเกี่ยวกับที่ดิน ทำให้ กคช.ไม่อนุมัติรับซื้อ
 โครงการ นายประสาน ตันประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้การตามเอกสารหมาย
 จ.๒ แฟ้มที่ ๑ หน้า ๑/๖๑ ถึง ๑/๙๓ และเบิกความว่า นายประสานรู้จักจำเลยที่ ๔ เนื่องจากเมื่อต้น
 ปี ๒๕๔๙ ขณะที่พูดคุยอยู่กับนายนิติ ยัมแย้ม ที่ปรึกษา กคช. ที่ห้องทำงานชั้น ๑๖ การเคหะ
 แห่งชาติ จำเลยที่ ๔ มาพบและแนะนำตัวเองว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และแนะนำด้วยว่า
 จำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการส่วนตัว โดยได้พูดคุยกันว่าจำเลยที่ ๔ อยากจะทำโครงการบ้านเอื้ออาทร
 เห็นได้ว่านางอาภรณ์และนายประสานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติไม่มีส่วนได้เสียในคดี เบิก
 ความและให้การสอดคล้องกันโดยเฉพาะในเรื่องที่นางอาภรณ์และนายประสานเคยพบกับจำเลยที่ ๔
 และที่ ๕ ขณะที่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มาพบนายประสานที่ กคช. เชื่อว่าพยานทั้งสองเบิกความและ
 ให้การไปตามความเป็นจริงว่าในวันดังกล่าวจำเลยที่ ๔ แนะนำตัวว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑
 และแนะนำว่าจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการส่วนตัวของจำเลยที่ ๔ อันเป็นช่วงเวลาก่อนการกระทำของ
 จำเลยที่ ๑ ที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจหรือเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐
 ช่มชื่นใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้นำเงินมามอบให้เพียงประมาณ ๑ เดือน ส่วนที่นายประสานให้
 การและเบิกความว่า ภายหลังตนได้สอบถามไปยังสำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
 พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงทราบว่าจำเลยที่ ๔ ไม่ได้เป็นที่ปรึกษารัฐมนตรี ก็เนื่องจาก
 ไม่ได้มีการแต่งตั้งจำเลยที่ ๔ อย่างเป็นทางการ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีย่อมไม่สามารถแจ้งได้ว่า
 จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า เอกสารที่จำเลยที่ ๓ ขอให้นาง
 อาภรณ์ส่งให้จำเลยที่ ๕ เป็นเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลของโครงการบ้านเอื้ออาทรที่มีไว้แจก
 ผู้ประกอบการทั่วไปนั้น แม้ผู้ประกอบการทั่วไปสามารถติดต่อขอรับเอกสารดังกล่าวได้ แต่ลักษณะ

การติดต่อขอรับเอกสารของจำเลยที่ ๕ ที่ติดต่อผ่านนางอาภรณ์ และนางอาภรณ์ต้องสอบถามในลักษณะขออนุญาตจากนางชวนพิศก่อน นางชวนพิศให้นางอาภรณ์สอบถามจำเลยที่ ๓ เพื่อยืนยันสถานะของจำเลยที่ ๕ ว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ที่เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ก่อนให้รับเอกสารดังกล่าวไปได้ แสดงให้เห็นถึงการต้องใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวในการติดต่อขอรับเอกสารดังกล่าวในลักษณะไม่เป็นไปตามปกติ และแม้ว่าหมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๓ และที่ ๕ เป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนายอัคคี ฉัตรตระกูล แต่จำเลยที่ ๓ เองก็ยอมรับว่ามีการโทรศัพท์ติดต่อกับนางอาภรณ์ในเรื่องเอกสารโครงการบ้านเอื้ออาทรที่ขอให้นางอาภรณ์ส่งให้จำเลยที่ ๕ หมายเลขโทรศัพท์ที่นางอาภรณ์ใช้โทรศัพท์ติดต่อจะเป็นหมายเลขที่จดทะเบียนในนามผู้ใดจึงไม่ใช่สาระสำคัญ นอกจากนี้ยังได้ความจากนางอาภรณ์ต่อไปอีกว่า นางอาภรณ์ได้รับการติดต่อจากพนักงานบริษัทปักจิน อุบัน คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด และนางอาภรณ์แจ้งพนักงานดังกล่าวว่าหน่วยก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรเต็มแล้ว แต่พนักงานขอเข้าพบนางชวนพิศ นางชวนพิศบอกให้นางอาภรณ์อำนวยความสะดวกให้พนักงานประมาณ ๕ คน นางอาภรณ์จึงติดต่อจำเลยที่ ๕ เนื่องจากทราบว่าเป็นทีมงานที่ปรึกษารัฐมนตรี และขออนุญาตให้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๕ และจำเลยที่ ๕ อนุญาต นางอาภรณ์ได้ให้หมายเลขโทรศัพท์ติดต่อของจำเลยที่ ๕ ไป และภายหลังทราบว่าบริษัทดังกล่าวได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ยิ่งแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๔ แสดงออกให้บุคคลโดยทั่วไปที่เกี่ยวข้องเข้าใจว่าตนเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นอกจากนี้ในประเด็นเกี่ยวกับการส่งเอกสารประกอบการประชุมเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ให้แก่จำเลยที่ ๔ นั้น นายสรวุฒิ ดังภาพล รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติและเลขานุการคณะกรรมการ กคช. ให้การตามเอกสารหมาย จ.๒๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒/๓๕๙ ถึง ๒/๔๑๔ และเบิกความว่า นายสรวุฒิทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาที่ไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ เนื่องจากการส่งเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการ กคช. และกำหนดการประชุมให้จำเลยที่ ๔ ในตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนา

สังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ๗ ครั้ง โดยมีนายสรุทธิลงนามในฐานะเลขานุการคณะกรรมการ กคช. เนื่องจากได้รับคำบอกกล่าวจากนายสุพจน์ มัชฌิวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุม กคช. แจ้งให้ทราบว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปในทางปฏิบัติว่า เจ้าหน้าที่ กคช. จะต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้แก่ที่ปรึกษาและเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ซึ่งได้ปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด เอกสารที่ส่งไปนั้นเป็น หนังสือนำเสนอ มีการออกเลขที่ราชการ ลงวันที่ ระบุว่า เรียน ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) ซึ่งมีรายละเอียดการประชุมของ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ นายสุพจน์ มัชฌิวิบูลย์ ผู้อำนวยการกองการประชุมและเลขานุการ ให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๔๔ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๙/๒๐๑ ถึง ๙/๒๗๒ และเบิกความว่า กองการประชุมเคยจัดส่งวาระการประชุมและแฟ้มเอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการ กคช. ให้ที่ปรึกษาของรัฐมนตรี โดยนายสรุทธิเป็นผู้ส่งและลงนามในหนังสือนำส่ง และที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ คือ จำเลยที่ ๔ นายธนต์ สุขมาศ ผู้อำนวยการกองอำนาจกลาง การเคหะแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับงานธุรการ งานสารบรรณทั่วไปของการเคหะแห่งชาติ ให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๓/๑๐๑ ถึง ๑๓/๑๑๘ และเบิกความว่า หนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติที่ลงนามโดยนายสรุทธิรวม ๗ ฉบับ ตามหนังสือ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๐๕๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๑๓๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๓๕๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๗๐๖ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๘๐๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ พม ๕๑๒๑/๓๙๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ และที่ พม ๕๑๒๑/๕๐๖๖ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ เมื่อตรวจดูทะเบียนคุมหนังสือแล้ว ปรากฏว่าหนังสือดังกล่าวเป็นเรื่องการเชิญประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ที่ลงนามหนังสือเชิญประชุมโดยนายสรุทธิ เมื่อตรวจสอบเลขที่หนังสือตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๒๒/

๑๖ ถึง ๒๒/๒๒ และเอกสารหมาย จ.๕๔ แฟ้มที่ ๑๓ หน้า ๑๓/๑๐๕ ถึง ๑๓/๑๑๑ มีเลขที่เอกสารตรงกัน เห็นได้ว่า คำให้การและคำเบิกความของนายสรุฒิและนายสุพจน์ให้การสอดคล้องกันว่า มีการส่งหนังสือนำส่งพร้อมเอกสารประกอบการประชุมไปยังจำเลยที่ ๔ ถึง ๗ ครั้ง โดยระบุชัดเจนถึงจำเลยที่ ๔ ในฐานะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความและคำให้การของนายธนต์ที่ว่านายสรุฒิเป็นผู้ลงนามในเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ พยานทั้งสามเป็นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดทำเอกสารการจัดการประชุมของคณะกรรมการ กคช. ดังกล่าว ไม่มีพยานคนใดปฏิเสธถึงความถูกต้องของเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ จึงเชื่อว่า มีการจัดทำเอกสารดังกล่าวไปตามหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจริง เนื่องจากเข้าใจว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ แม้จะไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าผู้ใดเป็นผู้สั่งให้จัดทำเอกสารดังกล่าว ก็ไม่ใช่สาระสำคัญ เนื่องจากการสั่งการให้จัดทำเอกสารดังกล่าวส่งให้แก่ที่ปรึกษาที่ไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่ปรากฏหลักฐานหรือคนสั่งการเป็นลายลักษณ์อักษรหรือชัดแจ้ง และหากจำเลยที่ ๔ ไม่ใช่ที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ และไม่ได้รับการสั่งการหรือรู้เห็นจากจำเลยที่ ๑ หรือทีมงานของจำเลยที่ ๑ แล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ในระดับปฏิบัติการหลายคนที่เกี่ยวข้องจะส่งหนังสือเอกสารประกอบการประชุมให้แก่จำเลยที่ ๔ ส่วนที่เอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ไม่ปรากฏชื่อจำเลยที่ ๔ ในเอกสารแจ้งท้ายหนังสือฉบับดังกล่าว เนื่องจากจำเลยที่ ๔ มิได้เป็นคณะกรรมการ กคช. จึงไม่ปรากฏชื่อจำเลยที่ ๔ ในเอกสารแจ้งท้ายหนังสือฉบับดังกล่าว กรณีจึงเชื่อว่าการจัดทำหนังสือเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ไปตามหน้าที่ปกติ และไม่ได้มีการจัดทำย้อนหลังเพื่อปรักปรำจำเลยที่ ๑ ส่วนเลขออกที่ของหนังสือที่ส่งให้จำเลยที่ ๔ เป็นพิรุธไม่เรียงเป็นลำดับ เมื่อตรวจสอบลำดับการออกหนังสือแล้ว ปรากฏว่าเป็นเพียงกรณีลงหมายเลขสลับที่จาก ๑๓๔๘ ที่ถูกควรจะเป็น ๓๑๔๘ ไม่ทำให้สาระสำคัญในเอกสารเปลี่ยนแปลงไป ข้อเท็จจริงฟังได้ว่ามีการจัดทำหนังสือตามเอกสารหมาย จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ส่งให้จำเลยที่ ๔ จริง เมื่อพยานปากนาง

อาภรณ์ นายประสาน นายสรุฒิ นายสุพจน์ และนายธนต์ล้วนเป็นพนักงานของ กคช. ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๕ มาก่อน ไม่มีความจำเป็นใดที่ต้องให้การหรือเบิกความเพื่อปรักปรำให้ร้ายจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๕ เชื่อได้ว่าให้การไปตามความเป็นจริงที่รู้เห็น จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ เมื่อปรากฏว่าการเคหะแห่งชาติจัดทำเอกสารประกอบการประชุมถึงจำเลยที่ ๔ ในฐานเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ รวม ๗ ครั้ง ระหว่างวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๙ ถึง จ.๑๔๕ ซึ่งการส่งเอกสารดังกล่าวครั้งแรกเป็นช่วงเวลาก่อนการประชุมที่ กคช. จัดการประชุมกับผู้ประกอบการ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ เพียง ๑ เดือน โดยการประชุมครั้งดังกล่าวนี้ ได้ความจากนายสรุฒิ ดังภาพ รองผู้ว่าการ กคช. และเลขานุการคณะกรรมการ กคช. ให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๒๑ ว่า เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ กคช. จัดการให้มีการประชุม โดยเชิญผู้ประกอบการให้มาเข้าร่วมประชุมกับจำเลยที่ ๑ เพื่อชี้แจงหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรตามประกาศ กคช. ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ซึ่งนายสรุฒิได้ร่วมประชุมด้วย เท่าที่ทราบได้มีการเชิญผู้ประกอบการประชุมเกี่ยวกับปัญหาข้อขัดข้องในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร เฉพาะในการประชุมวันดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ได้ให้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๑ แก่ผู้ประกอบการ โดยแจ้งว่าหากผู้ประกอบการรายใดมีปัญหาข้อขัดข้องก็สามารถที่จะขอคำปรึกษาจากจำเลยที่ ๑ ได้โดยตรง นายพิทยา เจริญวรรณ รองผู้ว่าการ กคช. นายฐิตานนท์ พิบูลย์นครินทร์ รองผู้ว่าการ กคช. และนายสุรพล จันทร์น้อย รองผู้ว่าการ กคช. ต่างให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖ ถึง จ.๑๘ ว่า มีการประชุมระหว่างจำเลยที่ ๑ พนักงาน กคช. และผู้ประกอบการ ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ห้องประชุม กคช. ๑ เรื่องการชี้แจงแนวทางการจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร ครั้งที่สองเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๘ ที่ห้องประชุม กคช. ๑ เรื่องหารือแนวทางในการปรับแผนงานก่อสร้างของปี ๒๕๔๙ ของผู้ประกอบการ นายนิมิตร หรือณัฐกิตติ์ กิตติชัยวงศ์ ให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๘๔ แพ้ม

ที่ ๑๕ และเอกสารหมาย จ.๓๑๐ แฟ้มที่ ๓๔ และเบิกความว่า ขณะเกิดเหตุบริษัทสยาม ซอยล์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (เอส เอส อี) กับบริษัท พีเจดีซี จำกัด เข้าร่วมดำเนินการก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ โดยใช้ชื่อ กิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ก่อนยื่นเรื่องขอเข้าร่วมโครงการกับการเคหะแห่งชาติพยานเคยเข้าร่วมประชุมร่วมกับผู้ประกอบการรายอื่นๆ เพื่อทราบนโยบายเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่สำนักงานการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ในวันดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ชี้แจงนโยบายต่างๆ ของรัฐบาล ที่ต้องการเร่งดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้เสร็จภายในกรอบเวลา ๕ ปี ในที่ประชุมมีผู้ประกอบการแนะนำว่า หากอยากได้งานในโครงการ ผู้ประกอบการจะต้องติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ซึ่งผู้ประกอบการพูดกันว่า จำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษาของผู้มีอำนาจคนหนึ่ง ซึ่งนายนิมิตเข้าใจว่าเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ ต่อมาเคยพบกับจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ แจ้งให้จ่ายเงินค่าดำเนินการเพื่อใช้ในการอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ในโครงการบ้านเอื้ออาทร ตลอดจนการเบิกเงินล่วงหน้าและความสะดวกอื่นๆ หน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท จากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์มาหาพยานแจ้งว่าเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ และมีการเจรจากันจนได้ข้อยุติว่ากิจการร่วมค้า ฯ ยอมจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการให้หน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท ต่อมาการเคหะชาติอนุมัติ และมีพยานโจทก์ปากอื่นที่เป็นผู้ประกอบการที่แม้ไม่มีปากใดเบิกความหรือให้ถ้อยคำในชั้นไต่สวนของ คตส. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าจำเลยที่ ๑ เรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบการ แต่ก็เบิกความพาดพิงถึงจำเลยที่ ๔ กับพวกในการเรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบการเป็นสำคัญ ได้แก่ นายเสวก ศรีสุชาติ ประธานกรรมการบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) และนายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการฝ่ายการจัดซื้อจัดหาบริษัทเพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ พนักงานบริษัทไชน่าหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้าเอสเอสอี-พีเจดีซี นายจิรวัฒน์ ศิริวรรณ กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท เดวา พร็อพ

เพอร์ตี จำกัด (มหาชน) และนายรังสิน กฤตลักษณ์ กรรมการบริหารนายง จำกัด (มหาชน) เบิกความทำนองเดียวกันว่า ข้อเท็จจริงเป็นที่รู้กันทั่วไปในหมู่ผู้ประกอบการหรือนายหน้าค้าที่ดินว่า หากต้องการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากคณะกรรมการพิจารณาการขึ้นโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติก็ต้องจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ เป็นการตอบแทนเพื่อดำเนินการผลักดันให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง และยังได้ความจากนายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ประธานบริษัท กิจการร่วมค้า พีซีซี ดีเวลลอปเม้นท์ แอนด์ คอนสตรัคชั่น จำกัด ให้การตามเอกสารหมาย จ.๖๔ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๑๐๐ ถึง ๑๔/๑๑๓ ว่า ก่อนที่บริษัท กิจการร่วมค้าฯ จะได้รับอนุมัติโครงการ เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เรียกประชุมผู้ประกอบการรายใหญ่ประมาณ ๑๐ ราย ให้มาประชุมที่อาคารชั้นทาวเวอร์ระหว่างประชุมจำเลยที่ ๑ ซึ่งแจ้งให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่าโครงการบ้านเอื้ออาทร บริษัทจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ หน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท หากบริษัทใดพร้อมที่จะรับข้อเสนอ จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้หน่วยก่อสร้างกับบริษัทผู้ประกอบการ โดยมีจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นคนของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อประสานกับผู้ประกอบการ แม้ภายหลังนายพิบูลย์จะกลับคำให้การต่อคณะทำงานร่วมผู้แทนฝ่ายอัยการสูงสุดและฝ่ายคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๒๙ ถึง ๗๓๓ และต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๓๑๔ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๓๖๐ ถึง ๓๗๐ ในทำนองว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เรียกร้องเงินค่าใช้จ่ายใด ๆ และพยายามไม่เคยจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานและเป็นนายหน้าจัดหาและซื้อขายที่ดินเพื่อเป็นค่าที่ดินก็ตาม แต่ก็ยังคงได้ความจากการให้ถ้อยคำครั้งสุดท้ายต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ในการประชุมผู้ประกอบการที่อาคารชั้นทาวเวอร์ เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้พูดถึงระเบียบและข้อกำหนดเกี่ยวกับโครงการเรียบร้อยแล้วก็ออกไปจากห้องประชุม หลังจากนั้นก็มีบุคคลที่เป็นทีมงานที่อยู่ในห้องประชุมคนหนึ่ง ซึ่งนายพิบูลย์ไม่รู้จัก บอกในที่ประชุมว่าหากผู้ใดต้องการได้งานเป็นผู้ก่อสร้างบ้านเอื้ออาทร

จะต้องจ่ายเงินเป็นค่าดำเนินการและค่าจัดหาที่ดินเป็นเงินหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท จากคำเบิกความ และคำให้การของเจ้าหน้าที่ กคช. ที่ไม่ปรากฏว่ามีส่วนได้เสียหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ กับพวก และคำเบิกความและคำให้การของผู้ประกอบการดังกล่าวสอดคล้องฟังได้ว่า ในการประชุมที่ กคช. เชิญผู้ประกอบการให้มาเข้าร่วมประชุมกับจำเลยที่ ๑ เพื่อชี้แจงหลักเกณฑ์ เงื่อนไขในการร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรตามประกาศ กคช. ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมด้วย ทั้งจำเลยที่ ๑ ได้ให้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๑ แก่ผู้ประกอบการ โดยแจ้งว่าหากผู้ประกอบการรายใดมีปัญหาข้อขัดข้องก็สามารถที่จะขอ คำปรึกษาจากจำเลยที่ ๑ ได้โดยตรง อันแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ให้ความสำคัญกับการโครงการ บ้านเอื้ออาทรเป็นอย่างมากถึงขนาดให้หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ส่วนตัวของจำเลยที่ ๑ แม้ว่าจะมี เพียงนายพิบูลย์เพียงปากเดียวที่ให้การพาดพิงถึงจำเลยที่ ๑ ในทำนองว่า จำเลยที่ ๑ หรือทีมงานที่ อยู่ในที่ประชุมที่นายพิบูลย์อ้างเรียกค่าตอบแทนเพื่อให้ กคช. อนุมัติโครงการ และนายพิบูลย์ไม่ได้ ระบุนวันที่ประชุมแน่ชัดให้เห็นว่าเป็นการประชุมครั้งใด เมื่อการประชุมครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ ที่อาคารชินทาวเวอร์ไม่ปรากฏรายงานการประชุมอันแตกต่างจากการประชุมใน วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ และวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๘ ซึ่งในช่วงเวลาการประชุมครั้งที่ ๓ ดังกล่าว แม้ผู้ประกอบการตามฟ้องส่วนใหญ่ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างไปแล้วตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘ แต่ในขณะนั้นผู้ประกอบการตามฟ้องทุกรายยังไม่ได้ทำสัญญาร่วมดำเนินกิจการ โครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติและยังไม่ได้รับเงินล่วงหน้าแต่อย่างใด การที่จำเลยที่ ๑ ซึ่งไม่มีหน้าที่เรียกผู้ประกอบการมาทำสัญญา หรือจัดสรรการแบ่งจ่ายเงินล่วงหน้า กลับเรียก ผู้ประกอบการมาประชุม แม้ว่าจำเลยที่ ๑ อ้างว่าประชุมเพื่อเกลี้ยเงินล่วงหน้าให้เพียงพอ กับงบประมาณที่มีอยู่ แต่ก็ไม่ใช่หน้าที่ของจำเลยที่ ๑ โดยตรง และจำเลยที่ ๑ เองก็ยอมรับว่าการเบิก จ่ายเงินล่วงหน้าเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ที่ต้องพิจารณาตาม

หลักเกณฑ์และวิธีการเสนอขายโครงการบ้านเอื้ออาทรให้กับการเคหะแห่งชาติ พุทธการณของจำเลย
ที่ ๑ ที่เรียกผู้ประกอบการมาประชุมโดยไม่มีบันทึกรายงานการประชุมในวันดังกล่าวจึงเป็นพริฐ ทำ
ให้คำให้การของนายพิบูลย์มีน้ำหนักให้รับฟังว่ามีการเรียกรับเงินในการประชุมครั้งนี้ นอกจากนี้ยังได้
ความเกี่ยวกับพุทธการณของจำเลยที่ ๑ จากนางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ ประธานกรรมการบริษัทพีบี
พงศ์บุญ อินเตอร์เทรด จำกัด และบริษัทไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด ให้การตามเอกสารหมาย จ.๖๒
หน้า ๑๔/๑๙ ถึง ๑๔/๘๔ ว่า เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาติดต่อนางชดช้อย
เสนอที่ดินเพื่อใช้จัดทำโครงการโดยมีคำดำเนินการเพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติรับซื้อ
โครงการเป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท แต่นางชดช้อยปฏิเสธ จำเลยที่ ๑๐ อ้างว่าจะไปเจรจากับ
นางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของที่ดิน เพื่อให้ชำระค่าดำเนินการแทนบริษัทไมวานฯ นางสาว
รุ่งทิพย์ยินยอมจะจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ บอกว่าจะนำ
เงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ใหญ่ที่สามารถให้คณะกรรมการ กคช. อนุมัติให้บริษัทไมวานฯ จัดทำ
บ้านเอื้ออาทรโครงการสมุทรปราการ (บางนา) ได้ นางชดช้อยทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๑
เนื่องจากหลังจากที่ กคช. รับซื้อโครงการจากบริษัทไมวานฯ และชำระเงินค่าที่ดินแปลง
สมุทรปราการ (บางนา) ให้บริษัทไมวานฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ทวงถามเงินค่าตอบแทนที่ให้
คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติซื้อโครงการหลายครั้ง จึงทราบว่าเงินดังกล่าวจะต้องนำไปจ่าย
ให้จำเลยที่ ๑ และทราบจากจำเลยที่ ๑๐ ว่า เงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑๐ ส่วน
เงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต้องจ่ายให้จำเลยที่ ๑ หลังจากที่บริษัทไมวานฯ ได้รับเงินค่าที่ดินจากการ
เคหะแห่งชาติแปลงสมุทรปราการ (บางนา) แล้ว เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑๐
โทรศัพท์มาแจ้งให้ส่งจ่ายเช็คระบุชื่อ นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และนายจุลเกียรติ พงษ์เรืองรอง
เป็นเงิน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท และส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม
๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ทวงถามเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และบอกว่าจะให้คนมารับเช็คดังกล่าว

ที่บริษัทไมवानฯ ต่อมาอีก ๒ ถึง ๓ วัน ตามกำหนดนัดจำเลยที่ ๑ โทรศัพท์แจ้งให้พยานทราบว่าจะให้ผู้หนึ่งคนหนึ่งมารับเช็คจากพยาน ปรากฏว่ามีผู้หนึ่งคนหนึ่งมาแสดงตัวให้ทราบว่าได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้มารับเช็ค และยืนยันโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้นางชดช้อยพูดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย นางชดช้อยจึงมอบเช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้หนึ่งคนดังกล่าวไป และนางสาวรุ่งทิพย์ ให้อัยคำตามเอกสารหมาย จ.๖๓ และเบิกความว่า เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๐ มาพบติดต่อเรื่องค่านายหน้าในการขายที่ดินรวม ๒ แปลง เนื้อที่รวม ๙๖ ไร่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา ให้กับ กคช. โดยขอค่านายหน้าร้อยละ ๓ และขอเงินอีก ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อจ่ายให้ผู้ใหญ่เป็นค่าตอบแทนที่ กคช. อนุมัติซื้อที่ดิน แต่นางรุ่งทิพย์ขอรับเงินเฉพาะค่าที่ดินไร่ละ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เกินจากนั้นให้เป็นของจำเลยที่ ๑๐ เห็นว่า คำให้การและคำเบิกความของนางชดช้อย สอดคล้องกับคำให้การและคำเบิกความของนางสาวรุ่งทิพย์ เชื่อว่ามีการเรียกรับเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรจริง แม้ขณะ จำเลยที่ ๑๐ ติดต่อกับนางชดช้อยและนางสาวรุ่งทิพย์ จำเลยที่ ๑ ยังมิได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่การที่จำเลยที่ ๑๐ ขอเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อจ่ายให้ผู้ใหญ่นั้น คำว่า “ผู้ใหญ่” ย่อมหมายถึงบุคคลใดก็ตามที่มีอำนาจเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร เมื่อนางชดช้อยยืนยันว่าจำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาทวงเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และนางชดช้อยยังได้พูดโทรศัพท์กับจำเลยที่ ๑ ในวันที่จำเลยที่ ๑ ส่งผู้หนึ่งคนหนึ่งมารับเช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากนางชดช้อยด้วย โดยได้ความจากคำให้การของนางชดช้อยว่า นางชดช้อยรู้จักกับจำเลยที่ ๑ มาก่อนเนื่องจากจำเลยที่ ๑ เคยเรียกผู้ประกอบการมาประชุมเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทรหลายครั้ง และจำเลยที่ ๑ ยังได้แจ้งหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๑ ให้ผู้ประกอบการในที่ประชุมทราบด้วย และแจ้งว่าหากมีปัญหาข้อขัดข้องใดให้สามารถติดต่อกับจำเลยที่ ๑ ได้โดยตรง และนางชดช้อยยังให้หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ ๑ ต่อคณะอนุกรรมการ คตส. ไว้ด้วย จึงเชื่อว่านางชดช้อยจำเสียง

ของจำเลยที่ ๑ ได้ ทั้งเช็คที่นางชดช้อยส่งจ่ายมีมูลค่าสูงถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อยย่อมต้องตรวจสอบให้แน่ใจก่อนส่งมอบเช็คเงินสดให้กับผู้หญิงที่มารับเช็คตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการมา ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า เช็คตามเอกสารหมาย จ.๖๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๕๓ ระบุว่า “จ่ายค่านายหน้าที่ดินแทน K.ยี่” ซึ่งหมายถึง นางรุ่งทิพย์ ในทำนองว่าเป็นการจ่ายค่านายหน้าที่ดินซึ่งเป็นสิทธิของจำเลยที่ ๑๐ นั้น กรณีดังกล่าวเป็นการส่งจ่ายเช็คให้ตามที่นางชดช้อยถูกเรียกเก็บเงินค่าตอบแทนจากการที่ กคช. อนุมัติรับซื้อโครงการ อันเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และหากระบุว่าเป็นเงินสินบนก็ไม่อาจนำไปแสดงเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเพื่อยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีได้ นอกจากนี้นางอมลวรรณ สนธิสมบัติ รองผู้จัดการบริการลูกค้า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาประตูน้ำ ให้การตามเอกสารหมาย จ.๑๑๑ แฟ้มที่ ๑๘ หน้า ๑๘/๒๙๒ ถึง ๑๘/๒๓๖ ว่า เช็ค ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๖ รับมอบอำนาจทำรายการโอนเงินจากบัญชีดังกล่าวไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๘ จำนวน ๓๙,๙๙๙,๘๕๐ บาท ในลักษณะเดียวกันกับการเรียกเก็บสินบนกับผู้ประกอบการรายอื่น คำเบิกความของนางชดช้อยจึงไม่เป็นพิรุณและมีน้ำหนักให้รับฟังได้เช่นกัน ประกอบกับนางปิยะศิริ นาโคศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและพัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ ให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๒ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒/๔๒๐ ว่า นายชาญน บินยาacob ผู้แทนจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์ติดต่อมาว่า เรื่องของจำเลยที่ ๑๑ ที่ยื่นไว้ช่วงเข้าเคลียร์กับจำเลยที่ ๑ แล้ว ขอให้เตรียมเอกสารไว้ จำเลยที่ ๑ จะประสานมายังจำเลยที่ ๒ ประธานคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองฯ ต่อมาจำเลยที่ ๒ สั่งด้วยวาจาให้นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรอง ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบ ๗,๕๐๐ หน่วย สอดคล้องกับคำให้การของนายชาญนตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๖๑ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๔/๑ ถึง ๑๔/๗ ที่ว่า ในการประสานงานกับการเคหะแห่งชาติติดต่อด้านนโยบายกับนางปิยะศิริ และการประสานงานกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบจำเลยที่ ๑ กับที่ ๓

และนางปรารภนา พรประภา ซึ่งทำงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ เมื่อนางปิยะศิริเป็นเจ้าหน้าที่ กคช. ไม่ปรากฏว่าเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ มาก่อน จึงเชื่อว่านางปิยะศิริให้การไปตามความเป็นจริง บ่งชี้ว่าจำเลยที่ ๑ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอนุมัติให้ผู้ประกอบการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร สนับสนุนคำเบิกความและคำให้การของพยานโจทก์ดังกล่าวข้างต้นให้มีน้ำหนักในการรับฟังมากยิ่งขึ้น ในส่วนการเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการนั้น ได้ความจากนางอมรพรรณ พงศ์พิโรดม ผู้ช่วยผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๒๐ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒/๓๑๒ ถึง ๒/๓๕๘ และเบิกความว่า การขอเบิกเงินล่วงหน้าผู้ประกอบการจะต้องยื่นคำร้องพร้อมแนบเอกสารที่เกี่ยวข้อง คือ หนังสือขอเบิกเงินล่วงหน้า หลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าที่ยื่นเบิก เอกสารแสดงวัตถุประสงค์การใช้เงิน เอกสารแสดงแผนการใช้เงิน (แผนเงิน) และแบบหรือภาพจำลองโครงการก่อสร้าง ซึ่งเอกสารดังกล่าวเป็นอำนาจของการเคหะแห่งชาติที่ต้องพิจารณาโดยตรง แสดงว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาการเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการ แต่กลับได้ความจากคำให้การและคำเบิกความของนางอาภรณ์ว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ส่งโทรสารเอกสารเกี่ยวกับจำนวนหน่วย มูลค่างาน เงินเบิก เงินล่วงหน้า จำนวนหน่วยที่ผูกพันตามสัญญาโครงการบ้านเอื้ออาทรรวมกันประมาณ ๘๕ ราย มาให้ นางอาภรณ์จึงนำเรียนนางชวนพิศ นางชวนพิศสั่งให้นางอาภรณ์จัดพิมพ์ตารางระบุรายละเอียดการเบิกเงินล่วงหน้า จำนวนหน่วยและจำนวนเงินเสนอขอลงนาม และนางอาภรณ์ส่งเอกสารที่นางชวนพิศลงนามแล้วทางโทรสารไปยังสำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพทติดต่อมาแจ้งให้แก้ไขตัวเลขเงินเบิกล่วงหน้ากรณีจำเลยที่ ๑๓ จาก ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และบริษัทเดวฯ จาก ๔๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางอาภรณ์จึงรายงานให้นางชวนพิศทราบ ซึ่งแม้ปรากฏตามรายงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าการเบิกเงินล่วงหน้าของผู้ประกอบการเป็นการดำเนินการ

ของเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามสัญญาซึ่งผ่านการตรวจร่างจากสำนักงานอัยการสูงสุด ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ กคช. ได้อนุมัติไว้ และเป็นไปตามระเบียบ กคช. ว่าด้วยการอนุมัติการดำเนินงานและการเบิกเงินตามงบประมาณและเงินนอกงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ การเบิกเงินล่วงหน้ามีการตรวจสอบและอนุมัติสั่งจ่ายโดยเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ รวมทั้ง กคช. มีหลักประกันการเบิกเงินล่วงหน้าเท่ากับจำนวนที่ขอเบิกเพื่อป้องกันความเสียหายไว้แล้ว จึงเป็นการดำเนินการไปตามขั้นตอนปกติของ กคช. ตามเอกสารหมายเลข ๒๕๑ หน้า ๕๐ แต่การที่จำเลยที่ ๑ ซึ่งมีอำนาจเพียงกำกับดูแลทั่วไปซึ่งกิจการของ กคช. กลับเข้าไปกำกับดูแลการเบิกจ่ายเงินล่วงหน้าอย่างใกล้ชิดเป็นพิเศษ และเมื่อรับฟังประกอบกับคำให้การและคำเบิกความของผู้ประกอบการหลายรายที่ให้การและเบิกความทำนองเดียวกันว่า ผู้ประกอบการจะจ่ายเงินสินบนให้จำเลยที่ ๔ กับพวกก็ต่อเมื่อได้รับเงินล่วงหน้าจาก กคช. แล้ว ยิ่งทำให้เห็นถึงเจตนาทุจริตของจำเลยที่ ๑ ที่เร่งรัดให้มีการจัดสรรเงินล่วงหน้าเท่าที่ กคช. มีงบประมาณอยู่ และเข้ามามีส่วนร่วมในการแบ่งจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ประกอบการ ทำให้ผลของการเบิกจ่ายเงินล่วงหน้านำไปสู่การจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ กับพวก จึงเชื่อว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจและเกี่ยวข้องกับการกระทำของจำเลยที่ ๔ กับพวก อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ นี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สี่ตามอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ มีว่า ศาลมีอำนาจริบเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าของสิ่งของที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิชิตอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า โจทก์ขอให้ริบเงิน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินโดยอ้างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังการกระทำความผิด พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ

ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ตาม มาตรา ๘๐ อัยการสูงสุดขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเฉพาะกรณีร่ำรวยผิดปกติ แม้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอ้างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ แต่ ถ้อยคำที่ใช้ในมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ คือการริบทรัพย์สิน ซึ่งการริบทรัพย์สินเป็นโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ไม่ใช่การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินที่เป็นมาตรการ ทางแพ่ง จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ เมื่อพระราชบัญญัตินี้กล่าวไม่มีบทบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินและขอให้ชำระเงินแทนตาม มูลค่าสิ่งที่ศาลสั่งริบ ศาลจึงไม่มีอำนาจสั่งให้รับเงินหรือสั่งให้ชำระเงินแทนตามมูลค่าสิ่งที่สั่งรับนั้น เห็นว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งในขณะกระทำความผิดพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับ แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีบัญญัติเรื่องริบทรัพย์สิน คงมีเพียงมาตรา ๘๐, ๘๑, ๘๓ กรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติและมีการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน จึงไม่ อาจนำมาปรับใช้กับการขอให้ริบทรัพย์สินในคดีนี้ได้ อย่างไรก็ตามจำเลยที่ ๑ กับพวกกระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและได้รับทรัพย์สินมาเนื่องจากการกระทำความผิด โดยโจทก์ฟ้องขอให้ ลงโทษทางอาญาแก่จำเลยที่ ๑ กับพวก และขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำ ความผิด เมื่อการริบทรัพย์สินเป็นโทษสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๕) ซึ่ง มาตรา ๑๗ บัญญัติไว้ว่า บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตาม กฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้นๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น กรณีจึงนำประมวลกฎหมาย

อาญามาใช้บังคับแก้คดีได้ และมาตรา ๓๓ บัญญัติว่า ในการรับทรัพย์สินนอกจากศาลจะมีอำนาจรับตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับทรัพย์สินดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ ...

(๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ ๑ กับพวกได้รับเงินมาโดยได้กระทำความผิดต่อหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ศาลจึงมีอำนาจรับเงินดังกล่าวได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ กับพวก เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ซึ่งในเวลาดังกล่าวพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับแล้ว และเมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๔ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับวิธีสบัญญัติ เป็นมาตรการเพื่อบังคับให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งรับ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจึงนำบทมาตราตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวมาใช้บังคับให้จำเลยที่ ๑ กับพวกร่วมกันส่งเงินที่รับโดยชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งรับพร้อมดอกเบี้ยได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยมานั้น เห็นพ้องด้วยในผล อุทธรณ์จำเลยที่ ๑ ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น

อนึ่ง การปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องและเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี อันมีผลถึงจำเลยอื่นที่ไม่ได้อุทธรณ์ด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายตามอุทธรณ์โจทก์มีว่า เงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด (บริษัทไซน่าหัวฟงฯ) ออกเช็คส่งจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๓ เป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอันพึงรับและให้ชำระเป็นเงินแทนมูลค่าสิ่งของที่ศาลสั่งรับตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า การกระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๘ เป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบแล้ว ดังนั้น จำนวนเงินที่ตกลงยินยอมมอบให้จึงไม่ใช่สาระสำคัญขององค์ประกอบความผิด ประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ กับบริษัทไชน่าหัวฟงฯ จะมีความเกี่ยวข้องกันจนต้องจ่ายเงินให้มากถึง ๑๐๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เศษ เงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ ซึ่งบริษัทไชน่าหัวฟงฯ จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ เพื่อเป็นการตอบแทนในการอำนวยความสะดวกให้โครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทสำเร็จลุล่วง ที่บริษัทไชน่าหัวฟงฯ อ้างว่าจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ เนื่องจากร่วมทำธุรกิจนำเข้ารถโดยสารที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ (NGV) แต่ไม่ปรากฏรายละเอียดการนำเข้าและมีการดำเนินการถึงขั้นตอนใด และที่อ้างว่าจำเลยที่ ๗ กู้ยืมเงิน แต่จำเลยที่ ๗ ไม่ได้เป็นผู้ลงชื่อในสัญญากู้ยืม ไม่มีหลักประกันการกู้ยืมทั้งที่เป็นเงินจำนวนมากนั้น เห็นว่า นายหยาง จิน เหลียง กรรมการบริษัทไชน่าหัวฟงฯ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๗๒ หน้า ๓๕๑ ถึง ๓๗๕ ว่า บริษัทไชน่าหัวฟงฯ และบริษัทอื่นร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร รวม ๖ โครงการ ซึ่งได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติแล้ว เงินค่าที่ดินงวดที่ ๒ บริษัทไชน่าหัวฟงฯ กับพวกขอเบิกเมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๕ โครงการ คือ โครงการบ้านเอื้ออาทรนครราชสีมา (หัวทะเล) จำนวน ๑๔,๖๔๒,๔๘๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๑ จำนวน ๒๗,๕๐๙,๕๘๐ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรบางขุนเทียน ๒ จำนวน ๔๐,๑๙๙,๗๓๘ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำนวน ๑๙,๒๑๔,๗๔๑ บาท โครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ตันธงชัย) จำนวน ๑๕,๑๖๗,๒๔๒ บาท การเคหะแห่งชาติอนุมัติและบริษัทไชน่าหัวฟงฯ กับพวก ได้รับเงินค่าที่ดินครบถ้วนแล้ว ยกเว้นโครงการบ้านเอื้ออาทรลำปาง (ตันธงชัย) เพียงโครงการเดียวที่ไม่ได้รับ และได้รับเงินจากการเคหะแห่งชาติเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๙ และนายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ ซึ่งเคยเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทเอส เอ็ม เอ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ให้การ

ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ๗๔ หน้า ๓๘๐ ถึง ๔๐๗ ว่า บริษัทเอส เอ็ม เอ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด โอนโครงการบ้านเอื้ออาทรส่วนหนึ่งให้บริษัทไชน่าหัวฟงฯ ดำเนินการแทน พยานเป็นผู้ดำเนินการโอนโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จากบริษัทเอส เอ็ม เอ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ให้บริษัทไชน่าหัวฟงฯ จนกระทั่งการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ และบริษัทไชน่าหัวฟงฯ ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติในเดือนมกราคม ๒๕๔๙ จำนวนประมาณ ๑,๒๒๘ หน่วย พยานได้ยินผู้ประกอบการรายอื่นพูดว่า หากต้องการที่จะให้ กคช. รับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทร ต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ พยานจึงไปพบจำเลยที่ ๔ ขอให้ช่วยเหลือให้ กคช. รับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำเลยที่ ๔ รับปากจะผลักดันให้โดยขอค่าใช้จ่ายหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท พยานตกลงตามข้อเสนอ หลังจากนั้นปรากฏว่า กคช. รับซื้อโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) จำนวน ๑,๒๒๘ หน่วย และบริษัทไชน่าหัวฟงฯ ได้รับเงินล่วงหน้า ๖๖,๐๐๔,๐๐๐ บาท ประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายหยาง จิน เหลียง ซื้อแคชเชียร์เช็ค ๔ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๙,๘๘๙,๒๒๘ บาท มอบให้แก่ นางสาวอัศฎาพร ดีสนิท เพื่อจ่ายเป็นค่าตอบแทนค่านายหน้าและค่าใช้จ่ายอื่นๆ จำเลยที่ ๕ เลขานุการของจำเลยที่ ๔ โทรศัพท์ทวงถามค่าที่ปรึกษา พยานรายงานให้นายหยาง จิน เหลียง ทราบ ประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายหยาง จิน เหลียง สั่งจ่ายเช็คเงินสด ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท พยานนำไปมอบให้แก่จำเลยที่ ๔ คำให้การดังกล่าวสอดคล้องต้องกัน และยังสอดคล้องกับที่นางไพลิน เนียรภาค ผู้อำนวยการกองการเงิน กคช. ให้การไว้ต่อ คตส. ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ๔๐ แฟ้ม ๘ หน้า ๘/๒๐ ถึง ๘/๒๑ ว่า พยานตรวจดูเอกสารหลักฐานของฝ่ายบริหารโครงการ หลักฐานรับรองหลักประกันสัญญา และสัญญาที่ได้ส่งเอกสารการเบิกจ่ายมาให้ตรวจสอบ หลังจากตรวจสอบแล้วได้จ่ายเงินล่วงหน้าเป็นเช็ค ๔ ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ เช็คลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ จำนวน ๓๐,๙๗๖,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ เช็คลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘

จำนวน ๘๘,๑๒๙,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๓ เช็คลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ บาท จำนวน ๖๖,๔๗๘,๔๐๐ บาท และครั้งที่ ๔ เช็คลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ จำนวน ๖๖,๐๐๔,๐๐๐ บาท กรณีจึงเชื่อว่าการเรียกเก็บเงินและมีการจ่ายเงินให้หลังจากบริษัทไชน่าหัวฟงฯ ได้รับเงินล่วงหน้าตามคำให้การดังกล่าว สำหรับเช็คเงินสด ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ นั้น แม้นายสุวิเชียรให้การว่า นายสุวิเชียรนำไปให้แก่จำเลยที่ ๔ ในวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๙ เนื่องจากเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ เป็นผู้กว้างขวางมีความสามารถในการติดต่อหน่วยราชการได้จริง และนายสุวิเชียรทราบว่าประเทศไทยมีโครงการจะนำเข้ารถโดยสารใช้ก๊าซธรรมชาติโดยใช้วิธีแลกเปลี่ยนสินค้าโดยการส่งข้าวออกไปยังประเทศจีนและนำเข้ารถโดยสารที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ โดยจำเลยที่ ๔ บอกว่าต้องใช้เงินค่าที่ปรึกษา ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายหยาง จิน เหลียงตกลงและออกเช็คเงินสด ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าว นายสุวิเชียรนำเช็คเงินสด ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไปให้แก่จำเลยที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๙ นายหยางต้องการหลักฐานการชำระเงิน จำเลยที่ ๔ จึงทำสัญญากู้เงินไว้ ๑ ฉบับ ให้แก่บริษัท โดยให้นางสาวรุ่งเรือง จำนวนสกุลไม่ได้ เป็นเลขส่วนตัวคนหนึ่งของจำเลยที่ ๔ เป็นผู้ลงนามในสัญญากู้ยืมเงิน เช็คเงินสด ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกลำเข้าเรียกเก็บเงินผ่านบัญชีของจำเลยที่ ๗ แต่เมื่อพิจารณาสัญญากู้ยืมเงินท้ายบันทึกคำให้การของนายหยาง จิน เหลียง เอกสารหมายเลข จ. ๗๒ หน้า ๓๖๓ แล้วปรากฏว่าจำเลยที่ ๗ เป็นผู้กู้ การกู้ยืมเงินจำนวนมากดังกล่าวกลับไม่มีหลักประกัน และต้องให้ผู้อื่นลงชื่อเป็นผู้กู้แทน อันเป็นการผิดปกตวิสัยของการกู้เงินจำนวนมาก จึงไม่เชื่อว่าจะมีการกู้ยืมเงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวกันจริง ทั้งทางไต่สวนได้ความว่าบริษัทไชน่าหัวฟงฯ ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ กับพวก อ้างว่าจำเลยที่ ๔ แฉบริษัทไชน่าหัวฟงฯ ว่าจำเลยที่ ๔ กับพวก สามารถร่วมกันจัดหาโควต่าก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรให้ได้ บริษัทไชน่าหัวฟงฯ จึงตกลงว่าจ้างให้จำเลยที่ ๔ กับพวกร่วมกันจัดหาโควต่าก่อสร้างโครงการบ้านเอื้ออาทรให้บริษัทไชน่าหัวฟงฯ ได้ชำระเงินบางส่วนให้เป็นเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน

๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ภายหลังจำเลยที่ ๔ กับพวก ไม่สามารถดำเนินการตามที่ตกลงได้บริษัทไชน่าหัวฟงฯ จึงฟ้องเรียกเงินคืนเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๓ / ๒๕๕๔ ที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ตามเอกสารหมาย ล.๕ หน้า ๖๑-๘๓ ยิ่งแสดงให้เห็นว่าการจ่ายเงิน จำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยที่ ๗ เป็นการจ่ายเงินเพื่อตอบแทนข้อตกลงในการผลักดันโครงการบ้านเอื้ออาทรของบริษัทไชน่าหัวฟงฯ โครงการอื่นนอกจากโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรสาคร ๒ (เลียบคลองสี่วาพาสวัสดิ์) เงินจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ศาลจึงมีอำนาจสั่งริบเช่นเดียวกับที่ได้วินิจฉัยไว้ในประเด็นก่อน เมื่อทางได้สวนเชื่อว่าโดยสภาพของเงินที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าการติดตามเอาคืนกระทำได้ยากเกินสมควร จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ จึงต้องร่วมชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบ

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ยยู่แก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันขัดแย้ง ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี และในกรณีหนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผิพนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

จึงวินิจฉัยแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ แต่ให้ปรับบทตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๒) ริบเงิน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ด้วย โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงิน
๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ริบชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบภายในกำหนด ๓๐ วัน นับ
แต่วันอ่านคำพิพากษานี้ หากจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไม่ชำระเงินภายในระยะเวลา
กำหนด ต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ ๒๔
กันยายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไปจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่
๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔
หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย
ไปตามนั้น ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ โดยให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘
ร่วมกันชำระเงินแทนตามมูลค่าเพิ่มขึ้นอีกคนละ ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากคำพิพากษาศาลฎีกาแผนก
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองกำหนดไว้ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลฎีกา
แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง./

นายแรงรณ ปริพนธ์พจนพิสุทธิ์